

LYŠKÁNORA 72

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Dešten 1077

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Óda na jaro * Svlečská lidová * Raban zbojník *

Motta tohoto čísla

„...Za hledání manžela můžem chtít tak pět tisíc,
když university vypalujem za dvacet...“

Jakub Pozlátka, zvaný Jakoubek

„...Můžete mi říkat Duch Hřbitova!...“

Al-Rahem na kosteneckém krchově

„...Chlapi, jdeme! Konečně nějaký
dobrodružství...“

Otakáro Vesta

Óda na jaro

Milo Pelíšek

*Jaro přišlo do vesnice,
sněhu není nikde více
Rozmrzají strniska,
každý hobit zavýská*

*Orám, oráš, oráme,
únavou už padáme*

*Ovce, krávy s chutí bučí,
jak to kolem všechno pučí
I ta hloupá slepice,
přešťastná je velice*

*Sázím, sázíš, sázíme,
z toho se snad zblázníme*

*Každá koza hledá kozla,
asi by si ráda vrzla
Tak i moje Alžběta,
s jarem krásně rozkvétá*

Svlečská lidová

Dwany Růžička

*Svleč si, má milá, halenku
svleč si taky svou sukénku
svleč si vše, co na sobě máš
ať nic přede mnou neschováš*

Raban zbojník

Dwany Růžička

Ve vesnici Liscannor ubíhal rok poměrně klidně. Živo bylo v hostinci U hrocha, v němž bylo vinou přílivu družinových nováčků plno. A tito dobrodruzi, nemajíce rodiny ni jiných zábav, sedávali ve výčepu s pravidelností vlastní všem, kdož nemají hluboko do kapsy a rádi užívají života, dokud to jde. Vždyť nejednou se jim na minulé výpravě vznášel nad hlavou meč připravený udeřit. Ztratili mnoho druhů, ale teď byli zde a vychutnávali život z té lepší stránky. Pivo teklo proudem a o zábavu nebyla nouze.

Obyvatelům hostince dělal pravidelně společnost veterán Arkuss Dettor, místní notorik. Zprvu bavil mladíky vyprávěním o svých dávných dobrodružstvích, ale brzo se začal opakovat, a nakonec zase seděl osamocen v rohu a do dění v hostinci zasahoval jen občasnými výkřiky jako: “Nazdár, šéfik. Dopijem a nejdem”.

Hlavním bavičem ostatních se tak stal krollí kouzelník Babrak, který vyprávěl o svých úspěších na nurnské magické universitě. Pravda, jeho studium nebylo lehké, několik zkoušek musel opakovat, ale s urputností sobě vlastní se vrhal do studia, někdy se před zkouškou i na celé dny zavíral na pokoji s knihami. O to mohutnější pak byla

oslava, když zkoušku složil.

I ostatní družiníci docházeli na studium ke svým mistrům a zlepšovali se ve svých oborech, takže o veselé historky nebyla nouze. Takový Jorchen Kierke přímo sršel příhodami o svém vyučujícím Horáčkovi, ale nakonec byl za studium rád, neboť si konečně vysloužil vlastního psa.

Krom hostince však ves zůstávala ospale klidná. Klid byl občas přerušen křikem dětí, které se honily po vesnici, jelikož řídící Griffin Linfalas z neznámého důvodu zavřel obecní školu. Několik stížností na tento čin z řad rodičů u starosty Bolbucha se nesetkalo s pochopením. Nový starosta přes své sliby nehodlal řešit žádné vesnické problémy. Ukázalo se navíc, že hned po převzetí ztratil starostenskou knihu a všechny účty, takže ani nevěděl, kolika penězi obec disponuje. Díky tomu se začaly množit hlasy, že knihu zahodil úmyslně, aby si mohl přivlastnit obecní pokladnu. K tomu se přidalo, že s vrozenou trpaslickou spořivostí také odmítl platit hrobníka, jelikož stejně nevěděl, kdo tuto funkci vykonává a navíc nikdo dlouho neuměl, a obecního rybníkáře, díky čemuž se liskannorský rybníček změnil v páchnoucí stoku. Zda byla za uzavřením obecní školy také starostova spořivost nebo spíše lenost ředitele Griffina se obyvatelé zatím nedozvěděli.

A tak v poklidu uběhl podzim, zima i jaro. Blížil se konec travnu, když se rozléty dveře do hostince U hrocha, a v nich stál rozesmátý Babrak mávajíc jakýmsi papírem. “Mám to, mám to”, volal nadšeně kroll. “Pivo pro všechny, dneska platím”. Ano, krollí kouzelník z Kuních hor právě dokončil ročník na nurnské universitě. Zpráva se hned roznesla po celém Liscannoru, a oslava přirozeně trvala do pozdních raních hodin. Vždyť bylo co oslavovat. A slavilo se i v Nurnu. Učení profesori magické fakulty zapjeli skutečnost, že mají krollího studenta konečně z krku.

Začaly předradostiny a sluníčko dávalo příslib teplého léta. Toho dne v liscannorském hostinci seděl Jorchen Kierke, Otakáro Vesta, Al-Rahem a Babrak zalévající žízeň hobitím pivem, když se poznenáhlu otevřely dveře a objevil se neznámý muž. Na sobě měl lehkou zbroj, u pasu meč a přes sebe modrý varkoč, na němž se skvěl zelený erb s vlnou. Na jeho dotaz po Nurnské družině se hned přihlásil Babrak. Muž si tedy přisedl k popíjející čtveřici a sám si rovněž objednal žejdlík.

Muž se představil jako Druetek Kornák, vyslanec knížete Barchty Mirellského pověřený odvést do Nurnu vybrané daně. Mirellské knížectví

je totiž gwendarronským lénem od Mallikornské války, kdy vedlo válku proti Lurgrapsu. Dobrodruzi se nevyptávali na podrobnosti a pan Kornák nepovažoval za nutné obeznámit je s podrobnostmi válečných operací, zejména jak hrdý kníže odmítl jednat s gwendarronjany a jeho armáda byla následně rozprášena. Byl tu kvůli něčemu jinému. Jeho pána už dlouho trápil zbojník Raban Šťovík, jehož banda neustále sílila. Nebylo divu, při tvrdém jednání s hobity, které jeho pán poslední dobou praktikoval. Proto nebylo v jeho zájmu, aby se do věci zapojila gwendarronská armáda, mohlo by dojít na vyšetřování jistých událostí a nepomohl by ani tučný úplatek, který Druetek právě včera předal úředníkům, aby smetli ze stolu množící se stížnosti na kruté jednání s hobity v jeho zemi. Ale skupina dobrodruhů, to je něco jiného. Vysoká odměna nějaké dobrodruhy sice přilákala, ale žádný z nich Rabana nedostal. Byli potřeba opravdoví odborníci. A v Nurnu dostal Druetek slušné doporučení.

Vysvětlil zvědavým dobrodruhům, že Raban Šťovík je dezertér a prachspřstý lupič, který sužuje dopravu na kostenecké silnici. Ta se začala hojně používat právě po válce, kdy obchodníci začali hledat, jak obejít vysoká cla na mallikornsko-gwendarronské hranici a Mirellu přinesla značné finance. Cesta rozlehlým a hustým Šerrským hvozdem nebyla nikdy zcela prosta nebezpečí, ale Rabanova tlupa obchod zcela otupila. Dále si Druetek postěžoval na liknavost gwendarronského úřednictva, které se spíše stará o řádný výběr daní než o pomoc s nastolením pořádku kdesi na samé hranici. Tady se přilíši pochopení nedočkal, dobrodruzi nikdy žádné daně neplatili a neměli v úmyslu něco takového dělat ani v budoucnu.

Družina z počátku vypadala nedůvěřivě, ale když se Druetek zmínil, že zmíněný vůdce bandy Raban Šťovík je hobit, Jorchenovi se rozzářily oči, a ihned začal orodovat pro výpravu. “Lovit hobity, lovit hobity, jako na trindindolské hranici”, mumlal si pro sebe duchem nepřítomen. Dobrodruzi se ještě dozvěděli, že hobití populace je v Mirellu velmi silná, pokrývá celý východ země, a je nepochybné, že někteří vesničané Rabana a jeho tlupu podporují. Druetek Kornák se pak odebral zpět do Nurnu s tím, že se s družinou sejde zítra a společně se odeberou do Mirellu, kde si dobrodruzi budou moci pohovořit se samotným knížetem. Ve večerních hodinách se pak družiníci sešli k poradě.

“Takže jedu já, Otakáro, Bolbuch, Al-Rahem, Jerome, Zemikosa a Babrak s datlem”, shrnul zájeme Jorchen, přičemž neopomněl zmínit

krollova havrana, jemuž majitel nechal udělat malou červenou čepičku, díky níž získal novou přezdívku. “Neví někdo, co je s Malwem?”.

“Já s ním mluvil, když jsem ho zval na oslavu ukončení studia”, ozval se Babrak. “Říkal, abych jí nedělal v sobotu, že nemůže, tak jsem jí udělal v pátek”.

“A on?”.

“Stejně nepřišel”, pokrčil rameny kroll.

“Tak zítra v osm před hospodou, pojedete se na hobity”, vykřikl Jorchen a vyprázdnil svůj korbek. Na výpravu se očividně těšil. Takový Otakáro či Babrak vypadali, že se chystají spíše z toho důvodu, aby rozjívěného hraničnicka hlídali a pokud možno zabránili masakrům nevinných vesničanů.

Na druhý den družiníci vyrazili. Nejprve do Nurnu nakoupit nezbytné vybavení na cestu, a pak již do Mirellu za doprovodu vyslance Kornáka a několika jeho zbrojnošů. Několikadenní cesta uplynula klidně, družiníci prošli Gergelem, nyní spadajícím pod gwendarronskou správu a hemžícím se vojáky, kdyby si mallikornští přeci jen znovu něco dovolili. Pak odbočili z hlavní kupecké silnice na jih, do Mirellu.

Kraj to byl vyloženě venkovský, kam až oko dohlédlo byla osetá pole, ale také, což dobrodruhy zvláště zaujalo, vysoké chmelnice. Městečko Mirell bylo malé, provinční, stejně jako opevněná tvrz místního pána na ostrohu řeky Vřiny. U brány stáli dva vojáci a několik dalších druží zahlédli uvnitř, ale celkově nebyla posádka velká.

Druhek Kornák zařídil družině ubytování a posléze audienci u samotného knížete. Kníže Barchta byl mužem asi čtyřicetiletým, sice aristokratického chování, ale přesto i na něm bylo lze postřehnout jistou provinčnost, zvláště pro některé světaznalejší dobrodruhy.

Během audience kníže v podstatě dobrodruhům potvrdil, co už jim řekl Druhek. Otakáro se naň sice snažil naléhat, aby přesně definoval, jaká práva mají Nurnští během vyšetřování, dosáhl ale naprostého opaku a kníže jim v podstatě ponechal volnou ruku při chytání Rabana a jeho bandy. Sice to neřekl naplno, neboť nemusel každému otevřeně ventilovat, jak se v Mirellu s hobity zachází, ale v podstatě povolil práva útrpného k výslechu podezřelých, což viditelně potěšilo Jorchena Kierkeho.

Praktičtější družiníci se snažili z knížete vymámit nějakou zálohu, ale ten trval na tom, že odměna vypsaná na Rabanovu hlavu bude vyplacena

až po dodání této hlavy. O zbytku těla řeč nebyla. Kníže dal družině pouze glejt, kterým jí pověřil dopadením lupičů, povolil k tomu používat dostupné prostředky a nařídil poddaným spolupracovat. Po audienci se Nurnští sešli k poradě.

Prvním bodem porady byla volba vůdce. Zoltar Zemikosa každého přesvědčoval, že nejlepším kandidátem je trpaslík Bolbuch. Nebylo jasné, zda je trpaslíkem uplacený, nebo sleduje jiné zájmy, například ovládnutí družiny skrze tohoto senilního starce. Družiníci, kteří měli možnost vidět, do jakého stavu Bolbuch přivedl Liscannor, se však zjevně nenechali tak lehko přesvědčit o Bolbuchových kvalitách.

Volba byla těsná, napínavá a plná spekulací. I to mělo patrně za následek, že nakonec jako vůdce vzešel krollův učenec Babrak. Tím ovšem debaty o dalším postupu neutichly, spíše naopak. Babrak vypadal, jakoby svému zvolení nevěřil a každou chvíli čekal, že se probudí. Nevzpamatoval se ani ve chvíli, kdy na něj ostatní družiníci začali naléhat, aby vydal nějaké rozkazy o dalším postupu. Nakonec se družina shodla na tom, že večer zajde do hostince a pokusí se získat nějaké informace.

Volba padla na zájezdní hostinec U katapultu. Budova stála na náměstí a sloužila k ubytování obchodních karavan, kterých však poslední dobou ubylo. Nicméně podnik si stále zachovával vysokou úroveň, jídla byla hojnost a U brány stáli dva vojáci a několik dalších druží zahlédli uvnitř, ale celkově nebyla posádka velká.

A nejen jídlo a pití bylo zajímavé. Zemikosa se zajímal také o místní servírku Marku, z níž jednak zjišťoval informace, a krom toho jí zval na panáky a drobnými lichoškami se snažil získat její přízeň. S nasazeným suspenzorem byl neodolatelný. Po chvíli ovšem zjistil, že od nevzdělané servírky mnoho informací o zdejším zemi nezíská, proto se rozhodl vzít do jiné hospody, kam prý občas dochází ředitel místní školy, který jistě bude mít daleko lepší informace. A tak se Zemikosa, Kierke a Al-Rahem vydali do krčmy U kozla. Nenašli tam sice pana řídícího, ale stačil i místní knihovník. Za několik žejdlíků prozradil dobrodruhům něco z mirellské historie.

Nezávislá panství v oblasti se sjednotila v době, kdy v panství Marivor, jednom z nejsilnějších, vládl jistý Gabrag, temný mág a nekromant, jehož nemrtvá armáda ohrožovala

ostatní. Spojenecké armády ho porazili roku 971 v Bitvě u soutoku. Hlavní podíl na vítězství měli ovšem theurg Calwon a kněz Kersteg, jelikož první z nich rozvodnil vody řek Vřiny a Ordu, druhý je posvětil, takže nemrtvá armáda byla při přechodu smetena. Zbytek dokonali vojáci. Marivor byl poražen a vypálen, nicméně jakoby samotná půda byla prokletá a po kraji se i po porážce Gabraga potulovali osamocení nemrtví. Vítězné armády tedy odtáhly, ale kněz Kersteg zůstal a založil opatství, které mělo dohlížet na to, aby nemrtví nepřekročili řeku Ord.

Vítězní páni pak založili království Gergel. Králem byl ovšem k nelibosti Mirellského pána zvolen pán z Lurgrapsu, což později vedlo ke konfliktům. Nakonec se Mirell stal nezávislým knížectvím za Baracha Chrabrého roku 989, pod kterého patřila také panství na východě Gergelu. Lurgraps ovšem po několika vítězstvích tyto kraje ovládl, a válka skončila dohodou za Lecha Rozumného, který stanovil hranici na řece Lákavě.

Po jeho smrti v roce 1020 nastoupil na mirellský trůn Darall Mirellský, děd současného krále. To byl nepřítel vyrovnání s Lurgrapsem, ale problémy měl především doma, jelikož se proti němu postavil jeho leník, pán z Gynaru. K usmíření došlo roku 1027, načež vypukla další z mnoha válek mezi Mirellem a Lurgrapsem o gergelská panství. Období bojů a míru se střídaly i za otce dnešního knížete Charaka Mirellského, který zemřel roku 1065. To na trůn nastoupil dnešní kníže Berchta.

Ten se rozhodl chopit šance a využít mallikornského útoku na Gergel. Jeho vojska překročila hranice v souladu s mallikornskými a obsadila východní Gergel. Drtvivý protiútok Gwendarronu však smetl nejprve mallikorňany, a později i Berchtu, který ve své hrdosti odmítl s gwendarroňany jednat o ústup. Po porážce byl nucen přijmout “ochranu” Gwendarronu a podrobit se gwendarronskému králi, jehož je nyní leníkem.

Po vyčerpávajícím výkladu se trojice zvědě vypravila zpět ke katapultu, kde mezitím ostatní nezřízeně jedli a pili. Jen vůdce celý večer mlčel, neschopen vyrovnat se s nabytou odpovědností. Zmohl se nakonec jen na zaplacení účtu.

Cestou domů se dále vyhotilo dohadování mezi Otakárem a Jorchem, jak se bude jednat s místními hobity. Otakáro chtěl po vůdci, aby jasně zakázal jakékoli mučení. Stále zmatený, teď navíc podroušený Babrak ze sebe dokázal vypravit jen: “Musíme je vyhladit”, k velké radosti

Jorchemově, který se se svými vyšetřovacími úmysly nijak netajil. Vesta Babraka počastoval několika nevybíravými výrazy, ale kroll vypadal, že nevnímá. Tak družiníci dorazili do svých komnat a ulehli ke spánku.

S ostatními ovšem nešel Zoltar Zemikosa. Ten se místo toho vydal se sličnou Markou do hospody Veselá myš, kam jí pozval po službě na skleničku. Veselá myš byl zábavní podnik, který ani v pokročilé hodině netrpěl nedostatkem hostů. Uprostřed síně byl nevelký prostor, kde několik párů tančilo do rytmu řízné kapely. Ostatní hosté popíjeli v družném rozhovoru nebo klepali korbely do rytmu. Zemikosa objednal dobré víno pro Marku a sám si dal další žejdlík hobitího piva. Na chvíli se připojil ke hřev kostky, kde se snažil poslouchat, zda nezazlechno něco o Rabanu Štovíkově. “Ani Raban by nám nesebral tolik, co kníže na daních”, rozčiloval se u vedlejšího stolu jakýsi hobit. “Kdyby nebylo Rabana, jezdili by tudy kupci a platili by oni”, oponoval mu jakýsi člověk. Nic zajímavějšího se ovšem Zoltar nedozvěděl, a tak zanechal hry i pití a odebral se s Markou do její komůrky v blízkém domku. K ostatním se vrátil až ráno.

Ráno si dobrodruzi dali snídani a přichystali se k odjezdu. Babrak ve snaze se vyhnout odpovědnosti prohlásil, že družinu bude řídit jeho zástupce, kterým jmenoval Jorchena Kierkeho. Možná bezelstný kroll předpokládal, že s nabytou funkcí nebude hraničnick tůhnout k mučení hobitů, nebo alespoň ne v takovém množství. Pak se rozběhla debata o tom, co je třeba dělat. Obsáhlou řeč pronesl nejprve novopečený zástupce Jorchen Kierke.

“Takže já navrhuju následující: Jet pouze vozmo, koně jezdecké nechat v Mirellu na zámku. Tak budeme alespoň trochu připomínat ozbrojenou, tudíž bohatstvím naloženou kupeckou karavanu. Zamířit na spálení hostince U Psa. Je to sice formalita, asi tam nic ne zjistíme, ale co kdyby přece. Je to takřkajíc poslední horká stopa. Asi budeme muset ne přímo Šťovíka hledat, ale spíš ho na sebe nalákat jako volavky. Jsou dvě možnosti. Šťovík spolupracuje s některými vesnicemi, ale nevíme s kterými, respektive s kterými lidma z kterých vesnic. Takže buď můžeme táhnout po vesnicích, nebo rovnou po kupecké stezce Šerským hvozdem. Ty vesnice mi přijdou paradoxně víc nebezpečný, protože nikdy nebudeme vědět, kdo je padouch a kdo ne, takže se nám spíš může stát, že budeme přepadení ze zálohy a navíc naše pozornost

se brzy uondá. Ten Šerrskéj hvozď mi přijde lepší v tom, že víme, že v něm jsme my a nepřátelé. Kupeckej pohyb tam skoro ustal. Navíc jsme v tichu, v lese, máme havrana, můžeme se pohybovat pomalu a mít ten terén jaksi víc pod kontrolou. Každopádně dělat volavku tomu Šťovíkoví, tomu se podle mě prostě dřív nebo pozděj stejně nevyhne. Máte někdo nějaký jiný nápady? Myslím, že je to víc než nutný prodiskutovat dřív než pozděj”.

“No já pochopitelně souhlasím, však jsem to sám říkal”, přitakal Al-Rahem.

“Pak je tu ještě jedna věc”, pokračoval Kierke. “Hlídky. Hlídky bhudeme muset držet po dvou lidech minimálně, takže by stálo za to zjistit nějakej minimální rozumněj čas spánku, což se řídí nejslabším jedincem, a ty hlídky rozdělí předem, respektive používat nějaký ustálený a tudíž v čase i sehraný dvojice. Takový dvojice, aby se funkčně doplňovaly. A ten datel, co má Babrak, se musí stát součástí hlídkový strategie. Taky by bylo dobrý popřemejšlet třeba na dalším zajištění nočních ležení. Třeba mě napadá koupit nějakej tenkej dlouhej špagát a zvonečky. Budem v lese, natáhneme špagát kolem dokola a u zvonečku bude hlídka. Ty Šťovíkovci jsou v tom lese nejspíš jako doma, a to je naše značná nevýhoda. Co vy na to?”

“Co se týče těch provázků a zvonečků, tak si myslím, že každý ležení se bude muset zabezpečit individuálně, to záleží na konkrétním místě. Můžem to třeba zaminovat, ale pak bacha při nočním močení. Zvonečky nemám, daj se nahradit něčím jiným nebo je můžem koupit. Ale napadá mě, že několik by jich mohl mít Zemikosa od svejch příložnic”, zavtipkoval Otakáro.

“To jsou věnečky a né zvonečky, co mě na těch příložnicích zajímá”, ozval se Zemikosa. “A ohledně zabezpečení vozu navrhuji vybavit vůz jednak na každý straně, ale z vnitřní části plachty dřevěnejma deskama se střílnama. Pak dřevěnejma deskama, který by uzavřely zadní část vozu, aby na nás nepřátelé mohli útočit pouze z jedný strany. Vyříznot poklop v podlaže jako únikovou cestu, a nakonec vybavit vůz podstavcem nebo žebříkem uprostřed, abysme po proříznutí pachty stropu mohli zeshora střílet nebo odpálit raketu”.

Otakáro se zatvářil nesouhlasně: “Bedněň prosím. Já bych to sice nechal na těch sudech, ale vidím, že se tady začíná ujmát heslo: ‘Proč to dělat jednoduše, když to jde složitě’. Ale žádný rachejtle se z vozu odpalovat nebudou”.

“A zvládněš to namontovat s naší pomocí, nebo to dáme k truhlářovi? Znamenalo by to strávit tu minimálně další den”, podotkl Babrak.

“Práce tak na tři hodiny, když si vezmu někoho šikovnýho k ruce”, prohlásil sebevědomě Zemikosa.

“Já bych jenom rád upozornil na jednu věc”, ozval se Al-Rahem. “Vzhledem k tomu, jak to tady vypadá a jaká je místní síla vojáků a nálada mezi lidma, tak bych si klidně vsadil na to, že tu bude i nějaký vyzvědač, kterej bude dávat bandě echo o kupcích a podobně. Takže začít s nějakejma složitejma úpravama vozů a jejich předělávkama na obrněné vozy, to nevím. Já měl za to, že lupiče chceme nalákat na sebe, ne je odpudit. A nějaké bedny nebo sudy plus přirozeně zvednuté stěny vozu by měly bohatě stačit”.

Zemikosa se však nevzdal svého nápadu vyrobit obrněný vůz. “Pokud plánujeme, že se necháme přepadnout, tak bych si dal s opevněním vozu trochu záležet a nespolehal se na bedny a sudy. Akorát nám budou překážet, a na tom voze nebude k hnutí”.

“To bedněň vozu má jedno určitý pozitivum”, zamyslel se Kierke. “Vzbudí rozruch. Ten Šťovík bude určitě dost ješitnej chlap a půjde po nás jako myš po špeku. Bude to brát jako výzvu, přepadnout takovou kupeckou výpravu. A pokud to Zemikosa, kterej zdá se rozumí a truhlářině, stihne za tři hodiny stlouct dohromady, tak vlastně není žádněj problém. A na kola bych nasadil do stran kosy”.

“Tak já nejdřív se Zemikosou zajdu za správce tohohle zámku a vyběhráme nějaká materiál, ty bedny a sudy se taky budou hodit”, pokýval hlavou vůdce Babrak skvaluje plán. “Ostatní by se zatím mohli změnit v doprovod bohatého obchodníka z Bořimska a projít se jen tak po městě. Navazuju na tu Rahemovu myšlenku, takhle bysme o sobě věděť”.

“Pokud možno bych teda nechtěl dělat doprovod bohatého obchodníka z Bořimska. Je to trochu dehonestující”, ohradil se Jorchen, známý odpůrce hobitů. “Ono samotný sestrojení vozu a průjezd městem způsobí takovej poprask, že by byl zážrak, kdyby se to Šťovíkoví nedoneslo. A to se musíme teda zcela vážně rozhodnout, jestli chceme bejt vidět, nebo bejt tichý jako šedý myšky. To je zásadní strategický rozhodnutí, ze kterýho potom teprva vycházej ty další věci s vozama a podobně”.

“Já nechci krotit upřímně nadšení některých družiníků”, ozval se Otakáro, “ale aby se taky náhodou nestala z takovýho vozu past pro ty, co v něm budou. Podívejte se na to z druhý strany. Postranice, střílny, poklapy, bedněň, sudy, vysouvací věže, rachejtle, padací mosty, hrady,

katapulty, metače. Kde se to zastaví? Ale bohatýho obchodníka z Bořimska vám klidně zahraju. A nemusim to ani hrát”.

“Teď ještě, kdo bude dělat vozku?”, poškřábal se na rozčepřené hlavě Babrak.

“Každá druhá karavana má jako vozku trpasličího dědka, nejvykořisťovanější osobu v západních krajích”, ozval se Bolbuch, který právě vypil svůj ranní žejdlík kořalky, což ho trochu probralo. “Prásknu do koní...”.

“A nic se nestane”, ušklíbl se Otakáro. “Na to monstrem, co chtějí hoši postavit, by bylo třeba aspoň dvanácti volů, aby se vůbec pohlo”.

“A já si nejsem jistý, zda je dobré, aby formanskou práci měl na starosti jediný válečník družiny”, podotkl Kierke.

“Na kozlíku je ještě Al-Rahem, já tam jsem právě od toho, abych odháněl dotěry. Schovanej ve voze bych je asi moc nevydělil”, ozřejmil Bolbuch.

“Pánové nebojte, nedůvěra není na místě”, ozval se do té doby cosi na prstech přepočítávající Zemikosa. “Pokud bohové dají, tak po mém ‘fortifikačním’ zásahu bude vůz sice o něco těžší, ale zvenčí ani nikdo nepozná, že je obedněnej. A stačí na to jen asi třicet co nejšířších prken, hřebíky, šest pantů, pila a kladivo”.

“Ty, Zemikoso, a počítáš ještě s nějakejma železnejma obručema a tyčema na zpevnění žebrovi vozu pod plachtou? Co kdyby na nás někdo svalil strom?”. Al-Rahem zjevně podlehl Zemikosově velikášství.

“Tak a dost. Co tady blbnete?”, vložil se do nebezpečně se vyvíjející debaty Otakáro. “Zadržte dech a zhluboka se nadejchněte. O co nám vlastně jde? Mám pocit, že nám jde o to natáhnout na sebe část ty bandy. K čemu nám bude ten obedněnej vůz? K čemu?”. Po chvíli zaraženého mlčení Vesta pokračoval: “Síla týhle družiny je především ve střílbě. Proč se teda někde barikádovat? Upravíme ten vůz maximálně tak, aby šla naopak co nejrychleje vytáhnout plachta a my mohli střílet. Na to stačej provazy a trocha pečlivosti. Když to vyjde a ty lupiči se na nás skutečně natáhnou, což mimochodem není zcela jistý, vytáhneme plachtu a pálíme. Nic víc. Dobře, můžeme můžeme o trochu zvednout postranice a ten vůz celkově zpevnit. Ale na to stačej těch prken pár a ne třicet. To jako budeme vyrábět maringotku? Jo a kdyby na nás měl spadnout strom, tak nám nepomůžou ani železný obruče. Takže to chce trochu zdravýho rozumu a ne počítat prkna”.

“Někdo přece říkal, že v těch prknech

budou střílny”, podotkl Kierke. “Když ale o tom tak přemejšlim, mít zvedlý postranice a potom jen odhroutnout plachtu umožní cíleně střílet víc chlapům, než jen jedincům u střílen”.

“No vada ,tak se nám to začíná rýsovat”, zamnul si ruce Zemikosa. “Stačí trocha zdravého hobitího rozčílení, a už se nám nápady hrnou. Zvedající se plachta, s tím souhlasím”.

“Ještě mě tak napadlo, vůdče”, ozval se Al-Rahem. “Ty umíš takový to šikovný kouzlo, jak se kolem rozprostře a ty cizí šípy lítaj vedle?”.

“Myslíš velkej čmoud?”, dotázal se Kierke.

“Vím co myslíš”, podrbal se Babrak na bradě, “ale tohle kouzlo bohužel neumím. Měl jsem ho i napsaný v rozvrhu, ale pak jsem si uvědomil, že bude rozumnější se radši věnovat těm starým, osvědčeným čmoudíkům. Snad příští semestr”.

“Tak já bych šel zjistit, jestli tu maj ty prkna a nářadí na ten vůz”, vstal od stolu Zemikosa.

“Hele, vůdče, zaraž mu to”, protestoval Otakáro. “Je to zbytečný a měli bychom radši domluvit strategii a ne bednit vůz”.

Babrak chvíli čekal, jestli se situace nějak nevyvrbí i bez jeho rozkazu, ale nakonec prohlásil: “Zemikosa má ty tři hodiny na úpravu vozu, pak vyrazíme”. Nerozhodný kroll si zjevně nechtěl nikoho ze svých podřízených rozházet tím, že by s ním nesouhlasil. Tak se druzi rozešli po své práci, jen Bolbuch zůstal u sklenice kořalky.

Zemikosa od správce hradu dostal k dispozici několik starých prken ze skladu a ošuntělé nářadí, načež si vzal k ruce Jorchena a Otakára. Zhruba po osmi hodinách byli se svou prací hotoví. Bolbuch byl tou dobou už zcela na mol a ani ostatní nejevíli příliš ochoty vyrazit pozděj odpodne, takže vůdce odložil výpravu na ráno. Dobrodruzi se tak večer vypravili k Veselé myši, kde se jednak řádně bavili, ale také se pokoušeli budit zdání bohatých kupců mířících na východ s bohatým nákladem.

Druhý den ráno už Nurnští skutečně nasedli na vůz a vyrazili na cestu. Pravda, tempo nebylo z nejrychlejších. Zemikosa objednil vůz takovým množstvím nástaveb, že koně museli pořádně zabrat, aby se vůbec pohnul. Nakonec se podařilo Al-Rahemovi coby vozkovy přimět je k o něco větší rychlosti, než byla rychlost pěších.

Asi po šesti hodinách pomalého kodrcání dorazil vůz k troskám hostince U psa. Dobrodruzi posvačili mezi jeho ohořelými stěnami, ale jinak ohledání nepřineslo žádné zásadní objevy, proto se

výprava pohla dále. Po dalších dvou hodinách vjel vůz pod klenbu rozlehlého lesa. V něm dobrodruzi minulí vypálenou mýtnicí a plahočili se dále.

Bylo již pozdní odpoledne, když havran varoval Babraka, že před nimi je cesta zatarasena podříznutým stromem, kolem něhož je poschovááno několik hobitů. Druzi se rozhodli pokračovat v cestě a počkat, co se bude dít. Po chvíli dorazili k překážce, kde byl vůz nucen zastavit.

“Vzdejte se, kupčící”, ozvalo se z blízkého křoví vpředu. “Slezte z vozu, odevzdejte zlato a zboží a nic se vám nestane”.

Dobrodruzi na voze se snažili napodobit zvuky paniky a Zemikosa, který se v lese chopil otěží, začal obracet koně. Vůz zasáhlo několik varovných šípů. Když se ale posádka ani na další výzvy nemínila vzdát dobrovolně, zamířily šípy i do Nurnských, načež Kierke vyhodil svou lvici z vozu, aby si sama nalovila nějakou kořist. Babrak poslal svého dubla dozadu, aby také vylezl z vozu a někoho zkusil chytit, ale několik zásahů šípy ho přišpendlilo k vozu. Naštěstí pro družiníky se nestála magická hmota, z níž byl vytvořen, počalo roztykat, a tak nepřekážel ostatním, kteří chtěli střílet ven. Babrak také vyhnul plachtu, což odhalilo bednění na voze a provizorní střílny.

Strhla se přestřelka, při níž byli loupežníci Nurnským nerovnými soupeři. Dobrodruzi nadopování Otakárovými lektvary s šípy potřenými Otakárovými jedy zkosili hobity v několika salvách. Část nepřátel zardousila lvice, která se k pánovi vrátila polomrtvá s dobrými deseti šípy v těle. Nakonec Babrak poslal do útoku Bolbucha a Zemikosu. Bolbuch srazil jednoho loupežníka do prachu a jal se pronásledovat ostatní, kteří se dali na útěk. V nepřehledném lese však nikoho nechtěl ani on, ani Zemikosa. Mezitím však několika zapálených šípů vystřelených bandity zapálilo plachtu. Netrvalo dlouho a vzplanulo proschlé bednění, takže vůz se záhy ocitl v plamenech a dobrodruzi měli co dělat, aby se přes obranné nástavby dostali dolů na pevnou zem. Zvláště vůdce Babrak byl notně ohořelý.

Druzi se po chvíli sešli u plápolajícího vozu, ze kterého kdosi odvázal říčící koně. Ti pak byli puštěni po cestě nazpět, neboť bylo rozhodnuto stopovat uprchlíky. Nejprve však Jerome Skuld určil mrtvým hobitům uši jako důkaz úspěchu pro knížete. Pak Kierke ošetřil rány všech dobrodruhů včetně své lvice, aby byli na pronásledování co možná v plné síle. Pak se vydal hledat stopy.

Stopy tří uniknuvších loupežníků vedly k severu a družina se pomalu vydala po nich. Brzo

však pronásledování ustalo díky rostoucímu šeru, a tak si Nurnští našli vhodné místo na tábor a uložili se k odpočinku. Byly nařizeny silné hlídky, ale v noci se nic nečekaného nestalo, proto časně z rána pokračovalo pronásledování.

Po několika hodinách náročného pochodu hustě zarostlým lesem se dobrodruzi dostali na vyšlapanou stezku. Vyšli se po ní, když tu náhle Jorchen vpředu pocítil, jakoby o něco zakopl. Vzápětí byl vymrštěn do vzduchu a ocitl se visící v síti dobrých pět sáhů nad zemí.

Na družinu přilétlo několik šípů a také se ze všech stran ozval štekot. Tentokrát nedošlo jen na přestřelku a mnohým zatrnulo, když se před nimi na cestě objevil statný kroll. Tomu se postavil trpaslík Bolbuch řečený Dědek, avšak po druhé ráně palicí upadl na zem. Chvilí se svíjel drže se za srdce, ale pak se vzteklým výrazem vstal a vrhl se znovu do boje. Kroll nemohl trpaslíkově zuřivosti čelit a byl doslova rozsekán na kousky.

V tyle lovec hlav Jerome Skuld vyrazil proti několika hobitům lukostřelcům, ale cestou narazil na tlustého chlapa v sutaně, zjevně jakéhosi mnicha, který ho neprodleně praštil palicí. Jerome však neváhal, začal uhýbat mezi stromy a hbitě útočit, jak byl zvyk z lovu na otroky v jižních pralesích. Jeho jedové dýky se zabořily do tučného těla, které padlo ochromeno k zemi. Mezi Nurnskými chvilí řádilo několik psů, ale ti nebyli většinou družiníků rovnými soupeři. I vůdce Babrak posílen rychlostí se rozhodl společně s ostatními na svou krollí sílu než nejistou magii a zasazoval zdrcující rány svým kyjem.

Nepřátelé se dali na útěk. Zoltar Zemikosa posílen rychlostí vlastní výroby vyrazil za uprchlíky a zmizel v podrostu, zatímco rozzuřený Bolbuch porcoval nebohé psy poštvané na družinu. Za chvíli bylo dobojováno, žádný nepřítel již nebyl v dohledu, a tak druzi začali ohledávat mrtvé. Našli několik zlatek a Jerome Skuld, řečník nešťtící se ničeho, určil všem hobitům uši.

Co bylo důležité, že tlustý mnich byl naživu, a mohlo se tedy začít s výslechem. Nebožák byl svázán a nevybíravě vyzván k vyzrazení informací. Bratr Ofil, jak se zajatec jmenoval, přiznal, že je uprchlíkem z Kerstegova opatství. O dění v tomto opatství se rozpovídal: “Po smrti opata Tarránia se stal opatem jeho pobočník, otec Fránius. Někjaký čas šlo vše jako dříve, ale pak se začaly dít podivné věci. Postupně se měnily způsoby některých starých obřadů, sloužících k udržení

nemrtvých za řekou. Stále více mnichů se začínalo chovat divně, změnili své chování a život v opatství byl najednou jakoby ponurý a temný. S bratrem Samimorem jsme se dohodli, že zkusíme přijít záhadě na kloub. Všimli jsme si, že někteří bratři nevstávají jako dříve za úsvitu, ale spí dlouho do poledne. Že by něco dělali v noci?”. Zajatec se rozhlédl po družinících sledujících se zájmem jeho vyprávění. “Pozorovali jsme některé bratry, jak se po večerních modlitbách odebrali do sklepení. A bratr Samimor se rozhodl, že se tam vypraví na průzkum. Já měl hlídat venku, abychom se nevystavovali nebezpečí oba. Bratr Samimor se ovšem ze sklepení již nevrátil. Já se druhý den zeptal opata, zda neví, co se s ním stalo, předstíráje, že o jeho cestě do sklepa nemám ponětí. Opat mi však řekl, že bratr Samimor se vydal rozjímat do lesů, což byla zjevná lež. Začal jsem tušit nebezpečí, proto jsem si tu noc ustalal na půdě a nikoli ve své cele. Bum!”, vykřikl najednou bratr Ofil, a několik dobrodruhů lekutím poskočilo. “Probudila mě rána. Bylo moudré, nezůstávat ve své cele, dveře jsem našel vykopnuté a pokoj prohledaný. Nezdržoval jsem se, a ještě před svítáním jsem opatství opustil”.

“No a co z toho plyne pro nás?”, dotázal se Vesta, když pominulo kouzlo zajatcova poutavého vyprávění.

“Je to divný”, podotkl Al-Rahem.

“Tak, chlape, a teď nám řekni, kde je Šřovík”, obořil se na Ofila Kierke.

“No, ehm, někde v lese”, odvětil popravdě zmatený mnich. Raban mohl touto dobou být opravdu kdekoliv. Dobrodruhům se však jeho odpověď příliš nezamlouvala a žádali přesnější informace.

“Co jsou vůbec zač, ti lupiči”, otázal se Al-Rahem.

“Většinou hobití zemědělci skrývající se před rabováním knížete”, opáčil pohotově bratr Ofil.

“Rabováním?”, svařstil obočí Kierke.

“Ano, kníže totiž tvrdí, že za jeho porážky ve válce mohou hobití odvedenci, kteří se bezdůvodně vzdali”, rozpovídal se opět zajatec. “Já tam sice nebyl, ale slyšel jsem, že Gwendarron měl pětinasobnou převahu a mirelleští byli obklíčeni, takže se vojáci začali vzdávat, než aby se nechali zmasakrovat. Jenže kníže obvinil hobity a zahájil proti nim utlačovatelskou politiku. Mnoha doměným viníkům byl zabaven majetek, třeba i mlýn rodiny Šřovíkových. Hobiti ztratili všechna práva, a i kdyby jim nějaké zůstalo, stejně by se na něj nikdo neohlížel. V posledních dvou letech už se kníže snad definitivně pomnul, tvrdé testy a další zábovy, třeba

hostinec U psa”.

“U psa patřil hobitům?”, zajímal se Al-Rahem.

“Jistě, celé generace patřil rodině Halamkových”, přikývl mnich. “Vedlo se jim dobře, ale kníže jim pod zámlinkou pomoci zbojníkům zabavil hostinec i celý majetek a svěřil ho nějakým svým oblíbencům. Proto ho zbojníci vypálili. A tak to chodí v celém Mirellu”.

“Tak to stačilo”, zavrčel nervózní Kierke. “Teď nás dovedeš za tím Rabanem, a uděláš to rád”.

“Hele”, ozval se náhle Otakáro, “kde je vůbec Zemikosa?”.

Ostatní se rozhlédli kolem sebe. “Nevim, ještě se nevrátil”, pokrčil rameny Al-Rahem.

“Jak dlouho je pryč?”.

“Tak hodinu”.

“Jestli zas někoho nekláť”, zachechtal se Jerome.

“Tady tak sruu nebo veverku”, podotkl skepticky Jorchen.

“Nebo toho hobita”, zasmál se Al-Rahem.

“Nepůjdem ho radši hledat, vůdče?”, obrátil se na krollího mudrce Otakáro, ale Babrak jen pokrčil rameny a nadále zachovával důstojné mlčení.

“Jdem, Jorchene”, zavelel Vesta. “Hledej stopy. Vy tu zůstaňte, na povel to má Al-Rahem”. Vůdce na tento zjevný zásah do jeho kompetencí ani nemukl.

Dva průzkumníci zmizeli v podrostu, ale netrvalo dlouho a vyběhli zpět mezi ostatní.

“Unesli Zoltara Zemikosu”, volali sborově.

Zoltar Zemikosa zatím visel na klacku jako ulovená laň. Dva zbojníci ho nesli, několik dalších viděl kolem. Když si všimli, že se probral, dostalo se mu několik posměšků a velitel skupiny, který se až podezřele podobal neuměle podobizně na plakátech rozvěšených po Mirellu, mu oznámil, že ho čeká trest, jakým kníže trestá dopadené zbojníky, to jest upečení. Zemikosa na to neřekl nic, zejména proto, že mu v tom bránil utazený roubík.

Po chvíli pochodu nicméně přiběhl jakýsi další hobit, celý špinavý a neupravený, který dal svým zjevem Zemikosovi vzpomenout na nešťastně zesnulého druida Myšilova. Obsah rozhovoru zůstal svázanému theurgovi utajen, ale Raban k němu následně přistoupil řka: “Možná máš štěstí, kmáne. Máte jednoho z našich lidí, tak tě

zkusíme vyměnit. Ale modli se, ať mu tvoji kumpáni nic neudělají, jinak se to samý stane tobě”.

Zemikosa zezelenal. Pomyslel si, že zajatcem je patrně některý z hobitů, a ihned se mu hlavou začaly honit představy toho, co s ním Jorchen Kierke právě provádí. Ale měl štěstí. Jelikož zajatcem nebyl hobit, ale mnich upovídaný natolik, že udržel pozornost družiníků dost dlouho, aby začali uneseného Zoltara postrádat, nestalo se mu nic. Tak byli Ofil i Zemikosa bezpečně propuštěni.

Druzi se dali na spěšný ústup z lesa, a Zemikosa jim zatím vyprávěl, co v zajetí viděl. Samosebou neopoměl zdůraznit své hrdinské vystupování tváří tvář Rabanu Šťovíkovi, tolik kontrastující se skutečností. Především zdůraznil množství zbojníků, které zahlédl. Nebylo jich méně než padesát, což potvrzovalo slova bratra Ofila a vrhalo do nepěkného světla Druce Kornáka, který počet zbojníků v lese zjevně podcenil. Nebo úmyslně zatajil.

Několik slov se Zemikosou promluvil i samotný Raban. Zejména ho upozornil, aby družina opustila les a už se nevracela. Potvrdil také slova o pronásledování hobitů jako hlavního důvodu odboje proti nenasatnému knížeti, navíc Zoltarovi oznámil, že do Nurnu byla již opakovaně vysílána poselstva hobitích předáků se ztížnostmi, ale ani jediný hobit se nevrátil.

Sám Šťovík toho sice mnoho nevěděl o dění v opatství, ale upozornil Zemikosu, že kníže vozí do opatství mnoho peněz. Lakomý theurg se toho okamžitě chytil a v družině hlasitě navrhoval opatství prozkoumat. “Tam jsou peníze, mám na to nos”, zopakoval Zoltar několikrát. A jelikož řada družiníků nepamatovala na severskou výpravu, kde se dělo něco podobného z prachbídným výsledkem, bylo rozhodnuto zamířit k opatství. Na Šťovíkove momentálně nemohli, byli si vědomi, že jsou sledováni, a převaha lupičů byla zjevná.

Po dvoudenním pochodu lesem stanuli dobrodruzi na jeho okraji v blízkosti opatství. Navečer byl poslán kouzelnický havran vůdce Babraka na průzkum opatství. Ve večerním šeru zahlédl několik mnichů, ale se soumrakem se vše zahalo neprovniknutelnou tmou. Nikde nebylo lze spatřit ani živáčka, a tak se havran vrátil k lesu k družiníkům.

Ráno byl havran poslán na průzkum znovu, a pak ještě jednou, jelikož mu Babrak nebyl schopen vydat pořádné rozkazy, co že to má vlastně prozkoumat. Bylo podezřelé, že vesnice v okolí opatství byly zcela vylištěny, dobytek vesměs mrtvý

ve chlívech, pole neoseta, ale žádné hobití mrtvolky nalezeny nebyly.

Když se dobrodruzi přiblížili na dohled opatství, byl havran znovu vyslán na průzkum. Tentokrát zahlédl nějaké mnichy. Jeden dojel kozu, druhý loupal tuřín. Vše vypadalo jako venkovská idyla. Ale za pár chvil už družinici stanuli před branou.

Po chvíli bušení na bránu přiběhl jeden z mnichů. “Co chcete?”, otázal se zjevně nečekanou návštěvou překvapen.

“Otevři bránu, jdeme za opatem do knížete Berchty”, prohlásil rázně Zemikosa.

“Barchty”, opravil ho Otakáro.

“Kníže nikoho nepřijímá”, opáčil mnich.

“Tak mu řekni, že přinášíme důležité zprávy”, nenechal se odbýt Zoltar.

“Dovnitř nikdo nesmí, zmizte pryč”, trval na svém mnich.

Ještě chvíli pokračovalo dohadování, ale pak se rozhodl jednat trpaslík Bolbuch, který si na dlouhé řeči moc nepotrpěl. Za použití jakéhosi kouzelného bezmegu se ocitl za branou, kde chytil nebohého mnicha po krkem. “Koukej otevřít, ty zmetku”, vyštěkl na něj. Nebožák, klíče nemaje, se však nezmohl než na tiché kvílení. O kus dál to vše však viděl další mnich, který s voláním o pomoc vběhl do hlavní budovy.

Bolbuch smýkl zajatcem na bránu, kde se ho chopily ruce Jeroma Skulda, lovce hlav. Mezitím se přes zeď přehoupal Zoltar Zemikosa, zatímco Otakáro vytáhl jakousi píšťalku a přiložil si ji k ústům. Po několika tónech v zámku cosi cvaklo a brána se otevřela. Otakáro se usmál a uložil vzácný předmět zpět do torny.

Druzi se začali hrnout dovnitř, když se z budovy vynořila desítky mnichů s obušky v rukou. “Co chcete?”, vykřikl na dobrodruhy jeden z nich, zjevně představený, patrně zdejší opat.

“Přinášíme poselství, máme knížecí glejt”, zamával Babrak umolovaný papírem získaným před pár dny od knížete Barchty.

“Glejt mě nezajímá, okamžitě zmizte”, vykřikl zlostně opat.

Nurnští viděli, že vyjednávání nikam nevede. S připravenými zbraněmi koukli na Babraka. Ten však stál jako hromádka nešťěstí neschopen rozhodnout, co dělat. “Pal”, zavelel Zemikosa, a v tu chvíli dobrodruzi jako jeden muž vypustili salvu šípů. Jaký byl jejich údiv, když se šípy záhadně stočily a rozbily se o stěnu opatství. Jerome Skuld, muž bez skrupulí, podfízl zajatého

mnicha jako podsvínče.

“Na ně, bijte je!”, zavelel opat a ukázal na Nurnské. Vzápětí se před ním zhmotnil černý mrak, který obklopil dobrodruhy. Několik druhů začalo kašlat, jak je hustý dým štěpal v krku. Dotek mraku cítili každým kouskem kůže, jakoby se do nich zapícho tisícem jehliček. Ale dobrodruzi se temného čarodějnictví nezalekli, však se na ně hnalo další nebezpečí v podobně rozlícených mnichů.

Mniši se s divokým řevem vrhli na dobrodruhy, ale ti byli připraveni. Bolbuch po boku se Zemikosou a Kierkem vytvořili hráz, kterou se mnichům nepodařilo prolomit, přestože někteří mniši očividně podlehli bojové zuřivosti a bojovali jako lvi. Některým hrdinům zatrnulo, když z věže opatství vylétlo hejno netopýřů a hladově slétlo na dobrodruhy. Dva srazili na zem vůdce Babraka a začali mu sát krev, ale naštěstí pro nebohého kouzelníka mu přispěchal na pomoc Zemikosa, jinak by hrozilo nebezpečí, že bude kroll vysán. Netopýři však jinak byli spíše otravní, ale jejich pobití nebylo pro Nurnské zas tak velkým problémem. Když Bolbuch srazil do prachu posledního mnicha, rozběhl se za opatem, který mezitím zmizel v opatství.

Když trpaslík vběhl do vestibulu, nespátřil již po opatovi žádné stopy. Prošel několik místností, ale nezahlédl nikoho. Ostatní dobrodruzi se zatím venku o čemsi dohadovali, ale nakonec také vstoupili do budovy, kde je Bolbuch přivítal nevrlymi slovy, kde se jako flákají. Pod trpaslíkovým vedením pak vstoupili do chrámu sousedícím s opatstvím, a zde vystoupili na věž. Byl zde krásný výhled do okolní krajiny, ale stopa po opatovi žádná. Kohosi napadlo, zda nebude lépe podívat se do sklepení, které bylo tušeno za jedinými zamčenými dveřmi uprostřed opatství. Vesta opět použil svou šikovnou píšťalku k odemčení dveří, a dobrodruzi vešli. Uvnitř byla tma jako v pytli a strmé točité schody směřující do podzemí. S Bolbuchem v čele Nurnští vyrazili.

Po několika otáčkách schody končily a před Bolbuchem se objevila zhruba dvacetisáhová chodba, na jejímž konci bylo možno zahlédnout světlo. V něm se náhle objevila silueta. “Chachá!”, zahřměla mocně, “padli jste do pastí”. Z prstů postavy vylétly dva malé míčky, které vybuchly kolem Nurnských zářícím plamenem. Ohnivě koule pouchaly dobrodruhy a značně rozrušily Dědka v čele, který se rozběhl chodbou proti zlosynovi.

Náhle se ozvalo podivné šustění, a na Nurnské se slétlo hejno netopýřů. Mohly jich být stovky. Nesnažili se druhy kousat ani jinak útočit, ale jejich zmatené poletování všude kolem a narážení

nejdnoho dobrodruha zmátlo a vedlo ke ztrátě přehledu. Co však bylo horší, po stranách chodby byla doupata jakýchsi podivných bytostí. Tvorové na sobě měli mnišskou kutnu, ale jinak člověka připomínali jen vzdáleně. Skrčená postava, nepřirozeně dlouhé paže a protažená vlčí tlama byly důkazem, že toto již více nebyli lidé. Jejich křik byl příšerný, až krev tuhla v žilách. A ti se na Nurnské sesypali ze všech stran.

Bolbuch si jich nevsímal, přestože mu dvě obludy skočily na záda, a zaútočil přímo na opata, ačkoliv viděl, že dotyčný je kryt obrazy, které ztěžovaly jeho zacílení. Nicméně udatný trpaslík mocně mách sekyrou, a opatova krev vystříkla na zeď. Zloducha to zjevně vyprovokovalo k naprosté zuřivosti, neboť ten pevněji sevřel svou hůl a nelhostně na trpaslíka zaútočil, nehledě vpravo vlevo. Toho využil Al-Rahem, který se jakýmsi trikem ocitl opatovi v zádech a zaútočil na něj svou dýkou. Zprvu byl zmaten jeho obrazy, ale nakonec se mu podařilo zasadit nepříteli ránu přímo pod žebra. V tu chvíli byl již Bolbuch na pokraji smrti, ale statečně čelil dvěma dotírajícím obludám.

V týde družiny však zatím došlo ke krvavé řezi. Jedna z oblud skočila na záda Jerome Skulda. Překvapený lovec lebek nestačil pořádně zareagovat, když mu ostrý pařád roztrhl bránci. Podobně dopadl nebohý vůdce Babrak, který se náhle ocitl tváří v tvář rozruženému netvorovi. Tvrdá rána ho odhodila několik sáhů daleko. Zoltar Zemikosa a Jorchen Kierke se ocitli v obklíčení. Naštěstí získala několik cenných vteřin Jorchenova lvice Rút, která se dala do boje s jedním netvorem. Ocitla se na pokraji smrti, když si Jorchen konečně uvolnil ruce a přispěchal jí na pomoc, zatímco Zemikosa odrážel dva další netvory.

Otakáro Vesta duchapřítomně zapadl do odbočky, kde měl krytá záda, a zde vypil velmi cenný lektvar, tajemství jeho výroby je zahaleno mnoha tajemstvími. Jeho smysly se výrazně zbystřily a také svaly na hobitových rukou značně narostly. Vesta se pak vrhl na dotírající obludy, kterým se nyní stral více než rovným soupeřem.

Nurnští nakonec sklátili všechny netvory do prachu, přestože nebylo jedince, který by v tomto boji neztratil značné množství krve. Však měl také Kierke co obvažovat. Bylo však dobojováno, a tak se brzo myslí dobrodruhů odvrátily od myšlenek na nebezpečí smrti, které právě pohlédli do tváře, k praktičtějším věcem, a sice hledání tušené kořisti.

Zemikosa se hned začal věnovat sbírání netopýřů, kteří byli nedopatřením zasaženi při

zuřivých výpadech nepřátel na obou stranách a nepřezili. Pak se družina přesunula k prohledávání rozlehlé podezemní síně. Ta se ukázala být zároveň pracovnou i obětíštěm nyní již bývalého opata. Pochmurnost scény umocňovala hromada kostí roztroušených všude po zemi, na několika místech nahromaděných až do výšky postavy. Většina kostí byla zjevně hobitích, a Kierke zběžným ohledáním zjistil, že jsou poměrně čerstvé, a hlavně jeví známky ohlodání, což osvětlilo, čím se zdejší tvorové živili.

Dále bylo v místnosti objeveno několik truhel, jak alchymisté zjistili, byly plné nejrůznějších surovin nutných k alchymistickým pokusům. Jak naznačovaly zbytky rozházené nepořádným opatem všude po podlaze, potřeboval jich dotyčný skutečně hodně. Zde zřejmě zmizela značná část Barchtových peněz. Že bylo v truhlách i něco vzácných ingrediencí potřebných k výrobě čarovných bezmegů Zemikosa s Otakárem svorně zatajili, jelikož v nepřítomnosti vůdce nebylo komu to hlásit, a nález si rozdělili napůl. Zoltar pak chvíli studoval nalezené spisky a svitky.

“Moc tomu nerozumím”, přiznal Nurnský theurg ostatním, “ale obecně to popisuje vyvolávání démonů pomocí obětí, a pak se tu vyskytují spisy o tom, jak dosáhnout nesmrtnosti pomocí jakési přeměny. Podle poznámek toho opata, se zjevně pokoušel o tu přeměnu, ale zatím dělal pokusy na mniších. Jak to dopadlo je vidět na těch mrtvolách tady, řekl bych, takže přeměna nebyla moc dokonalá”.

“Pěkný prase”, pravil Vesta a odplivl si. Hobita otázky démonů a nesmrtnosti nezajímaly, pořádný výbuch nebo smrtící jed, to byla jiná káva, ale o to se zas zjevně nezajímal místní opat.

“Možná to vysvětluje, proč sem Barchta dával ty peníze”, odušil Al-Rahem. “Chtěl taky nesmrtnost”.

Jelikož vůdce Babrak nešťastně padl, muselo společenstvo řešit volbu vůdce nového. Opět se projevoilo neblahé taktizování, takže do druhého kola postoupili všichni krom Zoltara Zemikosa, který tak sám rozhodl o vítězi. Tím se stal dle očekávání jeho oblíbenec, starosta obce a věkovitý trpaslík Bolbuch. Ten se svých povinností hned zhostil s pravou trpasličkou rázností i s rozvážností svého věku. Nejprve stanovil plán, který nechal Kierkeho zapsat, jelikož zrak ani paměť už Dědkovi příliš nesloužily, a nebylo se tedy možno na ně spoléhat.

Prvním úkolem bylo zajištění vězňů, které

družinici zahlédli v zamřížovaných kobkách za pracovnou. Vězni byli nalezeni čtyři: dvě malá hobitátka, asi osmiletý chlapec se svou čtyřletou sestřičkou, asi dvacetiletý hobití vesničan, a konečně v nejvzdálenější kobce asi osmdesátiletý člověk, který ovšem visel v řetězech a byl oděn v mnišské sutaně podobné těm, jaké oblékali pobití mniši.

Z hobitů toho družinici moc nedostali, což bylo způsobeno i tím, že se výslechu zpočátku iniciativně chopil známý hobitobijce Jorchen. Jeho výkřik: “Mluv, nebo uvidíš”, měl spíše opačný účinek, než zamýšlel. Děti se rozvzlykaly, a teprve po ukonejšení byly schopny oznámit, že jsou ze vsi Přípolany, a byly uneseny před několika dny, když byly v lese na jahodách.

Dospělý hobit se zakuckal a chvíli jen koktal, takže nebyl s to ani správně vyslovit jméno vlastního bydliště, které slulo Smokřany. Jeho jméno bylo Mílo Pelíšek. Prý se živil lovem, a na jednom takovém lovu byl chycen mnichy a zajat. Ve vězení s ním bylo více hobitů, ale ti byli postupně odváděni, a jen nelidský křik rozléhající se podzemím byl dokladem jejich dalšího osudu. Více ovšem ze zmateného a vystrašeného hobita nedostali.

Posledním vězněm byl starý mnich. Družinici vysíleného starce sundali z okovů a dali mu trochu pít. Bylo vidět, že má všude po těle hnisající rány, zejména po seškvařeně kůži, a několik špatně srostlých zlomenin, zjevně pozůstatky krutého mučení. Mnich se představil jako bratr Soltarius, knihovník v opatství

Bratr Soltarius dobroruhům prozradil, že byl vězněn už více než dva roky. Krátce předtím se nyní zesnulý opat Fránius změnil, začal obměňovat obřady a studovat divné knihy. Když ho Soltarius odhalil, byl jeho stoupenci zajat a uvržen do kobek. Zabit nebyl jen proto, že jako jediný rozuměl textům některých knih, ale otci Frániovi se ho nepodařilo zlomit, aby mu je přečetl.

Otec Fránius začal být posedlý hledáním nesmrtnosti, proto studoval spisky o nemrtvých, kterých byla knihovna plná, jelikož už Kerstegovým cílem bylo nemrtvé vyhladit, a tudíž začal sbírat knihy, které by pomohly v jejich hledání zbraní proti nim. Tak se Fránius začal zabývat kouzly a vyvoláváním démonů a patrně o tom dočista přišel o rozum. Jeho pokusy však vyžadovaly mnoho financí, takže nejspíš slíbil nesmrtnost knížeti Barchtovi, který celý podnik začal financovat. To se ale Soltarius jen dohaduje z toho, co zaslechl.

Vězeň též pohovořil o tom, co ví o Rabanu Šťovíkovi. Prý byl za války velitel zvědů, ale odmítl splnit rozkaz, kdy dostal za úkol spálit úrodu a zásoby gergelských vesničanů, aby se k ní nemohla dostat gwendarronská armáda, a raději dezertoval. Nebyl zdaleka jediný, Gwendarron měl jasnou převahu a řada odvedenců pocházejících z velké části z hobitích obyvatel, se vzdala. Barchta se po válce začal mstít mimo jiné také tím, že zabavil majetek takzvaným zrádcům, kam zařadil i Šťovíkovu rodinu, které patřil mlýn, ale i jiné hobití obyvatele, zejména majetnější. Zvýšené daně také způsobily, že mnoho hobitích zemědělců upadlo do dluhů a ztratilo svobodu, takže z většiny hobitů na mirellském území se stali nevolníci. Mnoho hobitů také z kraje odešlo do pokojnějšího jižního Gwendarronu nebo sousedního území Kree. Šťovík ale odmítl odejít a rozhodl se, že knížeti sebere to, co sebral on jemu. Co Soltarius pamatoval, četla Šťovíková tlupa jen pár hobitů a nepředstavovala žádnou velkou sílu. To se muselo za poslední roky změnit.

Dalším bodem na Bolbuchově seznamu úkolů bylo prozkoumat opatství. Tak byla objevena rozsáhlá knihovna, ve které však vládl značný nepořádek. Někdo, pravděpodobně opat, zjevně vyhledával svazky pojednávající o věcech, které mu mohly pomoci, ale příliš se neobtěžoval s úklidem knih.

Nurnští prohledali také cely mnichů, ale tam nebylo nic neobvyklého, skoro jakoby s opatstvím bylo vše v pořádku. Byla objevena také kuchyně a skladiště zásob, a jelikož dobrodruzi již byli vyhladovělí, zařizl Otakáro kozu a jal se jí péci. Ostatní se zatím utábořili a Bolbuch rozdělil hlídky na věži, odkud byl přehled po širém okolí, a tudíž by byl každý vetřelec včas spatřen.

Zoltar Zemikosa se naproti tomu stáhl do sklepení, kde se za uloupené ingredience pokusil vyvolat mocného démona, který by mu byl nápomocen. Žel obřad vyvolání se mu poněkud vymkl z rukou, a přes veškerou theurgovu snahu se démon neukázal. Po několika hodinách se mezi dobrodruhy objevil zdrchaný alchymista s kruhy pod očima a uložil se k odpočinku. Jen Otakáro měl jistou představu, co Zoltar prováděl a co ho to neúspěch stál.

V noci seděl na hlídce vůdce Bolbuch, který ve svém věku stejně mnoho nespál, když k němu přisedl bratr Soltarius. “Dobré ráno, místě trpaslíku. Přemýšlel jsem, a možná vy jste ta pravá

skupina, které by mohl být svěřen důležitý úkol”.

Dědek se na starého knihovníka zvědavě zadíval. Loupalo ho v kostech, svaly ho bolely a ozývaly se staré i nové rány, pročež začínal litovat, že se rozhodl znovu vyrazit na výpravu. Plánoval putování co nejrychleji dovést ke zdámemu konci a hajdy domů. Ale důležitý úkol? To mysl trpaslíka dokázalo přimět k činnosti. Neuškodí alespoň si poslechnout, o co jde. “Mluv tedy, pane Soltarie”, usmál se na mladšího z kmetů.

“Tak tedy, možná jste se doslechli, že nad Marivorem leží kletba”, začal Soltarius vyprávět pozorně poslouchajícímu Bolbuchovi. “Když armády knížat díky Kerstegovi rozprášily nemrtvé vojsko U soutoku, postoupily na Marivor. Ale tam se všude rojili nemrtví. I když byli zabiti, znovu ožívali a zuřivě útočili na živé vojáky. Knížata záhy pochopila, že dobytí prokleté místo by stálo příliš mnoho sil. Naštěstí se Kersteg nabídl, že dokáže zastavit Gabragovu moc svými vlastními tajemnými schopnostmi. Dlouho se modlil, než bylo dílo dokončeno. Kletba Marivoru však působila dál, pročež knížecí vojska pouze zapálila Marivor a odtáhla. Za posvěcenou řeku se nemrtví nedostali, a tak tomu je do dnešních časů.”

Kersteg v dalších letech přemýšlel, jak kletbu nad Marivorem nadobro zrušit, a nakonec na to přišel, ale nemohl tak učinit sám. Byla to krev z jeho vlastního srdce, co mohlo kletbu zlomit. Až po jeho smrti tuto krev získal příští opat a umístil ji do amuletu ve tvaru srdce. Tento amulet by bylo třeba dopravit do Marivoru, tak blízko centra bývalé Gabragovy moci, jak je jen možné. Dosud se o to nikdo nepokusil a popravdě se na srdce nejspíše zapomnělo, jinak by se Fránius mohl pokusit ho znesvětit. Ale vám by se to podařit mohlo”.

Staříčky trpaslík rozvažoval, jak se ke sdělení Soltariově postavit. “Je to těžká věc”, pravil nakonec, neschopen se ihned rozhodnout, jakou odpověď mnichovi dát.

“Zmínil jsem se již, že Marivor nebyl byl jen zapálen, ale nebyl dobyt”, připomněl mnich mazaně, tuše, na jakou strunu trpaslíkovi zahrát. “Tím pádem nebyla vypleněna ani Gabragova pokladnice”.

Na ta slova Bolbuch viditelně ožil. “To je ovšem zajímavá informace”, poškrábal se ve svých umolovaných vousech.

“A také bych vám mohl pomoci”, pokračoval mnich. “V knihovně je mnoho svazků o boji s nemrtvými, jistě se tam najde něco, co by se vám mohlo hodit”.

Ráno se družina sešla k poradě, kde Bolbuch přednesl Soltariův návrh, aby nad ním ostatní pouvažovali.

“Myslím, že není kam spěchat”, přerušil dumání Otakáro, “dáš mi, vůdče, dva dny na výrobu užitečných bezmegů?”.

“Myslím že je kam spěchat”, oponoval alchymistovi Dědek. “Až se Barchta dozví, co se tu stalo, a on se to dozví brzo, tak nám bude hořet pod zadkem. Takže bychom měli co nejdřív iniciovat jednání s hobitými postavci, abychom věděli, jestli s nimi můžeme počítat při potírání zločádů. Podle toho, co mi řekl Soltarius, se Nurn nebude příliš zajímat o to, jestli je místní pán krutás nebo jestli má nějaký rasový předsudky. Prostě je to místní šlechta a do toho centrální moc nebude zasahovat. Ale kdyby se prokázalo Barchtovo spojení s někým, kdo vyvolává nemrtvé, už by asi, vzhledem k protinekromantským náladám u dvora, sem měli důvod někoho poslat a posvítit si na Barchtu. A Barchta není kdovíjak loajální ani sympatický. Kolik nám slíbil za Šťovíkovce? No pak je tu ten Marivor. Tam bych věřil, že bychom se zahojili finančně, a vy víte, že o to mi jde v prvé řadě. Ale bude to tam drsný, asi mnohem drsnější než tady. To znamená mít s sebou silného spojence, nebo mít sakra dobrý bojový plán”.

Bolbuch se rozhlédl po ostatních družinících, kteří přitakali na souhlas.

“Takže další plány budou: vyslat delegaci ke Šťovíkovi, zatím můžou alchymisti vyrábět, co jim budou síly stačit. Šťovík by měl vyjednávat hned pobít, protože poslední kontakt s ním byl při výměně zajatců, a to dopadlo dobře. Raban bude mít navíc další informace, který by bylo zajímavé poslat do Nurnu, především ohledně Barchtovy úlohy ve válce a jeho nynějším postoje ke Gwendaronu vůbec. Nejsem žádné uvědomělej vobčan s čestným vobčanstvím, ale ty který sou, tak ty by měli tuhle žumpózní provincii vzít trochu pod krkem”.

“Skvěle, vůdče”, zajásal Otakáro. “Budeme jednat s bratry hobity, máš mojí plnou podporu. Udělám ti nějaké supercloumák. Ať jde teda Rahem vyjednávat, a my jdeme zhavit kahany”.

“Při vyjednávání by se dalo využít roho rozhovoru s bratrem Ofilem o opatství”, ozval se Al-Rahem. “On nás na to opatství přivedl”.

“Až pořádně vyslechneme toho zmateného hobita a prohlédnem knihovnu, tak budeš první člen vyjednávací skupiny”, oznámil Bolbuch.

“Dobře, rozpálím kahan a budu u toho studovat”, pravil Vesta. Zemikosa totéž, ostatně

tyhle nekromantský prasárny jsou spíš jeho obor. A Rahem může jít hned, on to zvládne”.

Zdálo se, že Zemikosa hodlá něco namítnout, ale Bolbuch pokračoval: “Rahem nepůjde sám, bude mít k ruce Jorchena, ten je na pohyb v nepřátelském hobitím prostředí odborník. Rahem bude vedoucí skupiny, on bude zodpovědný za vyjednávání. Nemáš pro ně, Otakáro, něco, co by jim mohlo pomoci, třeba neviditelnost? Nechce se mi je tam pouštět přece jenom jen tak ve dvou takřka bezbranné. Sice mám ze Šťovíka trochu lepší pocit než předtím, ale rozumím tomu, že tahle výprava je risk”.

“To nemám”, zavrtěl hlavou Vesta. “Tohle žel bohům neumím. Můži jim dát maximálně svačinu”, zavtipkoval hobit.

“No každopádně bych rád, aby byli ještě dneska vyjednávat daleko na cestě”, ozřejmil Bolbuch. “A nejradši bych byl, kdybyste cestou vzali ty děti a hobitího zajatce”.

“Tak já mám prý vyměňovat posrávačky nějakým hobitům a rozvážet je po vesnicích?”, rozohnil se Kierke. “Krom toho, ty dva smradi jsou úplně odjinud než ten lovec jelenů. Chci upozornit, že jsme skrzeva datla zmeřčili vykydlený vesnice. Dá se předpokládat, že jejich obyvatelstvo dopadlo obdobně, jako to mništvotady. Takže kraj je tady skrz naskrz nebezpečnej, s nikým a ničím nejde počítat. Pokud mám teda jít do svatý války, klidně. Klidně i s Rahemem. Rahem je dobrý průzkumník. Ale bude to svatá válka, při který Šerskej hvozď zahoří jasným plamenem. Stane se z mě mučedník a třeba mi postavěj i sochu v nadživotní velikosti. Ale ty průavce na krku mít nechci, a pokud přece, skončej na šňůrce”, dokončil hraničnick odkazem na šňůrku s hobitíma ušima, kterou u sebe nosil Jerome Skuld, po jehož smrti jí začal opatrovat Jorchen.

“Okolí opatství je pravda v dosti bědném stavu, ale není to tak strašlivý, jak by se podle Kierkeho líčení mohlo zdát”, upozornil Al-Rahem. “Z věže je rozhled a po pár mílich už je zas vidět život. Ale Kierke”, obrátil se osmahlý jižan k hraničnickovi, “Možná by bylo dobrý ujasnit si jednu věc. Pokud půjdeme spolu a já to budu mít na povel, tak žádné plamen nezaplane. Žádný řezání prstů, žádný navlíkání novech uší na náhrdelník, prostě nic, co by mělo jakkoliv znesnadnit nebo znemožnit vyjednávání s Rabanem. S ním budeme jednat slušně a tak, aby nás to, ani jednoho, neohrozilo na zdraví, životě či majetku. Jestli chceš zaplanout hněvem mučedníka, tak se, prosímte, zapal, až se vrátíme zpátky”.

“Nic proti tobě, ale nepokoušej se mi velet”, pohrozil zlostně Kierke.

“Nikdo se ti nepokouší velet, ale pokud se hodláš urvat ze řetězu, tak mě do toho netahej”, opáčil Al-Rahem.

“Tak přátelé, prosím vás, to poslední co teď potřebujeme jsou hádky a rozbroje”, snažil se situaci uklidnit Vesta. “Je nás pět. Pět. Ani když odečítám nebo přičítám, nedobře se jiného čísla než pět. Magické číslo. Vůdcem byl nastíněn plán, předložený k diskuzi a posouzení. Podle mého je to dobrý plán, který má hlavu a patu. Plán, který vychází z reálné situace. Vůdce má možná zrak zakalen a jeho nohy jsou brkavé, ale ten plán na spojení se s místními hobity plně podporuji, prostě proto, že je to dobrý plán”.

Otakáro se pak zadíval na Kierkeho. “Ale co tu předvádíš ty? Machruješ tady s kudlou v ruce před malými hobiťaty a z huby ti tečou kecy o nějakých šňůrkách. Uvědomuješ si vůbec, co ty děti zažily? Fúj! Tříkrát fúj! Di už do prdele s tou tvouj svatou válkou!”.

Hraničnick polkl, přesto vida, že většina družiníků nebyla na jeho straně, pokračoval mírnějším tónem: “Na oplátku tě, Vesto, posílat do zadnice nebudu, jelikož to, že nepotřebujeme hádky a rozbroje, narozdíl od tebe myslím a myslím jsem i předtím, vážně. Vyvětlím jenom to, co jsem psal o svatý válce, a co jste úplně mírně řečeno nepochopili. Mínil jsem to tak, že pro jednohonobo dva je to akce takřka bezradějná a sebevražedná, ale že jsem ochotnej do ní jít, i kdyby skončila neúspěchem, takže položil-li bych život, chápal bych to jako smrt mučednickou. Ale to nebudu rozebírat. Co se týče těch civilistů, potud stručně a jasně. Víte dobře, jak jsem na tom s hobitama. Pak zajmem toho lovec odněkud, lovec dostane řetěz na krk, a kdo ho dostane na starost? Kierke. Všichni z toho maj děsnou srandu a čekaj, co se bude dít. Dál, dvě děti. Někdo vymyslí, ať je někdo čapne za pačmáky a rozvede je po okolí. A kdo to dostane na starosti? Kierke. A zase děsná sranda a očekávání. Proto vyhrožuju šňůrkama. Dejte mi s téma osobama pokoj. Rahem se kouk z věže a říká, jak je to tam dál všechno bezpečný. Omyl. Nemrcouši na jihu, prolezly je to až v klášteře, takže tady kolem. Barchta je evidentní nepřítel a potenciální problém číslo jedna a má vojáky, Šťovík je v obrovským lese a najít ho bezpečně a bez problémů, to nebude jako jít v poušti pro velbloudí trus nebo na houby. A vesnický? S téma se nedá počítat, jeden táhne s tímhle a druhej s tamtím. S téma prostě vůbec nic řešit nechci. Je tady jediná cesta, a to Šťovík. Ať je

jakej chce, je to jediná rozumná volba, jak se zorientovat v situaci. A proto má cenu se soustředit pouze na tuhle věc. Takže ty a Zemikosa byste měli prolít se Soltariem ty knížky. To potřebujem. Já můžu jít za Šťovíkem. S civilistama a nesmyslnou, a podotýkám že pro jednotlivce dle mého zbytečně nebezpečnou, obhlídkou vesnic může vůdce pověřit s prominutím koho chce. Mně je nedávejte, nebo zase vytáhnú ty tříkrát ofujtajblovány šňůrky”.

“Já navrhol, aby vyjednávat šel sám Rahem”, opáčil Vesta. “Přišlo mi nelogický, abys ho doprovodil ty, se svým vztahem k hobitům. Vůbec jsem z toho neměl žádnou srandu, naopak jsem se toho děsil. Já myslím, že to Rahem zvládne sám. Na druhou stranu chápu, že vůdce nemá z čeho brát. Prostě je nás málo a každý má svoje úkoly. Doprovodit ty děti domů je nejenom slušnost, ale koneckonců i logický, vzhledem k tomu, že se pokusíme navázat vztah s Rabanem. Nic nám to neudělá. Já je tam teda klidně dovedu sám. Prostě si na to nějak vymezím čas mezi studiem a výrobou”.

“Nebudem se tu zdržovat dýl než je nezbytně nutný, takže vymezení času mezi studiem, výrobou a doprovodem ztracených hobiťat nepřipadá v úvahu”, vložil se do rozhovoru znovu vůdce. “Nehodlám pro ně udělat nic víc, než je nechat někde po cestě. Neznám nikoho lepšího na dohled nad hobity než Jorchena, proto byl vybrán. Neznám nikoho lepšího na orientaci v nepřátelském hobitím prostředí než Jorchena. Proto byl vybrán. Ale nemůžu ho činit zodpovědným za vyjednávání s hobití přislovu. Takové vyjednávání by nutně muselo skončit zle nebo Jorchenovým ponížením, a to nechci. Za zdar vyjednávací výpravy bude proto zodpovědný Al-Rahem. Kierke bude zodpovědný za zdárné přiblížení a případný ústup, do vyjednávání se míchat nebude”.

“Je jasný, že se chceme spojit s Rabanem a je nás pět”, ozval se Al-Rahem. “Otakáro a Zemikosa budou platnější při prohlídce zápisů a vaření. Bolbuch jako vůdce těžko půjde sám vyjednávat. Zbývám já a Kierke. Já jsem už vyjednával s Ofilem, takže chápu, že logicky padá volba na mě”.

“Ještě mám jednu věc”, ozval se Kierke. “Máme jednu malou výhodu, kterou bysme si měli podržet co nejdýl to půjde. A ta výhoda se jmenuje, že Barchta neví, že my víme. Myslíš si, že jdeme po Šťovíkovi a že opatství, který si předělal dle obrazu svého kvůli svéj maniakální choutkám, stále považujeme za takové, jaké bylo dřív. Takže nemá důvod s námi zatočit. Tahle výhoda velmi pravděpodobně padne, pokud se zkontaktujeme s

okolím ať už přímo, nebo skrze ty civilisty včetně Soltaria. Dyť nemusej zrovna práskat, ale zcela pochopitelně svému okolí popíšu, co se s opatstvím v minulosti stalo. K Barchtovým uším je to pak už jenom kousek. A to my nepotřebujeme. Dle mého názoru si tuhle výhodu musíme podržet do doby, než se snad úspěšně dohodneme se Šťovíkem”.

“Otázkou je, jak to využít”, zamyslel se Al-Rahem. “Řekněme, že nám do zajišťuje pár dní bezpečnost stran Barchty. Na druhou stranu pokud by se provalilo, co se v opatství děje, tak by měl Barchta logicky dát ruce pryč, nebylo by vhodné, aby byl spojován s praktikama, co se tu dělaly. Pro něj by mělo být snadné obvinít z přepadu opatství Rabana. Což neznamená, že to s náma nebude chtít vyřídit někde bokem”.

“Výhoda nad Barchtou tu sice je, ale nevíme kdy nám skončí. Tudíž je s ní zapotřebí nakládat opatrně, nebo ihned. A ihned to moc nejde”, podotkl Dědek.

“Takže zbývá rozhodnout zda budeme nejprve navazovat kontakt se Šťovíkem nebo půjdeme na Marivor”, ozval se Otakáro. “Osobně bych dal přednost Šťovíkovcům, kteří nám pak mohou být nápomocní hlavně co se týče případným informací. O Barchtu bych se zatím nestaral. Uvidíme, co o něm a o místním poměrech případně zjistíme od Rabana. Jediný, co uděláme hned, bude výslech toho Pelíška”.

“Možné propojení Barchta - Marivor mi připadá jako zcela nepravděpodobné, tudíž Marivor bych si asi nechal na závěr”, opáčil vůdce hladě si vousy. “Teď by to chtělo udělat si plány. Zajímalo by mě, jak dlouho tu alchymisti budou potřebovat vařit a jak dlouho bude trvat vytěžení knihovny”.

“Já bych potřeboval v ideálním případě dva dny, ale ty asi nedostanu”, počítal si na prstech Otakáro. “Ale den by snad šel, ne? Minimálně pár hodin. Čas na vytěžení knihovny odhadnout nedokážu”.

“Já bych potřeboval přibližně pět dní”, podrbal se na hlavě dosud mlčící Zemíkosa. “Ale to je blbost, takže jsem hotov buď asistovat Otakárovi, jít za Šťovíkovcema nebo vracet děti”.

“Pět dní každopádně nedostaneš, takže budeš pomáhat. A teď se pustíme do výslechu zajatce”, ukončil diskusi Bolbuch, načež Kierke předvedl Míla Pelíška.

Málomluvný zajatec nebyl ještě zcela ve své kůži, takže družiníci z něj museli každou informaci důsledně páčit. “Tak já pocházím ze Smokfan, můj tatík se jmenuje Vilibald Pelíšek, a naše rodina jsou nevolníci a pěstujeme tady na

panským tuřín, po večerech děláme na zahrádkách. Patříme pod klášter, kterému jsme odevzdávali část úrody, ale poslední dva roky přijíždějí vojáci a sami berou úrodu, takže máme hlad. Proto chodím občas lovit zajíce nebo něco podobného, abychom nehladověli”.

“Takže jestli to dobře chápu, tak náš zajatec není lovec, ale pytlák”, přerušil vyslychaného Zemíkosa.

“No a za poslední rok se občas začali ztrácet lidi”, pokračoval Milo, který to chtěl rychle zamluvit. “Zádali jsme pomoc v opatství, al efekti nám jen, že se modlí a že všechno brzo skončí”.

“Ten chlap je každopádně podezřelý”, prohlásil po výslechu Kierke.

“Taky se jeho výpověď ověříme, a jestli nesedí, tak...”, Bolbuch si přejel po krku. “Zatím ale vyrazí skupina za Šťovíkem, a sice Al-Rahem a Kierke. Kierke bude mít na starost cestu a hledání Šťovíkovců, pak přebírá velení Al-Rahem a bude vyjednávat”.

“Počkat počkat, to se mi nelíbí”, ozval se Jorchen. “To jako já mám dělat blbce, co tam Rahema dovede, a pak bude mlčet?”.

“Zdá se mi, že za Babrakova vůdcovství tu upadla morálka”, pravil vyhružně Bolbuch. “Tomu je konec. U mě se o vydaných rozkazech nediskutuje, ty se vykonávají”.

Přilíš to nepomohlo, Kierke pokračoval v protestech, Otakáro si jako obvykle neodpustil peprné poznámky, zatímco Zemíkosa navrhoval, že by šel místo Al-Rahema on.

“Tak dost”, okřikl protesty Bolbuch. “Zkrátka Al-Rahem je zodpovědný za úspěch vyjednávání, udělejte si to jak chcete, ale hlavně už vypadněte”.

Dvojice se sebrala a kvapně odešla. Právě, když se Dědek chystal vydat další rozkazy, otevřely se dveře a vrátil se Kierke. “Já bych tu raději nechal tu šňůrku s ušima, kdyby něco”, oznámil hraničnick a zmíněnou nechtutnost uložil do kouta. Sotva se za ním zavřely dveře, vstoupil Al-Rahem. “Já bych tu radši nechal tu kořist, co nesu, kdyby něco”, sdělil ostatním a hodil Bolbuchovi k nohám objemný pytel. Pak odkvačil.

“No dobrá, takže k dalším úkolům”, začal Bolbuch, když se otevřely dveře a dvojice vyjednavačů se opět objevila v místnosti. “Chtěli jsme se ještě zeptat, kde bude místo srazu?”, vysvětlil Al-Rahem.

“Dobrá otázka”, fukl se do čela Bolbuch, který na to dočista zapomněl. “Pokud budeme muset opustit opatství, tak se sejdeme u mýtnice, to

je dostatečně daleko od zvědavých očí”.

Vyjednavači zmizeli, ale jen co Bolbuch znovu otevřel ústa, stáli zase ve dveřích. “A něco šikovného na pomoc byste opravdu neměli?”, nevinně se otázel Al-Rahem.

“A ven”, zařval Bolbuch, kterému právě došla trpělivost.

“Tak”, pokračoval Dědek po chvíli ticha, aby měl jistotu, že se dvojice znovu nevrátí, “Zemíkosa odvede děti a Pelíška domů, a jestli ho neznají, tak ho popravíš. Vesta zatím bude vařit, a já budu hlídkovat na věži”. Bolbuch byl stručný, měl hádek dost a během rozmluvy mu vyszlo v krku, takže si vzal ze zásob opatství na hlídku pár žejdlíků piva, aby mu služba rychleji ubíhala.

Bolbuch popíjeje silné pivo chvíli pozoroval vzdalujícího se Zemíkosa odvádějícího zajatce k domovu. Pak se kochal okolním krajem, který se mu po pár žejdlíčích zdál výrazně hezčí než předtím. Za nějaké tři hodiny spatřil Zemíkosa, jak se s Milem vrací.

“Tak děti jsem odevzdal”, volal zespoda na věž Zemíkosa. “Měli radost”.

“A co von?”, otázal se Bolbuch ukazuje na hobita.

“Neznaj ho tam. Ale mně ho bylo líto, on je z jiný vesnice”, opáčil Zoltar.

“Tak ho tam, sakra, odved”, přikázal Dědek.

“No já myslel, že se cestou stavím tady, odpočinem si...”, vymlouval se Zemíkosa.

“Hned”, zařval vůdce. Zemíkosa s Milem tedy zamířili zase pryč.

Po dalších zhruba třech hodinách Bolbuch opět zpatřil ze svého hlídkového stanoviště vracejícího se Zemíkosa, opět i s malým Pelíškem. “Co tu zas dělá”, zařval vůdce zlostně z věže.

“Hele, je to dobrý”, zavolal zespodu Zemíkosa. “Znaj ho tam. A von není tak špatnej, my si cestou pokecali, tak jsem ho vzal s sebou, mohl by se hodit”.

Bolbuch si všml, že Milo má nyní na zádech tornu s vybavením, na sobě kožené brnění a přes rameno přehozenou kuši. Rezignovaně pozdvihl oči k nebi a rádně si přihnul z korbele.

Otakáro Vesta zatím pilně vařil lektvary a jedy, které budou na další cestě jistě platné. Po navaření všeho potřebného se Vesta s navrátilivším se Zemíkousou odebrali za knihovníkem Soltariem, aby s ním probrali, co se dá nalézt v knihovně opatství.

Z bohatého výběru knih o bojích s nemrtvými Soltarius vybral některé, kterým sice sám nerozuměl, ale alchymistům by mohly pomoci. A skutečně z nich Otakáro se Zoltarem vyčetli několik zajímavých informací, kterými obohatili své znalosti oboru. Krom toho se dobrodruzi s knihovníkem prohrabali v účetních knihách, ale tam zjistili, že zápisky končí před dvěma lety po žních, od té doby opat Fránius zjevně hospodaření zanedbával a věnoval se jiným, temnějším záležitostem. Zajímavostí snad bylo několik účtů z Nurnského alchymistického cechu za obrovské množství alchymistických surovin, ale to nebyl právě přímý důkaz.

Zatím dvojice vyjednavačů procházela lesem. Hraničnick Kierke se snažil držet cestu zhruba tím směrem, kde se předtím utkali s Rabanovou tlupou. Začínalo se šeiřit, když se náhle před dobrodruhy na vyšlapané stezce objevil rozčuchaný a neupravený hobit.

“Vrátili jste se”, konstatoval hobit. Kierke zareagoval tím, že vystřelil šíp omotaný kusem počmáraného pergamenu. Na ten už dříve vyjednavači napsali výzvu Rabanovi k jednání, přičemž se neopomněli zmínit o odhalení tajemství opatství.

“Máme nabídku”, zavolal Jorchen. “Tam na tom papíru”.

Hobit se sklonil, zvedl šíp a přečetl si text. “Dobrá”, pravil nakonec, “počkejte zde, ráno přijdu”. S tím se ztratil v podrostu.

Nurnští našli o kus dál příhodné místo na táboření, kde přečkali noc, vždy jeden spal a druhý hlídal.

Ráno se ozvalo varování z blízkého křoví, které se zakrátko rozhrnulo a vynořil se z něj bratr Ofil následován rozvrkočeným hobitem, a pak dalším, který se nápadně podobal obrázku namalovaném na plakátech v Mirellu. Bylo zjevné, že se jedná o Rabana Šťovíka, což ten také potvrdil.

Následovalo jednání, kdy Nurnští přednesli zbojníkům, co zjistili v opatství včetně podezření na Barchtovu podporu pokusů s nemrtvými. Vše zajímalo zejména bratra Ofila, který byl zjevně potěšen, když slyšel o objevení Soltaria, kterého měl za mrtvého. Tehdy opat tvrdil, že knihovnick odjel do Nurnu pátrat ve starých spiscích o boji proti nemrtvým, ale dlouho se nevracel, nicméně v těch pohnutých časech to byla jen jedna z podezřelých a temných věcí, které opatství obestíraly.

Ofil také souhlasil, že se s družiníky do

opatství hned vydá. Družiníci se snažili přemluvit také Rabana, aby si promluvil s vůdcem Bolbuchem a dohodli se na spolupráci ohledně svržení zlovolného Barchty, načež ten prohlásil, že dorazí také, ale že se sejdou v lese.

Spolu s Ofilem se tedy družiníci vydali zpět k opatství. Tlustý mnich zjevně znal les a jeho tajné stezky, takže cesta zpět byla výrazně rychlejší než bloudění sem. Kolem poledního vyjednávači dorazili k opatství, právě ve chvíli, kdy se ostatní družiníci měli k odchodu.

Setkání mnicha Ofila s knihovníkem Soltariem bylo srdečné a oba si měli o čem povídat. I družiníci se sešli k poradě. Byli rádi, že Rabanova tlupa nyní nepředstavuje nepřítele a dohadovali se, co podniknout dále. Bylo jasné, že prvním krokem bude setkání Bolbucha s Rabanem. Když porada skončila a rovněž Ofil se od Soltaria dozvěděl vše důležité a prohlédl mrtvolky a další důkazy, nastal čas odchodu zpět do lesa za Rabanem.

Ofil ovšem přemluvil Soltaria, aby šel s nimi, jelikož v opatství by nemusel být bezpečno. Pokud by se Barchta dozvěděl, že bylo nekromantovo sídlo odhaleno, zřejmě by se pokusil zlikvidovat svědky. Soltarius, který původně chtěl zůstat a obnovit ochrannou funkci opatství a zejména srovnat spisky ve své knihovně, nakonec souhlasil. Vzhledem ke své slabosti ale musel být nesen, takže Zemikosa, po zkušenostech s opevňováním vozu již zkušený tesař, zhotovil nosítka. Na těch pak byl starý knihovník družiníky odnesen. Pod vedením Ofilových zamířila skupina k lesu, a dále na sraz s Rabanem.

Raban se vynořil náhle z křoví i s Machordem a několika dalšími hobity kolem. Ofil jim povyprávěl, co v opatství viděl, a představil Soltaria. Šťovík se především zajímal o to, zda se v opatství nenašly důkazy proto Barchtovi, ale nic průkazného mniši v rukou neměli, jen pár podezřelých účtů a Soltariovo svědectví. Nurnští nabídl svou pomoc, Zemikosa se neopoměl pochlubit tím, že je čestným občanem města Nurn, i když sám nejspíše nevěřil, že by to mohlo při žalování zdejšího knížete mít nějakou váhu. Obě skupiny se dohodly, že by Nurnští mohli doprovodit několik hobitích předáků do Gwendarronu, kde by títo podali oficiální stížnost. Důležité bylo zajistit jejich bezpečnost, neboť po dřívějších vyslancích se slehla zem.

To však chtělo čas, takže se družiníci začali zajímat o Marivor, kde tušili peníze. O tom ovšem Raban neměl příliš vědomostí, jen Machord potvrdil, že pahorkatina zvaná přízračně Chmurné

vrchy je domovem potulujících se nemrtvých. Moc lesa ovšem udržuje nemrtvou nákazu mimo něj. Soltarius naléhal na dobrodruhy, aby šli do Marivoru a umístili tam Kerstegovo srdce, čímž by zničili Garbagovu kletbu. Na základě jeho a Ofilova svědectví pak Raban souhlasil, že poskytne dobrodruhům nějaké stříbrné šipky a šipky do kuší, protože jsou proti nemrtvým, jak známo, neúčinnější.

“Hele, Rabane”, ozval se přátelsky Zemikosa, když byly podmínky vzájemné pomoci dojednány. “Neměl bys tam někoho na výpomoc. Kdo by nám ukázal cestu, a tak”.

Raban dostal nápad. Přednedávem se mu k tlupě přidal pubertální výrostek jménem Ajan. Jeho věčná touha vykonat nějaký hrdinský čin a ponoukání zbojníků do nesmyslných akcí už lezly mnoha hobitům na nervy, a nyní se objevila krásná příležitost, jak se mladíka zbavit. Zavla si ho k sobě a pravil: “Milý Ajane, teď dostaneš možnost ukázat, co v tobě je. Tito pánové jdou na nebezpečnou misi do Marivoru, a ty je doprovodíš. Tam budeš moci ukázat, co v tobě je, a vykonat hrdinské činy. A taky mi pak nahlásíš, co přesně se stalo”.

Pak přivedl výrostka k dobrodruhům. “Tak tady vám vedu jednoho ze svých nejschopnějších mužů. Doprovodí vás k Marivoru a bude vám určitě nápomocen i v boji”.

Dobrodruzi se při pohledu na mladíčkého hobita neubránili pochybám o Rabanových slovech, ale neřekli nic. Ajan se sice slyše chválu nadmul, ale pohled na partu nebezpečných hrdlořezů, k nimž byl přidělen, v něm začal vyvolávat pochybnosti, zda opravdu touží vykonat ty hrdinské činy, o nichž dosud snil. Dobrodruzi se pak i s novou posilou vydali zpět do opatství najít Kerstegovo srdce.

Opatství bylo pro Nurnské již známé, ale přesto je překvapilo, když je Soltarius zavedl zpět do sklepení, kde měla být Kerstegova hrobka. Skutečně, pod hromadou hobitích kostí naházených u stěny byla nalezena malá železná dvířka, která vedla do další místnosti. Vprostřed malé kobky byl umístěn kamenný sarkofág Kerstegův, po stranách pak menší sarkofágy po něm následujících opatů. Prohlédáním kobky byl pověřen Al-Rahem jakožto odborník, a ten také po chvíli ťukání do stěn našel dutinu, z níž po odstranění cihly cosi vytáhl. Kerstegovo srdce byl několikacoulový jasně červený šperk ve tvaru srdce, které bylo duté, a v této dutině se nacházela temně rudá tekutina. Bylo

přípevněno na zlatém řetízku, který si Zoltar Zemikosa pověsil okolo krku.

Po úspěšném nalezení srdce se dobrodruzi odebrali nahoru, kde rozbili ležení v knihovně. Al-Rahema držádo hlasitě mečení koz v chlívků, a tak šel jednu zabít. Ostatní kozy to moc neuklidnilo, a tak jižanského nomáda napadlo kozy vypustit ven, aby se mohly napást, a také je podojit. Zdravé kozi mléko ovšem nebylo přijato všemi dobrodruhy s přílišným nadšením, zvláště vzhledem k tomu, že v opatství stále byla slušná zásobníka hobitího piva. Zvláště mladý Ajan si hned dal žejdlík, a přestože mu to někteří dobrodruzi zakazovali, nemohli ho hlídat věčně, takže došlo i na další. Jak ale nebyl na velké množství alkoholu zvyklý, zanedlouho usnul těžkým spánkem opilce.

Podobně na tom byl Bolbuch, jehož začalo loupat v kříži, tak se rozhodl bolest zahnat několika žejdlíky. Trpaslík byl pravda k účinkům alkoholu značně odolnější, ale když v něm zmizel celý soudek, usnul také. Ostatní popíjeli jen s mírou, přičemž si pochutnávali na kozě, kterou ochucenou tuřínovým salátem uvařil Milo Pelíšek.

Druhý den začal vetchý Bolbuch popíjet od rána, a tak nebyl schopen velení. Sraz se Šťovíkem byl ovšem určen až na další den, takže se ostatní dobrodruzi zařídili po svém. Zemikosa se rozhodl vyrazit do lesa hledat nějaké užitečné bylinky, a byl potěšen, když mu místní rodák Milo Pelíšek oznámil, že ví, kde by se daly najít, jelikož je nosil v mládí své babičce, ana byla ve vsi kořenářkou. Oba chvíli listovali Zemikosovým herbářem a Milo ukazoval, které z bylin se v kraji vyskytují. K výpravě se připojil i Otakáro Vesta, který se chtěl něco přiučit.

Skupina strávila hledáním skoro celý den, ale díky Milovi byla úspěšná, a navíc krom bylinek donesla i několik zastřelených zajců a bažantů, takže večer prozvěnu byly zvěřinové hody.

Dalšího dne Nurnští opět opustili opatství a vydali se k lesu na sraz s Rabanem. Žádné nové informace se nedozvěděli, tak jen převzali šipky, zanechali v péči zbojníků oba mnichy a vyrazili k jihu. Večer se utábořili na okraji lesa, aby dalšího dne mohl opustit jeho bezpečí a vydat se do kopců.

Ráno si družiníci přispali, nikomu se nechtělo vyrazit na nebezpečnou cestu neodpočatý. Průzkumník Al-Rahem byl vyslán, aby pročesával terén před družinou a včas ostatní varoval v případě nebezpečí. Po několika hodinách zahlédl průzkumník mezi kopci první behající se postavu. Byla ovšem daleko a dobrodruhů si nevšimla, takže

ji skupina obloukem minula. Zakrátko se před družiníky zjevila další, a posléze začaly postavy přibývat. Zkušenější dobrodruzi rozeznali zombie a ghúly. Několik nemrtvých byli nuceni zastřelit, neboť křižovali jejich cestu a bylo by zdlouhavé je obházet.

Po poledni se družina zastavila na přehledném pahorku posilnit se před další cestou. Některým dobrodruhům se zdálo, že Ajan znovu jeví známky opilosti. Zemikosa mu proto sebral měchy na vodu a s překvapením zjistil, že mladý hobit si do nich místo vody nalil pivo. To bylo výrostkovi zabaveno a ostatními využito k zapití zbylé zvěřiny, kterou pojedli k obědu. Ajan se na protesty nezmohl. Alkohol mu pomohl zahnat děs, který na něj padl, když spatřil skutečné nemrtvé. Dosud si myslel, že takové obludy slouží jen ke strašení neposlušných hobitů. Rád by utekl, ale bál se sám opustit ostatní, a stále nechtěl vzdát možnost vykonání hrdinského činu.

Pozdě odpoledne zahlédli Nurnští před sebou zarostlé trosky, první známky blížícího se Marivoru. Zároveň se ale zvýšila i koncentrace nemrtvých, a tak se alchymisté rozhodli použít první z ochranných svitků, které měli na výpravu připraveny. Družina šla chráněna neviditelnou bariérou mezi bloudícími nemrtvými, z nichž někteří se jí jali pronásledovat, když u se nemohli přiblížit.

Ve chvíli, kdy družina vstoupila mezi budovy, se však několik dobrodruhů zhroutilo v zemi nemohouce se pohnout. Na nohou zůstali jen Al-Rahem, Otakáro a Zoltar.

“Múmie”, zvolal zděšený Zemikosa a ukázal na zafačovanou postavu, která se rychlými kroky blížila. Ovšem ani tento mocný nemrtvý nebyl schopen projít neviditelnou stěnou chránící družinu.

“Palte do ní”, zavýskl Otakáro a nabíjel do své kuše stříbrné šipky.

Palba tří hrdinů stříbrnými hroty rychle sklátila nestvůru do prachu, nicméně Al-Rahem s Otakárem pokračovali ve střelbě do hejna příšer dotírajících na bariéru.

“Dej mi rudej kříž”, žádal Vestu Zemikosa.

“Dej pokoj a střel”, vřelštěl rozrušený Otakáro.

“Chci něco zkusit”, naléhal Zoltar, ale hobit si ho nevšiml a v rychlém tempu vypouštěl své kalené střely. Zemikosa proto složil batoh, vytáhl svou alchymistickou soupravu a zažehl kahan.

“Co to děláš, střelěj”, pištěl Vesta, ale teď si ho pro změnu nevyšimal theurg. Když byl s dílem hotov, vzal flakónek s navařenou tekutinou a nalil jí do hrdla bezvládnému Jorchenovi. Hraničník sebou škubl a křeč stahující jeho svaly povolila. Zemikosa se zaradoval z úspěchu a zasedl znovu za soupravu. Mezitím střelci pobili nemrtvé v bezprostřední blízkosti, ale bylo zřejmé, že se blíží další.

“Co tě to napadlo vařit uprostřed boje?”, obořil se na Zemokosu Vesta.

“Musíme je z toho dostat, nebo tu chceš hodinu čekat, než se proberou a plejtvat svitky?”, opáčil Zoltar. “A může se objevit další a lehne me. To si nemůžem dovolit”. S tím alchymista dokončil výrobu dalšího lektvaru a použil jej na vůdce Bolbucha.

“Co jsem to sakra pil?”, zatřásl hlavou dosud zmatený trpaslík. “To musel být pěkný potok”.

Když se vůdce poněkud vzpamatoval, nařídil naložit dosud zchromlé hobity na záda a zamířit dál, vyhledat nějakou budovu vhodnou pro úkryt. Družiníci chránění neviditelnou hradbou postupovali dále ulicí, když tu náhle dotírající zombie přestaly být zatlačovány a dychtivě se vrhly na družinu. Nosiči upustili hobity a pustili se do boje, naštěstí nebyl mezi útočnický žádný z nebezpečnějších nemrtvých, takže boj skončil jen několika šrámy. Vesta pak přečetl další ochranný svitek.

Družiníci zakrátko došli na vrchol pahorku, okud měli možnost shlédnout na cetrum bývalého města před sebou. Domy byly povětšinou zcela rozpadlé a zůstávalo jen několik zdí, ale uprostřed města stála vysoká stavba, bývalé sídlo místního vládce. Dům neměl střechu a některé zdi byly zhrouceny, přesto značně převyšoval okolní domy, zejména svou věž.

Kdosi navrhl, aby družina vyhledala nějaké trosky domu, kde by se mohla bránit přes noc, a tak se Nurnští vydali mezi domy. Podařilo se nalézt starý měšťánský dům, z něhož dosud stály všechny čtyři stěny v přízemí, propadlé byly jen dveře a bývalá okna, a dům byl také plný sutě ze zříceného patra, přesto poskytoval jakés takés útočiště, kde nemohli nemrtví na dobrodruhy ze všech stran. Vesta připravenými ohnivými hlinami rozprášíl nemrtvé, kteří se na družinu snažili sápat skrze vchod. Milo Pelíšek se vydrápal na nejvyšší zeď, aby mohl pozorvat okolí a měl přehled. Ostatní se zatím začali dohadovat o dalším počínání.

“Tak tady můžem v klidu vydržet do rána, vyspíme se, a ráno se podíváme do tý zbofeniny”,

prohlásil Otakáro.

“A nevstanou ty mrtvý tady kolem?”, přemýšlel Al-Rahem.

“Co by vstávali, jsou mrtví”, opáčil Otakáro, který zjevně příliš neposlouchal předchozí vyprávění o Marivoru.

“Tady je to přece prokletý”, upozornil ho Kierke, “mrtví tu vstávají”.

“No tak časem třeba vstanou”, pokrčil rameny hobit ze západního kontinentu, “to už budem pryč”.

“Podle pověsti ty mrtví vstávali za chvíli, proto s nima ty armády nemohly bojovat”, vložil se do rozhovoru Bolbuch, který naopak vyprávění starého mnicha poslouchal pozorně.

“A nemohli bysme to srdce nechat tady a jít zas pryč?”, navrhl Al-Rahem, již nervózní z přítomnosti tolika netvorů v blízkém okolí.

“Máme ho dát co nejbliž tomu hradu”, podotkl Kierke.

“No vždyť jsme už docela blízko”, opáčil Al-Rahem.

“Zapomínáš, že v tom hradě by měly být peníze”, upozornil známý lakomec Zemikosa. “Takže dovnitř stejně musíme, že, vůdče”, obrátil se na Dědka, vycitív jeho slabou stránku.

“To je jasná věc”, souhlasil trpaslík, jehož chtivost zlata byla také dobře známa.

Rozhovor přerušilo zaječení malého Ajana a zasvištění šípů. Dobrodruzi pohlédli tím směrem, kde mohli spatřit zombii prolézající oknem do místnosti. Z hrudí jí trčela šípka a Ajan právě znovu nabíjel svou kuši. První se vzpamatoval Zoltar, který přiskočil a usekl obludě hlavu.

“Takže počkáme tady, a ráno pudem do hradu”, zopakoval Otakáro plán.

“Počkej”, zarazil ho Zemikosa. “A to chceš celou noc pálit svitky?”.

“No nevím, můžem se tu bránit”, odvětil hobit.

“V noci by to nemusela být sranda, nemrtvý jsou prý nejsilnější”, vzpoměl si Zoltar na pohádky z dětství.

“Kdy se vlastně setmí?”, napadlo Bolbucha.

“Nevím, asi za chvíli”, pokrčil rameny Vesta, který se v určování času v přírodě příliš nevyznal, protože doma měli sluhu na otáčení přesýpacích hodin.

Jorchen si zastínil oči a zkontroloval polohu slunce. “Tak za čtyři, pět hodin, je nejdelší den v roce”, oznámil.

“Je vůbec nějaký důvod tady tvrdnout

přes noc?”, zeptal se Al-Rahem.

“Je to blbost, jdeme do toho hradu”, rozhodl Bolbuch, když nikdo nebyl schopen přijít na důvod, proč se tu družina vlastně chtěla utábořit. Tak se všichni sbalili a zamířili ke zřícenině starého Gabragova paláce.

Dobrodruzi vstoupili hlavním vchodem do polorozpadlé, ale stále impozantně působící budovy. Zlostně se tváříci chrliče dodávaly atmosféře na pochmurnosti, přestože některé ležely mezi troskami na zemi. Když Nurnští prošli portálem, náhle několik dobrodruhů v křečích kleslo k zemi. Na nohou zůstali jen Kierke, Zemikosa a Vesta, zmateně se rozhlížejíce. Mezi několika zombiemi a ghoulů spatřili zafačovanou postva, tak hrůznou na pohled, až tuhla krev v žilách a svaly ochabovaly. Otakáro neváhal a metnul po obludě ohnivou hlinu, aby vzápětí přidal další. Také ostatní začali pálit ze střelných zbraní a netvor zanedlouho padl.

Kromě mummies se ovšem blížil další nebezpečný soupeř. Po širokých schodech do patra sestupoval vysoký kostlivec v celoplátové zbroji s dlouhým mečem v ruce. Dobrodruhům se zdálo, jakoby na někoho volal, ale nevydával přitom žádný zvuk. Když dorazil k neviditelné bariéře obklopující Nurnské a zjistil, že dál se nedostane, napřáhl meč, z něhož vyšlehl modrý blesk a zpražil zkoprnělého Zemikosa. Když do Zoltara zakrátko sjel další blesk a na schodišti se objevili čtyři další podobní kostlivci, začal alchymista ustupovat a cosi lovit v baňoju.

Také Vesta shodil ze zad tlumok a začal se v něm přehrabovat, jen Jorchen začal jako o život pálit z luku a poslal do boje svou lvcí Rút. Ta skočila na jednoho z kostlivců, přestože jeho staré suché kosti nemohly slibovat žádnou pochoutku.

Zatímco Otakáro začal na nepřátele metat ohnivě hlíny ze svých bezedných zásob, vyňal Zoltar tajemný svitek a přečetl jej. “Nevzdalujte se ode mě, nebo přijde o věci”, upozornil ostatní. Věděl, že dobrodruzi jsou na svoje magické bezmegy hákliví a jejich ztrátu by po něm mohli chtít nahradit. Proto bylo použití svitku mimořádně riskantní, ale po několika zásazích bleskem Zemikosa usoudil, že to jinak nejde. Blesky kostlivců tak začaly být odrazeny další neviditelnou hradbou, a jen sem tam některý prošel a okoučil nurnské hrdobce.

Ohnivě hlíny spolu s postřbenými střelami dobrodruhů krytých magickým uměním dvojice alchymistů nakonec způsobily zánik nebezpečných nepřátel. Činila se i Rút, přestože se

ke svému pánu vrátila zcela posekána s přeraženou packou. Jorchen ji hned po boji pečlivě ošetřil, načež se dostal i k ovázání popálenin ostatních. Během tohoto zákroku se probrali ochromení družiníci.

Bolbuch se znovu postavil do čela družiny a rozhodl prozkoumat nejprve přizemí. Tam byla objevena bývalá kuchyně a pokoje pro služebnictvo, kterými družiníci došli na druhou stranu budovy, kde bylo další křídlo paláce, nyní v troskách. Nurnští se zdržovali procházkouáváním trosek a obhlížením budovy, zejména věže, do níž nenalezli vchod z přizemí ani z venku.

“Někdo by mohl vylézt nahoru”, navrhl Bolbuch, “co třeba Milo?”.

Hobit se podíval na vysokou věž. “Tak tam teda nevylezou”, zavrtěl hlavou, “je to vysoko”.

“Co Ajan?”, pohlédl na mladíka vyzývavě Zemikosa.

“Na mě nekoukejte, já po zdech lízt neumím”, bránil se Ajan.

“Potřebujeme družinového zloděje”, prohlásil vůdce, “a tím by mohl být jmenován Milo”.

“Taky potřebujeme kouzelníka”, ozval se Zemikosa, “takže tím bude jmenován Ajan?”. To vyvolalo všeobecné veselí, jen noví hobiti si nebyli jisti, jak moc vážně to ostatní myslí.

“Já tam vylezu”, prohlásil Al-Rahem a sundal se zad tornu.

“Počkej”, zarazil ho Zoltar, “ještě ne, zatím se všichni držte u mě”.

“Jak dlouho to tvý pitomý kouzlo bude ještě trvat?”, zaptal se Vesta.

“Jaký pitomý kouzlo? Nám to zachránilo zadek, když zít neprošly ty blesky, a že jich bylo”, naštal se Zoltar.

“No jo, tak možná dva”, opáčil Otakáro usvědčuje se tím z nepřilší silných počtů.

“To to nemůžeš zrušit?”, zeptal se praktičtější Bolbuch.

“Nee”, zavrtěl hlavou Zemikosa, “jak to jednou přečteš, tak to funguje, dokud to nevyprchá”.

“A jak dlouho to teda ještě potrvá?”, naléhal Al-Rahem.

“Nevím, ještě chvíli určitě”, pokrčil rameny Zoltar.

“Nebudem tu zevlovat, pudem se podívat do patra”, rozhodl Bolbuch.

Družiníci znovu vstoupili do budovy. Jaké bylo jejich překvapení, že mrtvolky, které tam předtím nechali ležet, se znovu hýbaly, a

povšimnuvše si dobrodruhů, zamířily k nim. “A kur...”, stačil říct Bolbuch, než se znovu zhroutil k zemi neschopen se pohnout. Na nohou zůstala opět pouze trojice Zemikosa, Vesta a Kierke. Dva posledně jmenovaní zahájili palbu, zatímco Zoltar vytáhl svůj poslední flakónek léčivého lektvaru a přiložil ho k ústům Al-Rahemovi.

“Nedělej to”, vykřikl Otakáro, ale Zemikosa si protivného hobita nevšiml. Což ovšem měl, neboť Al-Rahem se po požití lektvaru probral, rozhlédl se kolem a opět ho zachvátila křeč.

“A sakra”, zaklel Zoltar.

“Jsi moc ukvapenej”, pravil útěšně Otakáro. “Musíme nejdřív dostat tu potvoru”.

Zoltar tedy popadl svůj luk a přidal se k ostatním v jejich střeleckém úsilí. Není třeba líčit podrobnosti, zakrátko byli nemrtví postřeleni, načež Zoltar vytáhl několik lahví s olejem, mrtvolu polil a zapálil.

“Tak, a teď už nevstanou”, prohlásil s úsměvem.

“Jsi fakt moc ukvapenej”, zavrtěl hlavou Vesta hledě do plamenů. “Měli jsme si z nich nejdřív vytáhnout šípky”.

Zanedlouho se ochromeni družiníci opět probrali a v bojovém postavení se družina vydala do patra. Když dobrodruzi vystoupili po širokých kamenných schodech, ocitli se v obrovské místnosti, bývalém trůním sále zdejšího pána. Mohutný trůn byl na stupínku v opačné části místnosti a seděl na něm mohutný kostlivce s vysokou zlatou korunou na hlavě. Vedle něj stáli na stráž dva kostliví válečníci, a krom toho se sálem potácely dvě zombie a ghúl. Všichni nyní zamířili k družině.

Milo Pelíšek s Ajanem a Al-Rahemem srazili do prachu jednu se zombií svými šípky, zatímco Zemikosa metnul jednu ohnivou hlinou po kostlivci a Otakáro si začal připravovat své očarované hlíny. Pak se nemrtví přiblížili a k překvapení družiníků poběhli až k nim a zaútočili. Ochranná hradba zjevně již přestala účinkovat. Naštěstí pro družinu nemělo opomenutí tragické následky, neboť Bolbuch jedinou ranou rozsekl vejpůl ghúla a vrhl se do boje s kostlivci, které zadrželi Otakáro, Zoltar a Rút. Nažhavený trpaslík byl dychtiv boje a nedal nepřátelům žádnou šanci. Jejich kosti se zakrátko válely na podlahu. Milo Pelíšek ovšem nečekal na výsledek boje, a ve chvíli, kdy nemrtví vpadli do řad Nurnských, vypil zapůjčený lektvar, takže ze proměnil v obláček mlhy, což mělo nepěkné následky pro drahocennou lucernu, kterou držel v ruce. Sklo při dopadu na

schody prasklo a rozlitéj olej se vzňal, spaluje hobitovy spadlé šaty.

Když padl poslední nepřítel, metl Otakáro své ohně hlíny na trůn s kostlivým pánem, ale přes působivý výbuch se nezdálo, že by měla hlína na kostlivce či jeho trůn jakýkoli účinek. Podobně dopadly Jorchenovy šípky, které se od kostlivce odrazily jako od pevné zdi a zlomené dopadly na podlahu. Družiníci se zbraněmi v rukou se opatrně vydali blíž k trůnu.

S každým krokem na Nurnské začal padat děs. Pocit, že by měli okamžitě odejít a nechat strnulé ostatky dávného vládce na pokoji, než se něco hrozného stane. Nejprve se zastavil Otakáro, pak Al-Rahem. Ajan na strachem ztuhlých nohou nebyl vůbec schopen kroku.

“Pojďte pryč”, zavolal Vesta, “tady se mi to nelíbí. Něco visí ve vzduchu”.

“Taky to cejtim”, potvrdil Bolbuch a zastavil se, “ale taky tady někde čuju zlato”. Tento pocit jak známo pomáhá trpaslíkům překonat nejhorší protivenství.

Jen na Zemikosu jakoby tíseň místa nepůsobila. Vyňal ze záandří Kerstegovo srdce a drže ho před sebou, došel k trůnu s nehybným kostlivcem. Pak řetízek pověsil kolem strnulé lebky. Když se přiblížil prsty, projelo jeho pažemi silné zamrazení, jakoby se mu do nich zabodlo tisíce kousků ledu. Instinktivně ucukl, ale řetízek se srdcem spočinul na kostlivcově krku.

Z ostatních náhle jakoby spadla tíseň. Už odvážněji přistoupili k trůnu. Nyní si mohli důkladně prohlédnout majestátní konstru. Vypadala jako nová a nikoli, jakoby zde už přečkala století. Seděla ve strnulé poloze, pod sebou na trůně měla helmínový plášť, na němž ovšem působení času patmo bylo. Na hlavě kostlivce spočívala vysoká zlatá koruna s několika rudými drahokamy, v pařátu pak svíral zlaté žezlo.

Vůdce Bolbuch přistoupil k sedícím kostlivci a pokusil se ho udeřit násadou své sekery do hlavy. Rukama mu projel mraz, až jeho zkřehlými prsty upuštěná sekera zazvonila o podlahu. Na kostře nebylo znát, že se jí rána nějak dotkla. Když trpaslík zvedal svou zbraň, byla studená, jakoby ležela nějaký čas na ledu.

Dobrodruzi si pak chtivým zrakem prohlíželi korunu, až lakotný Zoltar přistoupil k trůnu a pokusil se strhnout jí kostře z hlavy. Ostrá mrazivá bolest mu projela rukama, až byl nucen ucuknout a třít si promrzlé klouby. Koruna se ani nepohnula.

“Někde tu bude zlato”, prohlásil

Bolbuch, “podíváme se dál”.

Za trůnem byla nevelká dvířka zjevně vedoucí do věže, která byla ze sálu jasně vidět propadlým stropem. Pod tlakem Bolbuchovy paže klika zaskřípala, ale dveře se nepohnuly. Al-Rahem sice navrhoval, že by zkusil dveře otevřít, ale pohotovější Otakáro vytáhl z váčku drobnou píšťalku a u zámku na ní zapískal. Dědek zkusil kliku znovu, a tentokrát se dveře otevřely a odhalily točité schodiště nahoru i dolů.

Vůdce zavelil nejprve k prohledání patra, a tak družina vylezla na věž. Na vrcholu schodiště se jí postavily do cesty další dveře, které byly otevřeny stejným způsobem jako předešlé. Nurnští se ocitli v pracovně Gabragově. Vzhledem k tomu, že zbytky střechy se válely po zemi, byla místnost vystavena povětrnostním vlivům, což na ní zanechalo nesmazatelné stopy. Poničené zbytky truhel a skříní možná dřív obsahovaly cenné předměty, ale ty již vzaly za své. Uprostřed místnosti na pracovním stole ležela otevřená kniha, ovšem zcela zplesnivělá. Zoltar chvíli hleděl na prapodivný text a snažil se pochopit něco z tajemných slov, ale příliš se mu to nedařilo. Došlo mu jedině to, že kniha pojednává o nekromantských praktikách, tak ji druzi pro jistotu polili olejem a zapálili. Vesta ještě sbalil do tlumoku podivně zachovaného vycpaného netopýra, a družina místnost opustila, vydávši se po schodech dolů.

Schody byly poměrně hluboké, bylo zjevné, že se Nurnští brzo ocitli pod zemí. Na konci schodiště je čekala malá místnost, jen uprostřed stál stolek s několika očíslovanými kameny a vyrytou hádankou. Dobrodruzi dali hlavy dohromady a báдали, jak si s obtížným hlavolamem poradit. Jelikož jádrem byla číselná kombinace, chopil se řešení Bolbuch, který má veškerá čísla v malíčku, a navíc cítil blízkost pokladu. Do počtů mu sice chvíli mluvil Otakáro, který ovšem hádanku nepochopil, ale nakonec Dědek úkol zvládl a rozložil kameny po desce.

Vzápětí se ozval podivný dunivý zvuk a začala se chvět podlaha pod nohama Nurnských. Dobrodruzi s připravenými zbraněmi mohli vidět, jak se zadní stěna místnosti otevírá, a vzápětí se světlo lucerny zalesklo na zlatě. Když se stěna zvedla, vstoupili Nurnští do pokladnice a začali se přehrabovat v nalezené kořisti.

Al-Rahem náhle vykřikl bolestí a o okamžik později ho následoval Jorchen. Na družiníky padl pocit jakési stísněnosti. Lvice Rút se vystrašeně krčila v rohu místnosti. Ostatní dobrodruzi nechápavě koukali, co se to děje, zatímco assuaenec s hraničnickem se svjeli v bolestivých

křečích. První pochopil situaci Bolbuch, který pevně sevřel sekeru a začal s ní širokými oblouky máchat nad Al-Rahemovou hlavou. Napodobili ho Otakáro a Zoltar nad hraničnickem, který se zatím bez hlesu zhroutil na zem. Družiníci zoufale máchali nad hlavami svými zbraněmi, až po chvíli začal tísnivý pocit opadat, a zdálo se, že nikdo další není cílem neviděného netvora.

Nebylo však zcela po boji. Ajanovy nervy, jež byly celý den napnuté k prasknutí, konečně povolily. Nyní stál v rohu s kuší v ruce a mířil na ostatní. “Co to děláte?”, pištěl mladý hobit.

“Polož tu kuši”, obrátil se na mladíka vyčerpaný Zemikosa, který mu teprve teď věnoval trochu pozornosti.

“Nepoložím”, vykřikl hystericky Ajan, který si špatně vysvětlil výjev, kdy Nurnští zoufale bojovali s jedněmi z nejnebezpečnějších netvorů, jaké svět zná. “Vy jste se bili o poklad, a jeho jste zabili”, ukázal na Kierkeho, který stále ležel na zemi a nehybal se.

To už si hobita nebezpečně mířícího na družiníky všiml i vůdce. “Koukej to položit, a hned”, přikázal.

“Nenechám se zabít”, ječel mladík nepřičetně. Z nepochopitelných důvodů nedal na domlouvání ostatních ani na přímý rozkaz vůdce, čímž sám rozhodl o svém osudu. Bolbuch kývl na Zemikosa, který se vymrštil a na Ajana skočil. Vyrázil mu kuší z ruky a zasadil políček. Hobitovi jakoby to nestačilo, udeřil Zoltara, který měl již záležitost za ukončenou, do břicha. Theurg tak další ranou to týla srazil Ajana k zemi.

“Doraž ho”, přikázal vůdce.

“Počkej, to snad ne”, namítl Zoltar, “už má dost”.

“Povídám doraž ho”, trval na svém Dědek.

“Ale vůdče, to by byla vražda”, přidal se Vesta, “je přeče jedním z nás”.

“Šel chvíli s náma, ale není jedním z nás”, trval na svém Bolbuch. “Teď bezdůvodně obrátil zbraň proti družiníkově a neuposlechl rozkaz. Co je s náma ještě neudělal vůbec nic. Spal bys klidně, když by měl mít hlídku?”.

Otakáro se podíval do země. Nikdo další se hobita nezastal. Možná by se ozval Milo, taktéž vesničan z Mirellu, ale ten stále kdesi poletoval jako mlha. Tak Zemikosa poklekl nad bezvládným Ajanem a několika ranami jílce mu rozdrtil obličej na krvavou kaši.

Během nakládání zlata a dalších

nalezených cenností do pytlů se zmotnil nahý Milo. Přlíš toho nenamluvil, sbalil si ohořelé věci, které zatím nesl Otakáro, a oblékl si zkrvavené šaty mrtvého Ajana, jelikož jeho vlastní šaty pohltil oheň z rozbité lucerny. Bez řečí pak naložil na záda přidělený pytel s lupem a vyrazil s ostatními pryč z podzemí.

V trůní místnosti ještě několik lakomců lačně pokukovalo po Gabragově královské koruně, ale jelikož netušili, jakým způsobem ji získat, pokračovali zklamane dále. Venku se stále bezděčně potácely houfy nemrtvých, proto Vesta přečetl ochranný svitek, díky němuž na družiníky nemohli. S pomocí několika dalších družina opustila prokletý Marivor. Pochod byl vyčerpávající a většina družiníků už sotva vlekla nohama, když za svítání dalšího dne dorazila na okraj Šersského hvozdu.

Dobrodruzi zašli ještě o kus dál pod příkrov vzrostlých stromů, jejichž příjemná vůně zahrnala hnilobný pach Marivoru, a rozbili tábor. Kromě hlídky všichni okamžitě usnuli vyčerpáním.

Dalšího dne družina zamířila opět k severu oznámit výsledek výpravy. Mniši Ofil a Soltarius byli nadšeni úspěchem výpravy a optimisticky mluvili o začátku konce marivorského prokletí. Raban Šťovík se však více zajímal o to, zda jsou ochotní poskytnout bezpečný doprovod dvěma hbitým předákům do Nurnu, kde by tito mohli podat oficiální stížnost na knížete Barchtu. Dobrodruhům se už zjevně vykouřila z hlavy předchozí dohoda, kdy se zavázali pomoci Rabanovi za poskytnutí podpory k útoku na Marivor, a trvali na finanční odměně za doprovod hbitů. Nakonec se však obě strany dohodly, a tak družina vzala pod ochranná křídla ctěné pány Dobrala Habana a Sima Šakalíka. Zbojníci je pak doprovodili na sever Šersského hvozdu, na gergelské území, z dosahu Barchtovy moci.

Dobrodruzi došli na rušnou obchodní silnici, díky napjaté situaci na gwendarronsko-mallikornské hranici hlavní pozemní obchodní tepně mezi severem a jihem. Předpokládali, že zde skupina žoldáků nebude podezřelá a vyhnou se zvědavým pohledům potencionálních nepřátel, ale pro jistotu se dohodli, že v případě výslechu budou tvrdit, že jedou z Maghrebu a o Mirellu nemají ani tušení.

Jaké bylo překvapení Nurnských, když v jednom ze zájezdních hostinců na cestě spatřili svého známého Worrela Sováka, který odmítl vydat se na výpravu, jelikož se léčil z vleklé nemoci. Jelikož se jeho stav výrazně zlepšil, rozhodl se následovat družinu, o níž věděl, že jela do nedalekého Mirellu.

S sebou vzal navíc svého spolužáka z Nurnské university, jistého Kormana z Lotě, a pro svou celkovou tělesnou slabost si najal sluhu na nošení věcí a na případnou osobní ochranu, chudého a nepřlíš důvtipného vesničana jménem Jakub Pozlátko, řečeného Jakubek. Trojice rozšířila řady dobrodruhů mířících k domovu.

Když se družina blížila k městečku Hamir na bývalé gergelské hranici, všimla si, že u městské brány je neobvyklý shon. Zoltar Zemikosa se vydal dopředu na průzkum a vrátil se se zprávou, že vojáci kontrolují projíždějící vozy. Družina měla možnost poprvé využít Worrelových služeb ke znevědění obou chráněných hbitů, kdyby snad měla věc nějakou spojitost s misí Nurnských.

Když se dobrodruzi dostali na řadu, byl jim prohledán nedávno zakoupený vůz a věci, a po té byli vyzváni, aby se odebrali do strážnice. Tam chvíli čekali mezi dalšími lidmi, kteří chtěli do města vstoupit či jej opustit. Po chvíli dal jeden z vojáků pokyn Worrelovi, aby se odebral do vedlejší kanceláře. Po nahlášení základních informací byl propuštěn, ani nemusel moc lhát, jen uvedl, že družina putuje z Maghrebu.

Po něm byl zavolán Bolbuch.

“Jméno?”, zeptal se úsečně muž v důstojnické uniformě za stolem zavaleném papíry.

“Bolbuch”, odpověděl po pravdě trpaslík.

“Odkud jedete?”, pokračoval muž v naučených otázkách..

“Z Maghrebu”, pokračoval Dědek v dohodnuté lži.

“Odkud pocházíte?”, reagoval voják bez známek většího zájmu.

“Z Liscannoru”, odvětil Bolbuch po pravdě. To ovšem muže sedícího proti němu zjevně zaujalo, přestal psát a začal si trpaslíka prohlížet zkoumavým pohledem.

“Znal jste nějakého Gerlloda Moskyta?”, zeptal se konečně polohlasem.

“Ehm, víte, paměť mi už tak neslouží”, začal se vymlouvat trpaslík nevěda, zda známost s bývalým gwendarronským kapitánem je žádoucí či nikoli.

Voják však jeho vykrucování záhy odhalil. “Byl v té vsi starostou, že byste ho neznal, když tvrdíte, že jste odtud?”.

Bolbuch musel s pravdou ven. Ukázalo se ovšem, že důstojník sloužil s Gerllodem u Erianniných štítonošů a později se občas potkávali za své služby v armádě. Pověděl Bolbuchovi, že ve

městě se právě odehrál atentát na generála Humlivoje Bořetuka, velitele zdejších sil. Nebyl to atentát ledajaký, byl proveden bombou velké síly, která zničila celý hostinec, v němž generál nocoval, a poškodila ještě několik dalších budov. Ztráty na životech byly samozřejmě velké. Bomba byla navěšit pochybnost výroby wilfské, a důstojník nabídl družině úkol, a sice zničit wilfordskou universitu, kde se tyto pekelné stroje vyrábějí. Trpaslík namítl, že se musí poradit s ostatními, proto důstojník navrhl, aby se sešli ráno v hostinci U soumara, kde může družina zatím přenocovat. Pak byl Bolbuch i s ostatními propuštěn a bylo jim umožněno vstoupit do města.

Dědek samozřejmě hned vše vypověděl ostatním, načež se strhla bouřlivá debata s nulovým výsledkem. Bylo rozhodnuto počkat U soumara a zítra si vyslechnout všechny podrobnosti nabídky. Družiníci se odebrali na hlavní náměstí, které neslo zjevné stopy ničivého výbuchu. Dříve majestátní budova vyhlášeného zájezdního hostince Statný valach byla v troskách, okolní domy měly popraskané stěny a téměř všechna okna na náměstí byla dosud rozbitá. Družiníci zamířili k Soumarovi, kde si objednali pokoje a brzo šli spát.

Ráno Nurnští zasedli k snídani a čekali, co se bude dít. Po deváté hodině vstoupil do lokálu onen důstojník, ovšem nyní v civilních šatech, bez jakékoliv známky příslušnosti k armádě.

“Dobry den, pánové”, mírně se uklonil, když přehlédl celé osazenstvo. “Dovolte, abych se představil, mé jméno je Markus Ebel”.

“Dobry den”, odvětil Bolbuch rovněž s úklonou, “prosím, posaďte se”.

“Děkuji”, usedl voják. “Předpokládám, že tady velectný pán vám již řekl, oč se jedná”.

“Ovšem, ale není nám příliš jasné, jak to celé vlastně je a pro koho bychom měli oficiálně pracovat”, chopil se slova Zemikosa.

“Asi bude nejlépe, když vám všechno vysvětlím od začátku”, prohlásil Markus. “Tak tedy, generál Bořetuk byl velitelem místní vojenské posádky, která dohlíží na pořádek v Gergelu a stojí na stráž před případnou další mallikornskou provokací. Já jsem byl jedním z jeho zástupců a nyní do jmenování nového velitele patřím k nejvyšším důstojníkům v oblasti. Generál Bořetuk měl mnoho nepřátel, protože horlil pro dokončení války z Mallikornem a svržení tamní ostudné vlády. Taktéž si byl vědom nevyhnutelnosti války s Armidenem, od něhož nás nyní dělí jen osadní území Kree, které se nemůže případnému vpádu nijak bránit. Je tedy

zjevné, že původce atentátu není zjevný, může za ním stát kterýkoliv z nepřátel”.

Důstojník se rozhlédl po tvářích dobrodruhů. Vida, že pozorně naslouchají, pokračoval: “Generál si byl vědom toho, že po smrti Kweny Kallesteho se prakticky rozpadla naše výzvědná služba, proto sám na vlastní pěst posílal různé nevojenké oddíly sbírat informace. Tak jsme se například dozvěděli, že elfové z Wilfu začali prodávat své bomby pomocí prostředníka minimálně do Armidenu. Kam všude po světě už se dostaly těžko říct”.

Markus si povzdychl. “Víte, wilfští elfové dosud používali své výbušniny pro vlastní použití, zejména na kultivaci krajiny, na kterou si potrpí, proto to nikomu nevadí. Navíc jsou to podivní a tajnůstkáři, takže tajemství výroby těchto výbušnin se nikdy nedostalo za hranice království. To se ale změnilo, víme, že jistý kudůč obchodník z Kostence organizuje prodej těchto bomb. Jakým způsobem a na čem se s elfy dohodl není známo, důležitý je nicméně výsledek. A ten tu můžete vidět na budově bývalého hostince”, kývl voják hlavou k oknu.

“Takže po nás byste chtěl, abysme zlikvidovali universitu ve Wilfu?”, zeptal se Vesta.

“Tak”, potvrdil Ebel. “Přesně řečeno, jmenuje se to Wilfordské detonační učení. Je to alchymistická škola a zároveň dílna. Elfí mistři tam učí, pracují a vynalézají”.

“A nestačilo by zlikvidovat toho obchodníka?”, otázal se Zoltar.

“Možná”, poškrábal se Markus na bradě. “A možná ne. Nevíme jistě, zda je to jediný distributor. Podle mě by bylo lepší zničit výrobce, aby ta ohavná zbraň zmizela ze světa”.

“A co získat plány na použití gwendarronem?”, napadlo Vestu.

“A co když maj plány na tu bombu ještě jinde?”, optal se Zoltar.

“Je jistě možné, že různé materiály se nacházejí i jinde než v budově školy, ale usuzuji, že jakýkoliv alespoň částečně úspěšný útok dokáže minimálně zpomalit výrobu a omezit nové pokusy, alespoň na čas. Získat plány zní samozřejmě lákavě, ale v těchto věcech já se moc nevyznám, z mého pohledu by bylo nejlépe, kdyby takové zbraně na světě vůbec nebyly”.

“To se dá pochopit”, přikývl Bolbuch.

“Další věc je, jak se k celé akci staví vaši nadřízení?”, otázal se Otakáro.

Markus chvíli přemýšlel, než odpověděl: “Víte, nadřízené v Nurnu se stavějí k názorům

generála Bořetuka poměrně odmítavě. Domnívám se, že vyšší místa by nikdy neposvětila tento úkol. Aspoň dokud by se Num neproměnil v jatka”.

Nurnští pokyvovali hlavami. Markus si získal jejich sympatie, přestože zjevně nemluvil za oficiální moc, ale jen za sebe či úzkou skupinu několika důstojníků. Úkol byl jistě veden chvályhodnými úmysly. Byla tu však ještě jiná otázka, dobrodruzi ani vlasteneckou povinnost nekonejž zadarmo. Došlo tedy na otázku ceny.

“Nejsem schopen vyplatit vám víc než dvacet tisíc zlatých”, oznámil Ebel vědom si toho, že cena není pro lakotné dobrodruhy vysoká. “Ale mohu vám poskytnout adresu toho kudůčho obchodníka z Kostence, jsem si jist, že pro vaši skupinu nebude problém získat jeho nepoctivě nabyté peníze. A je to opravdu bohatý kudůk”.

To zjevně zabralo. Bolbuch jako vůdce výpravy nechal hlasovat o výpravě do Wilfu a cesta byla jednohlasně schválena.

Během rozhovoru začali družiníci Marka Ebela pokládat za natolik důvěryhodného, že se mu rozhodli svěřit se svou poutí do Mirellu. On sám měl o Mirellu jen povrchní představu, věděl jen, že tam vládne kníže Barchta, ale gwenarronská posádka tam není, neboť zemi před vnějšími nepřáteli chrání přirozené hranice a o vnitřních není nic známo. Markus sice slyšel cosi o lupičích, ale co se k němu doneslo, kníže odmítl pomoc gwendarronských úřadů s tím, že na celou věc stačí sám.

Slova se tedy chopil upovídaný Zoltar Zemikosa a předestřel před Ebela hrůzostrašné odhalení o Barchtově spojení s nemrtvými a o odporých obřadech konaných v opatství. Pro jistotu vynechal kapitolu o tom, kterak se Nurnští paktovali s Rabanem Šťovíkem, stále ještě hledaným lupičem, ale přesto vylíčili Rabana jako člověka věrného Gwendarronu, na rozdíl od zrádce Barchty.

Nakonec pojal družiníci v Marka takovou důvěru, že mu představili i dva hobiti předáky. Důstojník je vyslechl s nelicencovaným údivem, načež se rozhodl vzít je pod svá ochranná křídla a osobně věc vyšetřit. S tím se s Nurnskými rozloučil, a i s hobity družiníky opustil.

Týden na to byli již dobrodruzi ubytováni v Kostenci v hostinci Zlatá sekera a radili se, co podniknou.

“Tarbal Podžinek, dům U arkýře, Horní náměstí 4”, přečetl Otakáro adresu z lístku napsaného Markem. “Já bych zkusil vydávat se za obchodníka, kterej od něj chce ty bomby koupit”.

Návrh byl přijat jako první krok k průzkumu situace, a tak zakrátko stáli dva vyzvědači, Zoltar Zemikosa a Otakáro Vesta, před obchodem s koberci, který byl na uvedené adrese.

Po vstupu do obchodu si dva vyzvědači nechali zavolat majitele, s nímž se odebrali do přijímacího salónku na šálek mehaje. Vesta se přesvědčivě vydával za zástupce Barratské školy, do níž ostatně chodil, Zemikosa za jeho pomocníka a osobního strážce. Jelikož ale nebyli sto vysvětlit, jak získali kontakt na Tarbala, nedostali se nikam než do fáze vzájemného otukávání.

Po odchodu těchto prvních zvědů se na místo vypravil Worrel a Bolbuch. První hodlal proniknout do domu neviditelný, v čemž mu pomohl Dědek maskovaný za žebráka, který vstoupil do krámku žádaje drobné. Kudůčprodavač ho sice vyhodil, ale Worrel měl čas dostat se dovnitř. Z krámku vedly jen další dveře, a když zůstávaly příliš dlouho zavřeny, rozhodl se neviditelný elf projít. Otevření dveří sice kudůka zmátlo, ale pak pokrčil rameny a vrátil se do obchodu. Worrel se tak mohl projít chodbou na dvůr, kde byly stáje, kůlny a další přístavky, a našel také rozlehlé skladiště koberců. Pak se vydal po schodech do patra, kde spatřil několik dveří. Před jedněmi v křesle seděl ozbrojený kroll, zjevně na hlídce. Neopatrný elf vstoupil do místnosti na výzvědy, zapomínaje na krollů ostrý sluch. Kroll se okamžitě vymrštil a vrhl se do míst, kde zaslechl vetfelce. Worrel na nic nečekal a okamžitě se kouzlem přenesl pryč.

Bolbuch hodlal pokračovat v předstírání žebráka a sedl si před dům na chodník, hodlaje použít jakýsi čarovný bezmeg k průzkumu zvenku. Neseseděl však dlouho, když si ho všimla hlídka městské stráže, která žebráka nevybíravým způsobem vyhnala z náměstí. Druhý pár vyzvědačů se tak vrátil zpět ke Zlaté sekeře, kde ostatní netrpělivě čekali na zprávy.

“Tak jsme prozrazeni”, lamentoval nešťastný Worrel, když vypověděl ostatním, co stalo na průzkumu. Bylo jasné, že neviditelná návštěva nejspíš nezůstane bez odezvy.

“Snad nebude tak zle”, utěšoval ho Otakáro, “k nám nevedou žádné stopy. Jen asi budem muset útok o pár dní odložit, dneska budou asi hlídat”.

“Útok taky nebude žádná sranda”, namítl Zemikosa. “Hlídá tam kroll, a jak znám krolly, tak to asi nebude účtní”.

“Je potřeba provést další průzkum”,

ptačil do stolu vůdce Bolbuch. “Někde musíme najít slabé místo”.

Jak řekl, tak udělali. Na další průzkum se vydal Al-Rahem bera si k ruce Jakoubka. Společně provedli průzkum ze zadní uličky, kam ústily dvory domů. Bolbuch se zatím znovu vydal na náměstí a po setmění pomocí kouzla nahlédl do oken Podžinkovu domu. Spatřil kudůkovu ložnici a pracovnu, v níž pokoutní obchodník právě četl nějaké papíry. Co však bylo zajímavější, měl u sebe připravené dvě bomby a v pokoji s ním byli hned dva krollové. Na útok byli tedy připraveni. Z druhé strany domu spatřil trpaslík kuchyni a ve dvoře tři psy a strážní budku s několika ozbrojenými poskoky.

Po návratu průzkumníků bylo rozhodnuto, že družina půjde spát, zatímco Podžinkovo dům bude hlídat neviditelná trojice Al-Rahem, Zemikosa a Kierke. Trojice si ovšem pojem hlídání vyložila dosti široce. Jelikož byl dům jejich zájmu hlídán, vlezli druzi do dvora sousedního pekařství, a díky Al-Rahemovu umění vyšplhali na střechu. Přes střechu se dostali na střechu Podžinkova domu, kde zjistili, že by nebyl až takový problém dostat se střechou na půdu. Nechtěli ale raději svítit, takže na temné půdě nenašli vchod ani nic jiného, proto zase slezli a krom hlídkujícího Zemikosa se vrátili do hostince.

Druhý den se neviditelní průzkumníci střídali v hlídání, přičemž bystrý Al-Rahem odhalil, že i hostinec, v němž družina sídlila, je hlídán. Podžinek tak měl zprávy o tom, co dělají jeho takzvaní zákazníci, ale o neviditelných tušen neměl.

Zatímco snědý assuaeneec odhaloval Podžinkovy zvědy, hádali se ostatní družiníci o dalším postupu. Padly návrhy na noční útok, stejně jako pokusy o vloupání, zapálení domu a otravu jídla. Worrel dokonce navrhl, že dům prokleje, ale pak přiznal, že prokletí začne rádně fungovat až tak za měsíc. Zazněly i hlasy o tom, že celá akce smrdí a bylo by lepší vrátit se no Gwendarronu. Zatím ale bylo rozhodnutí odloženo a Otakáro dostal nařízeno připravit několik jedů, kterými by bylo možné oslabit obyvatelstvo domu. Malý alchymista rozkaz provedl s precizností sobě vlastní, flakónky pak dostal na starost Worrel, který se je měl pokusit dodat na místo.

Worrel tedy vyrázil k Podžinkovu domu netuše, že je sledován jedním z výrostků pracujících pro kudůka. Na místě se nejprve kouzlem přesvědčil, že kuchyně je právě prázdná, načež se do ní přemístil. V kuchyni nejprve prohlédl připravované pokrmy, a pak nalil jeden Otakárův flakónek do chutně vypadající omáčky, jeden do karafy s vodou

a třetím pak polil kus slaniny, který nenápadně vyhodil z okna na dvůr, kde předpokládal, že navečer budou znovu vypuštěni psi. Nakonec dům pro jistotu ještě proklel a přesunul se do zadní uličky. Když toto vše provedl, bezpečně se vrátil do hostince.

Podžinek s nelibostí sledoval ze zpráv svých informátorů, jak se mu podivná sebranka poflajke okolo domu, proto se rozhodl také jednat. Pozval si jednoho ze svých známých, o němž věděl, že dokáže zjistit i věci, které nejsou vyčteny, a poslal pro Otakára, aby přišel na dlší jednání. Vesta váhal, zda to není past, ale nakonec souhlasil, že Podžinka navštíví. Pro případ, že by se na něj vrhli krollové si vzal několik magických bezmegů, aby se dokázal dostat ven, ale své nejcnější věci raději nechal v hostinci. Zbytek Nurnských se připravil, aby v případě ohrožení hobita mohli do domu vpadnout.

Podžinek nabídl Otakárovi sklenku vína, a ten ze slušnosti přijal, přestože byl Worrelem varován, že v domě nesmí nic jíst ani pít, protože je to prokleté. Pak mu představil svého takzvaného obchodního partnera, mlčenlivého kudůka jménem Lasko Vibrál. Otakárovi bylo hned jasné, kolik uhadilo, proto se snažil nemyslet na nic důležitého, což ovšem mohlo mít zcela opačný účinek. Po krátkém rozhovoru ho Podžinek nechal zase jít. Však mu Lasko vše důležité, co od upovídaného hobita zjistil, řekl při večeři. Jenže právě díky večeři už nemohl se získanými informacemi nijak naložit.

Krátce po té, co Otakáro opustil Podžinkův dům, z něj vyběhl zjevně vystrašený sluha, který nejprve poslal do domu první hlídku, na níž narazil, a po chvíli přivedl jakéhosi důstojného pána s brašnou. Hlídkující dvojice neviditelných, Zemikosa s Jorchenem, usoudila, že to bude asi doktor. Vojáci ihned poslali pro posily, a brzo se celý dům hemžil dalšími, včetně nějaké vyšší šarže. Vyzvědači se tedy vydali za ostatními vypovědět, co se stalo, a žádat instrukce. Situace se ovšem vyvinula poněkud jinak.

Ukázalo se, že vůdce Bolbuch, který zjevně nevěděl, co dělat, jelikož už všichni odmítali jeho neustálé rozkazy k dalšímu průzkumu, hledal rozhodnutí na dně flašky, takže pouze ležel na posteli, koulel očima a volal: “Zavelim ke šturmu, a pomašřujete, jo jo, to bude šturm”.

Ostatním ovšem došla trpělivost, a tak proběhlo hlasování o sesazení vůdce, které dopadlo téměř jednohlasně. Pouze Zoltar Zemikosa, který

Bolbucha osobně do funkce zvolil, se postavil za jeho setrvání. Ostatní byli pro sesazení, a tak bylo třeba přistoupit k nové volbě. Uražený Bolbuch se ovšem nemínil smířit se svým sesazením, které vnímal přes mlžný závoj své opilosti. Těžce se zvedl z postele a před tím, než se napotřetí trefil do dveří, oznámil dobrodruhům, že s nimi skončil a jede domů.

Před tím, než se přistoupilo k volbě vůdce byl zneviditelněný sluha Jakoubek, který neměl hlasovací právo, poslán na hlídku, aby družina neztratila přehled, co se děje s Podžinkovým domem. Pak došlo k hlasování, v němž jasně zvítězil jižan Al-Rahem. Jeho prvním příkazem ovšem bylo: "Balíme, jedeme domů".

To ovšem vyvolalo bouřlivou diskusi, ještě daleko větší než v případě Bolbuchova sesazení. Otakáro, Zoltar a Jorchen odmítli uposlechnout rozkaz argumentující, že vůdce nebyl zvolen proto, aby výpravu rozpustil, ale aby jí vedl.

"Já vůdce ctím. Vždycky ctím vůdce, i když ho nezvolím", prohlásil Kierke. "Ale je paradoxní, když vůdce rozpouští podstatu toho, co jsme. To je jako král, kterej by se stal králem a království prodal nepříteli. To prostě nejde. Kde to jsme?"

"Jo, já navrhuju dokončit akci pod vedením Rahema", přitakal Vesta.

"Jenže von nechce", podotkl Zemikosa.

"Jo, já nechápu, proč jste mě volili, přes mý známý názory", kroutil hlavou Al-Rahem.

"Ty máš sakra dokázat, že jsi lepší než Bolbuch. Že nás tam, kurva, dovedeš. A vítězně", snažil se Kierke argumentovat na jižanovu hrdo. "To máš dokázat, a ne tu výpravu zbořit".

"Jo, to se přistě nemusíme nikam vypravovat", přidal se Zoltar. "Tys dostal mandát, abys nás vedl".

"Tak vyvolej hlasování a sesad' vůdce", poradil mu Worrel.

"Taky že jo, chci sesadit vůdce", rozohnil se Zemikosa.

"Sesadils jednoho vůdce, chceš sesadit druhýho. Budeš vyvolávat hlasování tak dlouho, dokud neprojde tvůj vlastní názor? To di do hajzlu", ani Al-Rahem neudržel nervy na uzdě.

"Nebudeš první ani poslední, kdo mě posílá do hajzdu", zmínil tón Zoltar. "Ale já si prostě myslím, že ta družina by měla jít nějakým směrem, a udělám všechno pro to, aby tam šla. Sesadím vůdce podesátý, podvacatý, protože si myslím, že co děláš ty není správný. Myslim si, že bys byl dobrej vůdce, máš na to, abys nás vedl do

toho boje. My bysme tě poslouchali, stáli bysme za tebou. Všichni. Ale ty to prostě udělat nechceš".

"Zemikoso, ty mluvíš jako kniha", pochválil ho Vesta.

"Že jo", usmál se Zoltar. "Taky jsem jich spoustu přečetl".

"Ale teď má zrovna Zemikosa pravdu", podotkl Jorchen.

Vyvolané hlasování o sesazení Al-Rahema však dopadlo nerozhodně, což znamenalo jeho setrvání ve funkci a jen potvrdilo jeho odhodlání vyrazit k domovu. Trojice odpůrců se však nedala tak lehce odradit.

"Hele, Worreli, rozmysli si to, potřebujem tě", odbrátil se Otakáro na Al-Rahemova zastánce.

"A jde tu o vyšší věci", přidal se k němu Kierke.

"Hele, nechte si ty kecy, opravdu", nemohl vydržet Worrel.

"Víš co je to vyšší princip mravní?", otázal se ho Jorchen.

"To samozřejmě vim. Ale tyhle dva volové jsou vyšším principem mravním?", ukázal elf na Vestu se Zemikosou.

"Co si to dovoluješ, ty chudáku? Vy na tom Álfheimu akorát kradete. Ty vaše loupežný vejpravy", rozhořčil se uražený Vesta.

"Jo, akorát se tam vražděj mezi sebou", připojil se Zemikosa.

"To není pravda", ohradil se Worrel. Ale dvojice alchymistů se zatím přesunula k Milo Pelíškovi.

"Tys mě zklamal, chlapče", vyčítavě mu sdělil Vesta.

"Když já bych tam umřel", pokrčil rameny Milo, který zatím nedorostl v plného družiníka a nebyl příliš hotov přepadat domy ve městě a trávit v nich lidi.

"Ale neumřel", namítl Zemikosa. "Hlídal bys venku".

"Hele, co chceš za to, když budeš hlasovat jinak?", přešel k věci Otakáro.

"To jsou ty vaše morální principy, tohleto?", chytil se za hlavu Worrel.

"Já svoje morální principy přizpůsobil východnímu kontinentu", prohlásil Vesta.

"Já na vás kašlu, já jdu zjistit, co je s Jakoubkem", sebral se Worrel a opustil ostatní.

Zatímco v hostinci pokračovala hádka, vyslechl si Worrel Jakoubkovo hlášení o tom, co zaslechl z rozhovoru vojáků na své hlídce. Mimo jiné se mluvilo o čtyřnásobném mordu,

podloudných obchodních praktikách a domu plném peněz. S novými informacemi se Worrel i Jakoubek vrátili k ostatním, kde znovu vysvětlili situaci, načež Al-Rahem obrátil a rozhodl se do domu vniknout a prohledat jej. Bohové vědí proč dobrodruzi předpokládali, že Podžinek vražděný úkol přežil. Vesta použil tolik jedu, že by bezpečně otrávil celé služebnictvo v domě, takže přes smrt Podžinka, jeho hosta, kuchaře a kuchtíka mohla být situace ještě daleko horší.

Hádka rozvaděných doborduhů trvala několik hodin, takže až kolem půlnoci se družiníci přehoupili přes zeď pekařství, domu sousedícího s Podžinkovým. Milo Pelíšek a Korman z Lotě jako jediní viditelní zaplatili za ubytování a s vozem odjeli z města, aby počkali na ostatní na okraji blízkého lesa.

Díky šikovnosti Al-Rahema, který se po římsách vydrápal na střechu a spustil ostatním svůj provazový žebřík, se všichni dostali na střechu. Nešlo to zcela bez potíží, Kirke se dosti zapotil, když nahoru vytahoval svou lvici Rút, a elfu Worrelovi známému spíše svým intelektem než šikovností podklouzla na kroutícím se žebří noha, a on spadl na prašný dvorek pekařství, přičemž si nepříjemně narazil záda. Za pomoci svého sluhy Jakoubka se však nahoru nakonec dostal.

Družiníci opět vyndali ze střechy několik šindelů a pronikli na půdu, kde našli padací dveře, jimiž se spustili na chodbu. Dařilo se jim postupovat téměř v tichosti, i když při sestupu zřejmě zavržení nějakého prkna probudilo kohosi ve vedlejším pokoji. Dobrodruzi ztichli a chvíli čekali, dokud nezaslechlí tlumené pochřupávání. Pak vedeni Zoltarem Zemikosou sestoupili po schodech do místnosti, v níž poznal Worrel místo, kde byl předtím zaregistrován hlídkujícím krollem. Dnes tu ovšem žádný kroll nebyl a dveře směrem k tušeným Podžinkovým komnatám byly otevřené. Družiníci tiše prošli předpokojem do temné jídelny, odkud bylo vidět světlo přicházející pootevřenými dveřmi z ložnice. V ní hlídkovali dva vojáci z městské hlídky.

Několika šeptanými slovy Zemikosa s vůdcem a Kierkem probrali plán útoku, načež Zemikosa a Rút vpadli do místnosti. Krev postříkala skoro celý pokoj, když Rút rozervala hrdlo bližšího vojáka a Zoltar mu zároveň svou kouzelnou dýkou rozpáral břicho. Druhý voják hleděl s otevřenými očima na zmasakrování svého druha. Al-Rahem mu položil na hrdlo šavli chtěje ho vyslechnout, ale rozjařená lvice skočila na dalšího nepřtele a zaryla

mu čelisti hluboko do břicha. Al-Rahem úpíciho vojáka raději podřízl dřívě, než stačil vyvolat poplach.

Worrel, elfí kouzelník, který se neštítí žádných praktik, poklekl k zabitému vojákovu a zabodl mu do týla jehlici. Mrtvé vojákovu tělo se trhaně pohnulo, a za okamžik stál vedle elfa ghúl v uniformě místní hlídky připraven poslouchat rozkazy svého nového pána. Dobrodruzi se pak kvapně pustili do prohledávání místností. Nalezli něco zlata, ale jakékoli inkriminující dokumenty byly zjevně odneseny vyšetřujícími vojáky. Na stole byla stále ještě prostřena osudná večeře.

Družiníci čekali větší úlovek, protože se odebrali s Podžinkových komnat dále. Zapomněli však chvíli na opatrnost, takže se náhle otevřely postraní dveře a v nich stál statný kroll. Překvapeně se podíval na dobrodruhy, než zařval na poplach. V tu chvíli se mu do břicha zaryla šípka z Jakoubkovy těžké kuše. Kroll zapadl zpět do svého pokojíku, kam se za ním vrhl Zoltar a ghúl, po jejichž útoku klesl ochromen k zemi. Zoltar však spatřil, jak se z postelí zvedají další tři krollové, a tak se dal na kvapný ústup. Z vedlejšího pokoje se pak ozvaly boječtivé výkřiky, a pak pád dvou těl na zem. Ghúl posloužil jako živý štít, přičemž srazil dalšího krolla k zemi v ochromení, než sám padl pod úderý dalších dvou.

Ti následně vyběhli ze dveří na družinu, která však již byla na útok připravena. Jeden kroll začal po těžké ráně rvát zuřivostí, ale hned na to padl na zem v louži krve, a stejně se vedlo i druhému. Dobrodruzi však slyšeli dusot nohou na schodech. Zoltar a Jorchen se rozběhli za strážemi v přízemí, ale ty už byly na cestě pro posily. Zemikosa alespoň zamknul dveře, aby případné pronásledovatele zdržel, a družina kvapně opustila dům zadním vchodem.

Družiníci se nějakou dobu pohybovali po městě hledající úkryt. Ten nakonec našli ve skladišti dřeva v dělnické čtvrti u přístavů, kam se vloupal Al-Rahem. Noc na tvrdé a špinavé podlaze nebyla pohodlná, navíc brzo ráno většinu dobrodruhů probudil hluk pracujících dělníků nakládajících dřeva. Zanedlouho skupina dělníků odhalila spící dobrodruhy, které pokládala za tlupu bezdomovců, a tak byli bez milosti vykázáni.

Družina pak našla útočiště v blízké přístavní krémě, která brzo po ránu byla ještě prázdná. Za výčepem byla také ubytovna, kam odešli dospat vyčerpaní Worrel a Kierke, a ani jim moc nevdala přítomnost štěnice a občasné zahlédnutí potkana. Ostatní usedli k mizerné

snídání, jen Al-Rahem se vydal na průzkum do města.

První cesta ho zavedla do krejčovství, kde si koupil čisté šaty, jelikož jeho oblečení už poněkud utrpělo. Následně šel obhlédnout Podžinkův dům. Už v ulicích viděl více hlídek, než v předchozích dnech, a vypadaly výrazně bdělejší než obvykle. Dům vypečeného obchodníka byl pečlivě hlídán, a tak si jižan zašel nakoupit snídání do vedlejšího pekařství. Tam pekař zasvěceně vyprávěl zájemcům, jak strašné činy se vedlejší domě staly. Mnohonásobná vražda, lupičství, pašování, dokonce nekromancie. To se ve městě přeci jen nestává každý den, takže posluchačů se našlo dost.

Al-Rahem pak nalezl doktora, který Podžinka ohledával, jistěho Marašta Bučína. Assuaenec se vydával za cizince, který s rodinou městem jen projíždí, ale onemocněla mu matka. Marašt popadl brašnu a byl hotov se za ní vypravit, ovšem cena návštěvy nebyla z nejnižších. Al-Rahem navrhl, že by možná stačila konzultace, která by mohla být levnější, a popsal doktorovi vymyšlené příznaky jako horečku a slabost, pod kterými se mohlo skrývat cokoliv.

“Je to těžké, takto hodnotit”, prohlásil moudře doktor Bučín. “Odkud jste přijeli?”.

“Jedeme z jihu”, odvětil vyhybavě Al-Rahem.

“Inu, na jihu se méně vyskytuje febris parturientinum”, zamyslel se doktor, “spíš by to mohla být pyrexia herpetica nebo snad febricula pulmonarius”. Al-Rahem horlivě přikyvoval, jakoby věděl, o co se jedná.

“Zkusím předepsat nějaké léčivo”, začal Marašt cosi psát na kus pergamentu. “Nejlepší bude univerzální althos remedium. Zajděte s tímto lístkem k apatykáři, má krátek na náměstí, ať vám namíchá požadovanou směs. A pokud by to nezabralo, ještě mě kontaktujte”.

“Děkuji, děkuji”, úslužně se uklonil Al-Rahem přebíraje lístek s napsanými slovíčky, kterým nerozuměl, platě naopak ze svého váčku peníze za konzultaci. “A pane doktore”, vrátil se jižan k tomu, co ho zajímalo, když ho doktor vyprovázel ze dveří. “Ve městě jsem viděl nějaké pozdvižení, mluví se o vraždách, nevíte, co se to tu vlastně stalo?”.

“Ano, o tom něco vím, čtyři mrtví. Zavolali mě, abych ohledal mrtvolu, jelikož jsem tu daleko nejlepší odborník”, zapýtl se doktor. “Jiný by těžko odhalil, co se přesně stalo, a já jasně poznal venenatio alimentaria, už podle turgidulus lecyr a především convexus lien, tedy otrava silným jedem, patrně v jídle, soudě podle toho, že doktor pána domu

zemřel i kuchař a kuchtík. Řeknu vám, měl toho v sobě tolik, že by to zabilo celý regiment, to vám povídám”.

“Aha, no hrozná věc se děje”, zakroutil hlavou Al-Rahem. “Tak tedy na shledanou”.

Al-Rahem samozřejmě nešel k apatykáři a lístek zahodil, místo toho zamířil za ostatními do šenku. Tam se rozhodl zajít ještě ověřit na hřbitov, že Podžinek skutečně zemřel. Otakáro se měl zatím vydat za vojáky zkusit z nich vytáhnout nějaké informace. Nakonec se přihlásil ještě Zemikosa, který se chtěl vydat za Bolbuchem, aby ho přesvědčil k návratu. S tím se družina opět rozešla, tedy kromě těch, kteří zůstali popíjet v hospodě a spícího Worrela, který musí rádně spát, jinak ho přepadají záchvaty slabosti a malátnosti.

Al-Rahem se vydal na městský hřbitov, kde si u hrobníka celkem snadno ověřil, že Podžinek leží na marách. Zemikosa opustil město a co nejrychleji se vydal po cestě na západ, kde tušil Bolbucha. Dostihnout se mu ho podařilo po několika hodinách, jelikož trpaslík šel poměrně pomalu, zatím zcela nezahnal nepřijemnou kocovinu. Naštěstí si ze včerejší debaty nepamatoval zloha nic, vlastně ani nevěděl, proč je sám a jde domů, takže Zemikosovi nedalo ani příliš práce zapůsobit na jeho pýchu tvrzením, že je pro družinu jako válečník nepostradatelný. Cestou zpět vyzvedli ještě Mila a Kormana čekající za městem a vrátili se k ostatním.

Otakáro Vesta se zatím vypravil do městských kasáren, kde se mu podařilo najít vyšetřovatele případu vraždy měšťana Podžinka. Muž přezíravého chování seděl za stolem zavalen horou papírů, z nichž některé se válely i po zemi. Otakáro se představil jako Omar Karbon, jménem, které si vymyslel i pro Podžinka. Tvrdil o sobě, že je obchodníkem z Barratu, který chtěl se zavražděným uzavřít jakýsi obchod týkající se výbušnin. Důstojník za stolem čekal, jaké informace z hobita vypadnou. Jeho slova zapadala do toho, co vojáci již zjistili, navíc nevypadal jako někdo, kdo se v noci plíží po domech a pobíjí vojáky, tím méně na nekromanta. Vypadal navíc obeznamen s výbušninou, kterou vojáci v domě našli, a jelikož přidal značný úplatek, dovolil mu důstojník místo navštívit.

Otakáro byl zaveden do Podžinkova domu, a tam do tajné místnosti za skladištěm, které v noci dobrodruzi zcela minuli. Tam viděl hromadu zbraní a zbrojí a mnoho dalších balíků a truhel, jak

Otakáro mezitím zjistil, jednalo se především o pašovaný mehaj a jiné omamné látky z východu, na což je jinak uvaleno vysoké clo. Co ho však zajímalo nejvíce byly čtyři bedničky se znakem Wilfu, ke každé byl přidán také drobný prstýnek. Vesta důstojníka varoval, že v bedničkách je silná výbušina a nebylo by tedy záhodno s nimi jakkoliv manipulovat. Navrhl i odkoupení jedné z nich a projevil ochotu zaplatit i za povolení nahlédnout do listů, které vojáci našli v Podžinkově domě. Důstojník, jenž se nakonec předsatvil jako Varkus Šíva, ho pozval k sobě do kanceláře na druhý den ráno.

Otakáro se tedy s nabitými informacemi vrátil k družině. Jelikož zjistil, že vojáci hledají krom traviče a nekromanta, kterým byl elf Worrel Sovák, také tygra viděného v noci při vraždění u Podžinka s družinou, byla Rúv znevěditelná, aby nezpůsobila poplach. Družiníci se pak přestěhovali z nechtuté špeluňky v přístavu do značně útulnějšího hostince Pod měsícem, kde je dosud neznali. Odkud se Otakáro druhý den vypravil znovu za Varkusem.

Ten nyní již k Otakárovi přistupoval mnohem přívětivěji. Jak ukázaly testy odborníků místního alchymistického cechu, výbušina byla skutečně velmi nebezpečná a pokud by došlo k jejímu neodbornému zkoumání, mohla by srovnat se zemí půl města. A k tomu by bez Vestova varování nepochybně došlo. Šívovi tak poděkoval přímo starosta za nebyvalý pokrok ve vyšetřování a jeho postup byl prakticky jistý, přestože vrazi byli stále na útěku. Nyní však šlo spíše o to dopadnout nekromanta a vraha dvou vojáků, Podžinek byl zjevným zločincem a jeho likvidaci má patrně na svědomí konkurence.

Otakáro tedy dostal možnost, za patřičnou úplatu ovšem, nahlédnout do listin nalezených v Podžinkově domě, které se Šíva snažil pomalu třídit. Z listin ovšem nešlo zcela jasně rozpoznat, o jaké zboží se jedná, neboť často zmiňovaly zásilku koberců, což mohla být, vzhledem k Podžinkově oficiálnímu obchodu, v některých případech i pravda. Podezřelé byly ovšem zásilky povlečené pro babičku nebo nebo bot do hor. Po celodenním pátrání se zdálo, že Podžinek se živil především pašováním mehaje na západ, zbraní z Gwendarronu naopak na východ a jih, kde probíhaly lokální války, a sem tam také dalšího zboží opatřeného vysokými cly nebo přímo zakázaným. Výbušnin z Wilfu nechodilo příliš mnoho, ale za to bylo velmi výnosné a daly se za ně utržit statisíce.

Otakára zajímaly především listy z Wilfu. Na nejstarších z nich se dokonce skvěl podpis, psal

je jakýsi Alwakos Matulimak, na pozdějších už se omezil jen na iniciály AM. V původních dopisech se psalo o problémech s výrobou takového množství surovin, patrně výbušnin, a také o možných potížích s distribucí, což vedlo ke spekulaci, že výbušniny jsou možná vyráběny a prodávány tajně. Vysledovat další putování výbušnin však nebylo lehké, v podstatě jediná víceméně jistá stopa vedla do Armidenu, kde se v listech odtud došlých hovořilo o úspěšném pokusu popisovaném jako ‘velká legrace’.

Otakárovi si pořídil množství opisů a dokonce se mu podařilo odkoupit dva originály jako důkazní materiál. Pak se získanými informacemi zamířil zpět do hostince a seznámil se situací družiníky. Rozproudila se diskuse, která brzo přerostla v hádku. Bylo zřejmé, že se Ebelova podezření potvrdila, nicméně rozdílné byly názory o dalším postupu. Prakticky ihned byla vyloučena možnost cesty do Wilfu splnit původně zadaný úkol. Al-Rahem chtěl s výsledky pátrání seznámit nejprve Marka Ebela jakožto zadavatele, Otakáro Vesta oproti tomu tvrdil, že věc je třeba nahlásit na vyšších místech v Nurnu, aby akce získala punc oficiálnosti. Ostatní neměli zcela jednoznačný názor, ke komu se přiklonit, a spíše se snažili oba smířit, neboť bofimec s assuaencem se zhádali do krve, když Vesta obvinil Al-Rahema z neschopnosti velet a pomatenosti, zatímco Al-Rahem Otakára z věčného mudrlantství, odmítání přijmout rozkaz a v neposlední řadě z opilsti. Nakonec to byl kupodivu Zemikosa, který oba rozváděné družiníky uklidnil, a družina se nakonec shodla na cestě do Nurnu, kde předložit nalezené důkazy na příslušných místech.

V Nurnu dobrodruzi hned zamířili do pevnosti Ager, kde se pokusili najít někoho, komu by mohli nahlásit výsledky svého šetření. Pro větší důvěryhodnost se oháněli čestným občanstvím Nurnu Jorchena Kierkeho a Zoltara Zemikosa, což jim možná zajistilo slyšení u jakéhosi úředníka. Dotyčný však nepustil přes práh své kanceláře celou skupinu podezřelých otrhanců, ale jen ony dotyčné čestné občany. Kierke ovšem přenechal své místo Otakáru Vestovi, který o věci díky materiálům z Kostence věděl nejvíce.

Úředník si pečlivě zapsal Vestovu výpověď, Zoltar se zmohl pouze na přikyvování. Otakáro vypověděl vše o tom, jak je Markus Ebel najal. Dále rozvláčně porozprávěl o zajištění důkazů v Kostenci, přestože tam pominul některé maličkosti, zejména se nezmínil o travičství a

nekromanii, ale o to více mluvil o důkazech proti Wilfu, načež položil na stůl výbušninu a zajištěné dopisy. Nakonec zkoprnělému úředníkovi oznámil, že družina je kdykoliv ochotna podniknout nebezpečné tajné úkoly včetně sabotáží, a rozloučil se. Úředník jej ujistil, že jeho výpověď předá na patřičných místech.

S tím se družiníci odebrali do Liscannoru. Tam začala další hádka, tentokrát o to, kdo může za to, že nezajeli vyzvednout cennosti uložené v trezoru v Hamiru. Většina zlostí se svezla po vůdci, který si na peníze v napjaté atmosféře hádek a vzájemného obviňování nevzpomněl, přestože ten se snažil hodit věc na Bolbucha, jenž měl od trezoru klíč. Trpaslík se však na zpáteční cestě staral spíše o svou láhev než o cokoli jiného a v podstatě se s ostatními ne bavil. Nakonec situaci uklidnil opět Zemíkosa, který se nabídl, že pro kořist dojede, a s sebou přibral ještě Dědku.

Dvojice se vrátila za několik dní, po které se v Liscannoru nic zvláštního nedělo. Dobrodruzi se ve špinavém výčepu hostince U hrocha dohadovali, co by se mělo udělat pro očistění obce, rybníkář Kirke dokonce navrhl několik bodů, které považoval za nezbytné. Mezi nimi bylo mimo jiné odvolání starosty, odvolání řídícího obecní školy a vyvlastnění hospody. Dlouhé diskuze ovšem nevedly k ničemu jinému než ranní kocovině zúčastněných. Starosta byl pryč, a po svém návratu s kořistí se zamknul doma a jak bylo jeho zvykem, nevycházel.

Při jednom z těchto popíjení vyzval Worrel Mila ke hře v kostky. Nabídl mu tisíc zlatých, pokud vyhraje, pokud ovšem prohraje, bude mu celou příští výpravu sloužit. Milo ve vidině neskutečných peněz, za které by si byl jistě schop koupit největší tuřín na světě, nabídku přijal. Nepomohlo ani varování ostatních, že Worrelovi přeje štěstí, přečetl si výsledek ve hvězdách, a dokonce ani to, že má cinknuté kostky. Milo Pelíšek pochopitelně prohrál a stal se druhým Worrelovým sluhou po Jakoubkovi.

Uplynulo dalších pár dní, když se v hostinci U hrocha objevili dva vojáci ptající se po Otakáru Vestovi. Nalezli ho v jeho pokoji, načež byl vyzván, aby je následoval do Nurnu. Ten tak beze všeho učinil, ač se trochu divil, že má dorazit sám. Za doprovodu vojáků vstoupil do pevnosti Ager, kde byl odveden do kanceláře. V ní seděl za stolem úředník v uniformě a u vedlejšího stolu zapisovatel, taktéž voják. Vesta byl vyzván, aby se posadil též.

“Dobrý den, pan Otakáro Vesta?”, otázal se úředník mrknoucí do spisů před sebou. Otakáro

přikývl. “Nechal jsem si vás předvolat, ohledně toho vašeho udání” zadával se úředník na hobita, který znovu jen kývl, tentokrát spíše nechápavě. “Celá ta výpověď je poněkud zmatená, takže jsem se rozhodl vás pozvat kvůli upřesnění. Pochopil jsem dobře, že chcete svědčit proti Marku Ebelovi, vysokému důstojníkovi gwendarronské armády, ve věci překročení pravomocí?”.

“Ech?”, Vesta byl očividně zmaten.

“Tak tedy, mám tady vaše svědectví, ve kterém prohlašujete, že vás Markus Ebel najal na jakousi výzvednou činnost v zahraničí. Mluví se tu dokonce o sabotážích, je to pravda?”, podíval se úředník zkoumavě na Otakára.

“Tedy, já bych chtěl zdůraznit, že Markus Ebel je skvělý voják a díky jeho bdělosti jsme získali cenné informace o pašerácké síti ve Wilfu a Kostenci...”, začal Vesta.

“No to je jistě hezké”, přerušil ho voják, “ale jde o to, zda jste byli Markem Ebelem najati?”.

“No, ano”, přiznal Vesta.

“Tak, to jsem chtěl vědět. Jste tedy ochoten svědčit u vojenského soudu a podat důkazy proti Marku Ebelovi svědčící o jeho vině?”.

“Vině? Jaké vině?”, Otakáro byl zjevně zmaten.

“Pan Ebel jako gwendarronský voják nemá žádné oprávnění najímat žádné žoldnéřské skupiny, tím méně pro činnost v zahraničí, takže se podle vašeho tvrzení provinil překročením pravomocí, za což je samozřejmě vojenský soud. Jistě uznáte, že v armádě musí být pořádek a nikdo si nemůže dělat, co chce”, vysvětlil úředník.

“To samozřejmě”, přitakal Vesta. “Ale chtěl bych říci, že to bylo špatně pochopeno. Markus Ebel je důstojník příkladně věrný Gwendarronu a nenajímal nás jako žoldnéře, ale sdělil nám informace, které nám pomohly rozkrýt pašování výbušnin z Wilfu”.

“Markus Ebel jistě je dobrý důstojník”, potvrdil úředník. “To se ostatně projevilo při akci v Mirellu, za kterou byl povýšen. O žádném Wilfu já osobně nic nevím, já dostal za úkol pouze rozkrýt okolnosti obvinění Marka Ebela z najímání žoldnéřů a tím překročení pravomocí”.

“Ale ne, on nás nenajal, ani nám nezaplátil”, reagoval Vesta.

“No ještě aby zaplatil. To by pak bylo ještě obvinění ze zpronevěry armádních zdrojů”.

“Nene, kdepak, nic takového”, rozhodně odmítavě kroutil hlavou Otakáro.

“Tak abychom to uzavřeli”, zahleděl se úředník Vestovi do očí, “nehodláte tedy Marka

Ebela žalovat?”.

“V žádném případě”.

“V tom případě tedy vaši výpověď vrátím jako vyřízenou. Myslím, že děláte dobře, pokud nemáte skutečně pádné důkazy, nepředpokládám, že byste se svou žalobou uspěli”, sdělil Otakárovi úředník.

“Já ale nechtěl nikoho žalovat”, ohradil se hobit. “Šlo o předání důkazů o prodeji bomb z Wilfu”.

“O tom já žel nic nevím, to není v mé kompetenci. Mým úkolem je řešit prohřešky vojáků proti právu”, oznámil úředník. “Takže vyřízeno, buďte s bohy”, rozloučil se s Vestou, který rovněž pozdravil a odebral se do Liscannoru.

Tam všechno pověděl spoludružiníkům. Společně se shodli na tom, že informace byly zameteny pod koberec a pokračovat ve výpravě tak nemělo smysl.

Pět dní na to se situace opět změnila, když se ve vsi objevil Markus Ebel. Byl zjevně roztrpčen postupem družiníků, jelikož přes Vestovo odvolání výpovědi byl vyšetřován. Zjevně nepochopil důvod, proč se družina s nalezenými důkazy neobrátila přímo na něj, ale takových bylo více. Poděkoval ovšem družině za informace o Mirellu, které se ukázaly jako pravdivé a na základě kterých byl povýšen. Jak ovšem řekl, šlápl mnoha lidem na kuř oko, jelikož se přišlo na toky úplatků z Mirellu. Právě proto mu bylo světeno vedení na severovýchodě.

Ze své pozice se však dokázal dostat k materiálům získaným družinou, která potvrdzovala jeho dřívější podezření. Navíc družiníkům sdělil, že Alwakos Matulimak je skutečně elf, a to dokonce děkan školy. Z toho důvodu zopakoval družině svou původní nabídku, tedy 20 tisíc zlatých za vyhození university.

Jak bylo v družině toho času koloritem, následovala hádka.

“Já myslím, že bychom to měli vyřešit”, začal Otakáro za přizvukování Zemíkosa. “Důkazy jsou jasné a nemůžeme dovolit, aby se po světě potulovali lidé s těmahle bombama”.

“Ale když to není oficiální akce, tak nemáme dostatečný krytí”, namít Al-Rahem. “Nemůžeme jezdit po světě a vyhazovat tam baráky”.

“Já zase ze zásady odmítám vraždit elfy”, ozval se Worrel. “Pokud mi to teda vůdce nenařídí”.

“Já taky odmítám jet, pokud máme jet vyhodit do vzduchu elfí universitu”, přidal se Kierke.

“Pokud by však otázka stála, že jedeme chytit a vyslechnout toho Matulimaka, tak jsem pro. Je zjevné, že je to dílo jednoho odpadlíka a jsem proti tomu ničit majetek elfů, kteří o ničem nepochybně nemají ani tušení”.

“Já přemýšlel o všech pro a proti a rozhodl jsem se prostě nevyrazit. Tím taky skládám vůdcovský mandát”, prohlásil zasmušile Al-Rahem.

“Tak tím padá poslední hranice, a tou je má loajalita k vůdci”, přidal se Worrel, “takže já taky nikam nejedu”.

“Je pravdou, že máme skutečně velký problém, a tím problémem je nedostatečná motivace”, promluvil po chvíli mlčení Otakáro. “Osobně jsem přesvědčen o tom, že důkazy, které jsme získali v Kostenci, jsou výmluvné. Na druhou stranu ale musím uznat argumentaci odpůrců pokračování výpravy. Udělali jsme všechno, co jsme mohli, a podle mého názoru jsme postupovali správně. Fakt, že nemáme vůbec žádné krytí, je nicméně výmluvný. Částka dvacet tisíc je za práci, která je po nás požadována, samozřejmě směšná. A teď začínají odpadat družiníci”, rozhlédl se Vesta po ostatních. “Jistě, i malá skupina by likvidaci cíle mohla dokázat, ale musela by být naprosto stmelená a motivovaná, což je asi problém. Nějaké chytání toho Matulimaka je podle mého nesmysl, neboť by nám v případě úspěchu jeho dopadení stejně maximálně potvrdil to, co již víme. A sice, že Wilf skutečně kšeftuje s nebezpečným materiálem. Já osobně jsem stále pro rychlé zničení oné výroby”.

“Souhlasím s tím, že základním problémem už od Hamiru je motivace”, ozval se Jorchen, “právě jsme přišli o motivaci sloužit oficiálně Gwendarronu. Přesto si myslím, že je povinností všech, kteří žijí a chtějí žít v civilizované zemi jménem Gwendarron něco z hlediska svých možností pro Gwendarron, nebo určité principy ctění řádu, udělat. A my nějaké možnosti máme. Samotné odpálení nějaké výroby či skladu podle mého nic neřeší, maximálně se dodávky na nějaký čas v řádu týdnů či měsíců přeruší či poklesnou. Tenhle celý systém je postaven na lidech, a z pohledu snad již prokázané nelegálnosti celé sítě jsou někteří tito lidé zjevně nenahraditelní. Děkan Matulimak je dle mého názoru ten nenahraditelný. Smrt Matulimaka dle mého názoru sítí zboží. A nemám problém s tím vyhodit do vzduchu skladiště jeho bomb určených k distribuci, v takovém případě je to útok na jeho majetek, ne útok proti Wilfu jako takovému”.

“Jsem připraven nejenom vyrazit, ale i uznat, že Alwakos Matulimak je prioritou číslo

jedna”, snažil se Otakáro listivě dohnat Kierkeho k souhlasu s výpravou, přes jeho odpor k pumovému útoku na universitu.

“Pro mě je problém očividná nejednotnost družiny”, prohlásil Al-Rahem. “Nabídnutý úkol je naprosto jasný a nemůže skončit jinak, než vyhozením dříny do vzduchu. Takže nějaké únosy, mučení a průzkumy jsou zbytečné a zároveň nebezpečné, s tím se nemohu ztotožnit. Kromě toho si nemyslím, že nějaký výbuch něco změní. Universita nebo alchymistický cech jsou v tom nejspíš nevinné. Někdo z jejich zaměstnanců ucítil příležitost, kterou začal využívat. Vzhledem k částkám, který se v tom pohybují, to už ale nebude otázka jednotlivce, ale výkonné sítě, takže výbuch tuto činnost neukončí, maximálně přeruší, a je tudíž úplně k ničemu”.

“Já vyzývám všechny, aby se zamysleli a snažili se najít motivaci v tom, co jsem řekl”, změnil tón Kierke. “Osobně jsem ochoten udělat i ústupky. Jsem totiž přesvědčený, že tahle věc má velký smysl a význam, aby člověk mohl klidně v noci spát. Informace od Podžinka máme jen my, nikdo jiný to za nás nevyřeší. Chlapi, pojedte a neřešte kraviny”.

“Já neřeším kraviny”, ohradil se Worrel. “Ale je jasný, že ten úkol nebude žádná sranda a vyřešit ho může jenom stmelená družina. A družina stmelená nebude, pokud si vy tři budete přihřívát polívčičku a dělat každej, co chcete”, ukázal elf na Jorchena, Zoltara a Otakára. “Když dva z vás otevřeně podpořej třetího, bude to zárukou pevnosti velení a jsem ochoten zapomenout na rozpory a jet. Pokud ale zavládne zas nejednota, zůstávám doma. Pro nás Álfheimce je loajalita velmi důležitá, bez ní nejsme nic, a Nurnská družina je na tom stejně”.

Po těchto slovech se Nurnští rozešli do svých domovů přemýšlet. Ne všichni však peřmýšleli o samotě. Náhodný pozorovatel by si v šeru noci všiml, že mezi liscannorskými staveními se občas mihne stín kradmo směřující od domu k domu. Worrel Sovák to pozoroval z okna svého pokojíku v domě Menhoriana Blatela. Pak si sedl na zem a vyňal ze záhradky své věstecké kamínky. Rozhodl je po podlaze a chvíli je studoval. “Hm, tak Zemikosa”, pokýval nakonec hlavou, vše zase uklidil a odebral se ke spánku.

Ráno se Nurnští opět sešli v hostinci U hrocha. Dohodli se, že skutečně vyrazí do Wilfu prozkoumat situaci, ale neučiní tak hned. Vyšetřování nijak nespěchá, a proto se mohou nováčci zatím vyučit u svých mistrů, aby byli družině platnější, navíc se tak může celá situace

uklidnit.

Dobrodruzi tedy pobýli nějakou dobu v Liscannoru. Co všechny překvapilo, byla náhlá aktivita starosty Bolbucha, který se zjevně doslechl o kolujících řečech ohledně jeho sesazení, což ho pohnulo k řešení nejvážnějších případů. Trpaslík obnovil starostenskou knihu a dokonce najal dělníky na vyčištění špinavých cest od nánosů bahna a vyloučení náletových křovin a kopřiv. Krom toho začal starosta obcházet dobrodruhy sídlící U hrocha a nabízet jim levné bydlení v opuštěných domech. V hospodě také občanům obce ukázal novou bytelnou pokladnici, kterou nechal vyrobit. Zamluvil však dotazy na to, kolik v ní vlastně je obecních peněz, takže stále není jisté, zda to není jen starostova šarada, aby zamaskoval stopy. V neposlední řadě pak Bolbuch žádal vyúčtování a školní řád od Griffina Linfalase, řídícího školy, což se ukázalo jako jeden z nejtěžších úkolů, takže se starosta začal poohlížet po novém řediteli, který by obecní školu uvedl do pořádku. Zdálo se tedy, že hrozba odvolání donutila Dědku pustit se konečně do práce, a Liscannor se možná časem opět změnil v malebnou vísku, kde je radost žít.

Začátkem listopadu se družiníci znovu sešli k poradě U hrocha. Jakoubek i Milo Pelíšek dokončili školení u svých mistrů, Milo se dokonce chlubil, že se naučil několik lehkých kouzel. Na poradě se dostavil i Al-Rahem, který ovšem všechny ihned ubezpečoval, že nepojede. Zejména Zoltar se ho snažil přesvědčit, že ho družina bude potřebovat, jižan nicméně trval zarytě na svém. Nakonec prohlásil, že pojede, když bude vůdcem Bolbuch. Tím prokázal trestuhodnou neznalost, neboť většina přítomných neměla o vítězi voleb pochybnosti. A podle očekávání se vůdcovství ujal Zoltar Zemikosa, který dostal více hlasů, než všichni ostatní kandidáti dohromady. Zemikosa jmenoval svým zástupcem malého Otakára Vestu a stanovil datum odjezdu.

Cestou družiníci zajeli do Nurnu, kde koupili další vůz a několik sudů s nasolenými rybami, jelikož se doslechl, že v ve vnitrozemí jsou plody moře poměrně vzácné. Také se dohodli, že pro případ výslechu jsou obchodníci jedoucí z Mallikornu doNordwaitu. S tím vyrazili přes Černé vrchy k jihu.

V Černých vrších vystoupali Nurnští po široké obchodní cestě až k Rozeklanému průsmyku spojujícího Gwendarron s Mallikornem. Na vrcholku byla napříč průsmykem postavena silná zeď, skrze kterou vedla jediná důkladně střežená

brána. Gwendarronští vojáci zdůvěřivě vybrali od Nurnských nehorázně vysoké mýto a pustili je dál. Dobrodruzi zaplatili netušíce, že o kus dál je mallikornské opevnění, kde po nich chtěli ještě třikrát tolik.

“To se nám ty slanečky pěkně prodraží”, znechuceně podotkl Milo.

“Nejedeme obchodovat se slanečkama?”, upozornil ho Jorchan.

“Já myslel, že jedeme obchodovat se slanečkama?”, ozval se překvapeně Jakoubek, který celý plán příliš nepochopil.

“No každá zlatka by se hodila”, podotkl peněz vždy lačný Zemikosa. “Ale jestli takhle zaplatíme na každé hranici, tak to abychom ty slanečky prodali nejmíň za tisíc”.

Naštěstí pro lakomé kapsy dobrodruhů bylo na dalších hranicích clo již značně menší než na přísně střeženém přechodu mezi zneprátelenými státy. Nurnští tak projeli zchudlým Mallikornem a pokračovali po obchodní cestě směrem na Wilf. Nedaleko před wilfskou hranicí se rozhodli přenocovat v hostinci U smuteňského jablka.

“A paní hostinská”, ozval se Zoltar po té, co si družiníci objednali večeři a pivo, “proč se vaše krčma jmenuje zrovna takhle?”. Theurg si totiž jako několik dalších družiníků vzpoměl na pojem Smuteň známý z družinových kronik.

“Ále”, mávla rukou hostinská, poměrně pohledná žena před čtyřicítkou, “je to podle panství, které kdysi patřilo naší rodině, ale to vám nic neřekne”.

Zemikosa za podpory ostatních dobrodruhů nicméně přesvědčil ženu, aby jim povyprávěla svůj příběh. Hostinská jménem Gnata nechala chvíli ostatní hosty v péči své mladé dcery Giny, přisedla si k Nurnským, usrkla nabídnutého horkého vína a začala vyprávět.

“Před mnoha lety byl pánem na Smutni můj děd, Gnot. Tehdy došlo k nějakým sporům se sousedem z kypřínského panství, což zašlo tak daleko, že byla naše usedlost napadená tlupou hrdlořezů, kteří zabili mého děda i všechny jeho syny, bratry mé matky. Jen matce a babičce se tehdy podařilo uprchnout”.

Druzi chápavě přikyvovali a dělali, že o těchto událostech nikdy nic neslyšeli.

“Moje babička tehdy zdědila panství, a po ní má matka”, pokračovala Gnata pohroužená do vzpomínek. “Ta se provdala a narodila jsem se já. Žili jsme šťastně, já dospěla a provdala se za vikomta Vavrince, se kterým mám tady Ginu. Můj muž byl v královských službách a možná by udělal

slušnou kariéru, když přišel převrat. Muž zůstal věrný králi a odjel podporovat jeho stoupence do Isselu. Tam se ale jeho stopa ztrácí a já o něm od té doby neslyšela. Netuším, zda je mrtev nebo snad je někde v temném zalesí”. Při těchto vzpomínkách se oči hostinské zalesly slzami.

“Pak přišli vojáci a vyhnali nás z našeho panství. To připadlo Ochtorovi z Kypřína, synovi dědova starého soka. Kypřínští tehdy ztratili čest i půdu, protože se prokázala jejich vina na vraždě mého děda. Museli tak odejít, a odešli pryč do Gwendarronu, kde se Ochtor vypracoval do slušných pozic v armádě. Zradil ale, domluvil se s pučisty a vrátil se do Mallikornu, kde se stal jedním z přísluhovačů zlořečeného Korlise Bucharara. Díky tomu získal titul velkovévody a pod jeho správou se dostala řada panství, mimo jiné i původní Kypřín a naše Smuteň. Když jsme odcházeli, dozvěděli jsme se, že Ochtor změnil naší udedlost na vězení pro nějaké důležité vězně, které Bucharar zřejmě potřeboval skryt někde stranou. My jsme každopádně bez prostředků odešli na jih, jako spousta dalších uprchlíků, a doufali, že Gwendarron válku vyhraje a vrátí se staré pořádky, což se nestalo. S matkou jsme se rozhodly nečekat na zázrak a nechtěly jsme žít z milodarů. Podařilo se nám půjčit si nějaké prostředky od příbuzných, kteří nebyli tak těžce postiženi, a otevřeli jsme si hospodu”.

Tklivý příběh dobrodruhů zaujal. Někdo dokonce navrhl, že by potomkninými smuteňského rodu měli pomoci, i když nikdo netušil jak. Projevili tak alespoň soustrastná slova. Zvláště Zoltar Zemikosa Gnatu přesvědčoval, že se jejich situace určitě zase zlepší. Zatímco ostatní se odebrali na kutě, zůstal Zoltar a dlouho do noci s hostinskou rozprávěl, mimo jiné.

Druhého dne družina dojela na wilfskou hranici. Tam cestu zahrazovala závora strážná třemi vojáky v pestrobarevných uniformách a vysokými přilbami zdobenými dlouhými perly. Jeden z vojáků položil Nurnským několik zvědavých dotazů a odpovědi pečlivě zapsal. Po zaplacení poplatku pak byli družiníci vpuštěni do země.

Wilfské kraje tvořila mírně zvlněná pahorkatina plná pasoucích se stád ovcí. Osídlení ovšem nebylo příliš velké, jen sem tam se objevilo několik malebných stavení. Kraj postupně přecházel do roviny, kde se v lučinách proháněla stáda koní, osídlení nicméně zůstalo poměrně řídké.

Jelikož cesta byla dlouhá, zastavili se

Nurnští v zájezdním hostinci U lahodného vína. Ubytování překonalo očekávání špinavých hrdinů, pokoje byly čisté s povlečenými peřinami a v ceně byla vonná koupel, přičemž služebnictvo dokonce po každém vykoupaném vyměnilo vodu. K jídlu byla výtečná konina a koňská paštika, ale dobrodruhy spíše překvapily vyšívané ubrusy s motivy kytek a ptáků. Podobné motivy se nalézaly i na porcelánovém nádobí. Řada dobrodruhů ani netušila, k čemu se takový ubrus používá, například Korman z Lotě jej použil na utření špinavých rukou, masné pusu a vysmrkání. Takový Jorchen Kierke byl ovšem v sedmém nebi. Poprvé v životě viděl elfí národ, za který se nemusel zároveň stydět.

Druhý den po snídání družinici pokračovali v cestě. Ráz krajiny se nijak neměnil, dokud družina nedojela do města Wilfordu. Město bylo skutečně ohromné, roztaženo na velké ploše. To bylo dáno zejména tím, že sestávalo z řady nevelkých domků obklopených zahrádkami. Uprostřed města se tyčil královský palác s šesti vysokými špičatými věžemi. Nurnští zamířili blíž k centru, kde se ubytovali v hostinci U skřivana.

Hostinec byl opět čistý a útulný a dobrodruzi se navečer v klidu usadili k poradě nad sklenkou vína. Poradu a rozdělení úkolů řídil Otakáro, Zemikosa pouze přikyvoval, aby ukázal, že má vše pod kontrolou a hobit tlumočí jeho vlastní rozkazy. Když bylo všem jasné, co mají dělat, odebrali se Nurnští ke spánku.

Časně ráno dobrodruzi vstali a usedli k snídání. Worrelovi tak zachutnalo místní víno, že si dal k snídání hned několik skleniček ohřátého kořeněného moku, aniž by se dotkl pečiva, ovčích sýra či salámu, což na něm bylo brzo znát. Když na něm jeho dva služebníci, Milo a Jakoubek, chtěli vědět, kolik mohou sami utratit za jídlo, jež jim jako jejich pán proplácel, nejprve se rozčílil, pak každému věnoval po stu zlatých, a nakonec je oba propustil. Tato taškařice náležitě pobavila zbytek osazenstva, ale pak bylo po snídání a dobrodruzi se rozešli po městě.

Worrel zamířil na universitu, kterou po několika dotazech na kolemjdoucí našel. Jednalo se o malebnou budovu uprostřed parku plného pobíhajících zvířat a zpívajících ptáků. Sovák sice ve svém, na místní poměry směšném odění upoutal jistou pozornost, ale jako s elfem s ním jednali slušně a byl doveden až k děkanovi. Byl jím rozčuchaný postarší elf v zeleném rouchu s motivy dubových listů jménem Cilldewil Lendek. Trpělivě poslouchal nesouvislé vysvětlení Sovákovo, který

se mu pokoušel namluvit, že v Nurnu se jakýsi cech pokouší něco odemknout nebo zamknout a prý ve Wilfu jsou tím vyhlášeni. O tom sice milý děkan nic nevěděl, ale byl myslí otevřeně a nakonec pochopil, že si cizinec zřejmě spletl adresu. Vysvětlil mu, že se nalézá na Abanově universitě lesní magie, ale hledá patrně Abrakagovu školu mystických věd.

Sovák slušně poděkoval a rozloučil se, vydav se na do Abrakagovy školy. Pravda, ještě dvakrát se vrátil, neboť nejprve zapomněl jméno a podruhé cestu, nicméně nakonec trefil do zamýšleného cíle. Tam narazil na spěchajícího elfího profesora jménem Megodebern Allis, který souhlasil, že si vyslechne Sovákovo přání cestou na hippodrom, aby stihl první závod. Jak bylo vidět, stejným směrem táhly davy elfů. Worrel se znovu začal zaplétat do svých výmyslů, ale elf ho trpělivě poslouchal a snažil se zachytit nějaké vodítko, které by mu naznačilo, co že to dotýčný cizinec chce. Álfheimský elf měl v tomto ohledu štěstí, neboť absolventi zdejšího Nejúčasnějšího filosofického lykea či Wilanova etického učení měli ve zvyku rozprávět podobně rozvláčně a nesouvisle, jako on. Nakonec Worrel tak dlouho mluvil o uzamykací magii, že se Megodebern chytil a odkázal ho na svého kolegu, který se podobnou magií zabývá a přednáší o ní. Jistě zítra Worrela přijme, ale nyní bude jistě na závodech, kam se ubírá i on. S tím se rozešli a Worrel zamířil zpět ke Skřivanovi.

Korman z Lotě měl za úkol navštívit knihovnu a dozvědět se něco o místních poměrech. Zjistil ovšem tolik, že v knihovně jsou k dispozici především básnické sbírky a díla elfích klasiků. Když se Korman snažil vytáhnout z knihovníka nějaké informace o geografii Wilfu a okolí, byl odkázán pouze na bestseler Eliana Effilia, slavného wilfského cestovatele, který prý barvitě popisuje svá putování do dalekých krajín. Prý byl až v Borginu a chystá se dokonce na dalekou cestu do Nurnu.

Bolbuch se vydal na trh zjistit nějaké informace o možnostech zde obchodovat. Nějakou dobu se procházel po tržišti a obdivoval elfí výrobky. Město bylo plné krámků s nádherně malovaným porcelánem, ručně vyšívanými látkami či barevnými rouchy, zde zřejmě oblíbenými, neboť je nosili všichni elfové bez rozdílu. U stánku s klobouky trpaslík zakoupil vysoký jasně červený klobouk s vyšitým pestrobarevným ptákem. Pak se Dědek prošel po koňském trhu, kde se nabízel skutečně krásná zvířata. Zapředl i rozhovor s

několika prodejci, ale nedozvěděl se nic uspokojivého. Navíc z dlouhého procházení dostal žízeň, takže se vrátil do hostince.

Milo a Jakoubek byli posláni nakoupit nutné zásoby. Také se vydali na trh, ale tak prostě věci, jako provaz, nebylo v elfím městě tak snadné sehnat. Nakonec se jim to povedlo za značně přemrštěné sumy. Je ovšem třeba říci, že například zakoupené lucerny byly pravým uměleckým dílem, které vesničané z Gwendarronu k nepochopení elfího prodejce nebyli vůbec schopni ocenit. Jakoubek se pak vydal se zásobami do hostince, zatímco Milo byl pověřen najít nějaké klidné místo, kde by mohl být proveden výslech Matulimaka, proto se pustil do prohlídky města. To bylo skutečně rozlehlé, navíc hobitovi z malé vesnice připadalo všude stejné, takže přestože narazil na několik zřejmě prázdných a neudržovaných domů, nebyl si jist, zda by se mu podařilo je znovu najít. Nakonec došel až za město, kde vybral několik klidných hájků daleko od elfích obydlí.

Jorchen Kierke nedostal od vůdce žádný úkol, a tak strávil celé dopoledne v hostinci, kde si obkresloval motivy ptáčků a kytiček z ubrusů a povlečení, aby měl nějakou památku.

Otakáro a Zoltar měli v úmyslu zamířit přímo do jámy lvové. Dotazy na alchymistický cech zjistili, že se potřebují dostat k Wilfordskému detonačnímu učení, a pro ten účel si najali nosítka obsluhovaná dvěma trpaslíky. Trpaslíci byli statní a nesmírně svalnatí. Na rozdíl od elfů chodili v kalhotách, jinak byli do půli těla nazí, jen na pažích měli kožené pásky. Cesta vedla kolem trpaslické čtvrti, kde měla dvojice Nurnských možnost vidět, že se zde takových trpaslíků pohybuje mnohem víc. Všichni ovšem vypadali stejně, maximálně někteří měli ještě těžkou zástěru. Trpaslické domky byly nízké a zavalité, jako jejich obyvatelé. Kolem čtvrti bylo možno cítit dým, který se volně vznášel nad celou čtvrtí, a dokoła znělo hlasité bušení kladiv pilných kovářů.

Nosítka minula trpaslickou čtvrt' a zastavila se na dlážděném náměstí. Trpaslíci si nechali zaplatit 5 zlatých a odkvačili se svými nosítky, zanechávajíc dvojici dobrodruhů před dlouhou zdí. Za ní bylo možno vidět mohutnou kamennou stavbu Wilforského detonačního učení, cíl jejich cesty. Zeď byla rovněž z kamene a v rozích byly postaveny dřevěné strážní věže osazené hlídkou. O kus dál byla brána, kolem které stály rozmlouvající hloučky mladých elfů, zřejmě místních studentů. Jak bylo možno z jejich rozhovorů

zaslechnout, nediskutovali nyní o učivu, ale o koňských závodech a sázkách.

Dvojice Nurnských se vydala k vratům, kde však byla zastavena elfím strážcem. Elf vypadal naprosto stejně jako všichni studenti kolem, jen u pasu měl mě a přes rameno hozený luk.

“Dobrý den, pánové. Obávám se, že dále nemůžete”, oznámil dobrodruhům.

“Jak je to možné?”, předstíral údiv Vesta. “Vždyť jsem jedeme až z Barratu, abychom navštívili sloutnou Wilfskou školu”.

“Příkaz děkana”, odvětil elf, který zřejmě o Barratu nikdy neslyšel, “nikdo krom studentů nemá do budovy přístup”.

Vesta se se svou proříznutou pusou chvíli snažil elfa přesvědčovat, ale neobohý strážce měl zřejmě své příkazy, přestože by velmi rád pánům vyhověl, jak mu velela vrozená elfí slušnost. Rozhovor ovšem zakrátko přerušil kuděk s kuší, který tu hlídkoval také a elfy měl zřejmě na povel. Ten dohadování rázně ukončil a vykázal dobrodruhy z vrat.

“Všimni si”, upozornil druha Zemikosa, “že na těch věžích je vždycky jeden elf a jeden kuděk”.

“To je divný”, pokýval hlavou Otakáro. “Nevěděl jsem, že tu žije tolik kuděků”.

Kolem jedenácté již všichni krom Worrela a Pelíška seděli znovu v hospodě U skřivana a dohadovali se o svých zjištěních. Po chvíli však přišel hostinský s omlouvou, že zavírá, neboť má s celou rodinou namířeno na hippodrom na závody. Nurnští se rozhodli vydat se na místní atrakci s ním, a jak se ukázalo, taktéž s prakticky celým městem. Dav elfů mířících ke stadionu byl skutečně nevidaný a dobrodruzi měli co dělat, aby se prodrali a nerozdělili se. Před hostincem zůstal jen Jakoubek, aby nasměroval opozdilce ke stadionu, takže ten jediný strávil odpoledne přeshlapováním před hostincem v prázdném městě. Ostatní zatím dorazili k obřím stadionu, na kterém se závody konaly. Všude se tlačili elfové, ale nejvíce kolem malých stánků u zdi. Tam se přijímaly sázky. Nurnští obešli všechny stánky, ale nikde neviděli kurzy. Až u posledního stánku, v němž sázky nepřijímal elf, ale kuděk, nějaké byly. Ale jen na tři koně z šesti, kteří se účastnili prvního závodu.

Zemikosa se zamyslel, a pak se zeptal elfa u jednoho ze stánků: “Prosím vás, jaké jsou u vás kurzy?”.

“Pokud vyhraje kůň, na kterého jste

vsadil, tak dostanete šestinasobek”, odvětil přívětivě elf, zjevně rád, že může pomoci cizinci proniknout do tajů sázkařství.

“Aha, a to jsou na všechny koně stejné?”, podivil se theurg.

“No ovšem, běží šest koní a všichni mohou vyhrát”, vysvětlil mu elf.

Zemikosa se znovu podíval na kudůkův stánek, kde bylo na tabulce načmáráno křídou: Delwort - 1:8, Aahnen 1:9, Holtelen 1:12. Pak přistoupil ke kudůkovi. “Proč tu máte jen tři koně, když jich běží šest?”, odázal se.

Kudůk na něj úkosem pohlédl a přimhouřil pravé oko. “Podívej se, buď si vsaděj nebo nezdržujou. Mám tu práci”, odpověděl Zemikosovi a pokračoval ve vybírání sázek od dychtivých elfů, kteří se nechali nalákat na vysoké kurzy.

“Něco mi říká, že tyhle koně to asi nevyhrajou”, zadíval se Zemikosa kudůkovi do očí.

“Voni asi nebudou zdejší”, odušil kudůk a pousmál se.

Zemikosa se vrátil k ostatním a po poradě vsadili všichni u elfích stánků na tři koně, které kudůk v nabídce neměl. Pak se odebrali na ochozy, neboť se blížil začátek. Atmosféra na stadionu byla úchvatná. Tisíce jásajících elfů mávalo vlaječkami, křičelo a bubnovalo. Na jedné straně byla tribuna pro honoraci, jediné místo, kde nebyla tlačenička, sedělo tam několik vznešeně oblečených elfů, uprostřed nichž byl shrbený stařík s neuvěřitelně vysokým kloboukem.

“To je pan král?”, strčl Vesta loktem do jakéhosi elfa vedle sebe.

“Ano, ovšem”, shlédl elf na malého alchymistu. “Náš starý král Aedeodátus. Už má svůj věk, ale závody si nenechá ujít”.

“A má nějakého dědice?”, zeptal se zvědavý Otakáro.

“Nikoliv”, zachmuřil se elf. “O ženu přišel, byla před mnoha lety záhadně zavražděna. Je to smutný příběh. Byl také mnohokrát zpracován v divadelních hrách, románech a básních. Vše doporučuji se s nim seznámit”.

Vesta poděkoval a nechal se vysadit na zábradlí, aby v davu také něco viděl. Závod totiž právě začínal. Zazněl gong a koně vyrazili. Začínalo se krátkým závodem na tři okruhy. Dobrodruzi fandili, a jejich favorité se skutečně drželi v čele, aby nakonec závod vyhrál Semmiál. Nadšení družiníci vyrazili pro výhru, jen Kirke nesázel a raději fascinovaně sledoval atrakci, která měla vyplnit přestávku mezi závody, elfí akrobatky na koních.

Vesta, Otakáro, Bolbuch a Korman si vybrali výhry a zamířili rovnou ke kudůkovi. Zjistili, že tentokrát přijímá sázky na čtyři koně, takže zamířili k elfím stánkům vsadit na zbylé dva. A opět slušně vydělali. Po závodě šli sázet zase, jen Kierke opět zůstal zaposlouchán do ryčících rytmů elfí kapely bavící dívky o další přestávce.

Sázející dobrodruzi dole narazili na Worrela, který konečně dorazil a čekal u sázkařů tuše, že se tu někdo z družiny jistě objeví. Elf, značně unaven, jelikož byl celý den na nohou a pobíhal po městě, navíc od rána nejedl, si na zkrácení dlouhého čekání dal u stánku několik skleniček kofeňného vína, a podle toho vypadal. Ostatní se mu snažili vysvětlit princip sázení, načež Worrel sebral peníze a vsadil je u kudůka. Bolbuch měl podezření, že Sovák ví něco, co oni ne, nebo snad chce závod nějak ovlivnit, a tak vsadil u kudůka též, k sázkařově nesmírnému překvapení. Od trpaslíka by sázky nečekal.

Po závodě se Worrel velmi divil, že nevyhrál, a vyrazil znovu ke kudůkovi znovu vsadit. Bolbuch si rval zbytky vlasů, že dal na opilého elfa, a spěchal rychle vsadit na jistotu. Ostatní učinili stejně. Ani je nepřekvapilo, že znovu vyhráli.

Před posledním závodem Worrel zjistil, že mu docházejí peníze, a tak poslední zbytek vsadil u kudůka na koně jménem Hormir, na kterého byl vypsán lákavý kurz 1:15. Ostatní se nepodařilo ho žádnými argumenty přesvědčit a vsadili raději jako obyčejně. Závod byl vypsán na 10 kol a Sovák nemohl uvěřit své smůle, když ostatní koně statného Hormira předběhli už v šestém.

Po skončení závodů byla většina dobrodruhů spokojena. Vesta, Zemikosa, Bolbuch a Korman si namastili kapsu, Kierke stále vstřebával atmosféru elfích závodů, jen Worrel ani po několikerém vysvětlování nebyl schopen pochopit, jak ty sázky vlastně fungují. Bavící se družiníci dorazili zpět k hospodě, kde s hlídajícími Jakoubkem čekal už i Milo Pelíšek a podělil se s ostatními o svá zjištění.

Večer vůdce Zemikosa nařídil, že bude proveden průzkum hospody U pěti ran, což je studentská krčma naproti Detonačnímu učení. Hospoda byla natřískána elfími studenty, kteří se ovšem bavili spíše o koních a elfkách, než o studiu. Elfky ovšem nebyly uvnitř žádné, k velkému zklamání vůdce Zemikosy, na kterého zase šly milostné choutky. Jelikož si ale uvědomil, proč sem

přišli, rozhlédl se spíše po osazenstvu. Bylo vidět, že družina sem absolutně nezapadá. Někteří elfové si cizince zvědavě prohlíželi, jiní však hleděli vyložené nepřátelsky. Zemikosa nicméně nelenil a vyhlédl si jednoho osamoceneného a notně podroušeného elfa.

Zoltar byl zběhlý v jednání s lidmi, dokonce i s muži, a tak se několika vlídnými slovy vetřel do opilcovy přízně. Dozvěděl se několik zajímavých věcí. Především to, že se děkan Matulimak strachuje o život, protože sídlí v budově detonačního učení, které je stráženo dobrovolníky z řad studentů. Vidění kudůci jsou prý studenti z nějakých cizích krajin, kteří tu jsou na výměnném pobytu a vyučuje je přímo děkan. Mnoho podrobností však opilý student nevěděl, ale Nurnským to stačilo. Zemikosa objednal pár sklenek mehaje a vydal ostatním rozkazy.

Otakáro Vesta byl poslán vyrobit nějaké alchymistické předměty, zejména silné výbušniny použitelné pro útok na školu, takže ihned odkvačil směrem k hospodě U skřivana.

Jorchen Kierke byl pověřen nalézt únikovou cestu z města. K ruce dostal Mila, který již během dne město prohledával. Objednali si trpaslíky s nosítky, aby se přelíhli nenamáhal, a nechali se nést. Jorchen ovšem záhy zjistil, že se přestal orientovat, přestože se ještě před chvílí Pelíškovy vysmíval, když přiznal, že není schopen popsat přesnou cestu, po které se celý den ubíral. Ulice ve Wilfordu tvořily skutečně podivuhodné vzory. Jorchen si pomyslel, že by mohlo být zajímavé vidět ty ulice z výšky. Na zemi však vše působilo nesmírně zmateně a hraničník, který se ostatně mnohem lépe vyznal v přírodě než ve městě, nebyl schopen říci, kudy vlastně šli.

Jorchen tedy nařídil trpaslíkům, aby se vrátili, a přeptal se po nějakém parku. S překvapením zjistil, že poměrně velký par se nachází přímo za Detonačním učení. V parku vládlo šero, jelikož nebyl na rozdíl od města osvětlen lampami. Byl naplněn sochami, patrně nějakých elfích velikanů, ale to nebylo možno ve tmě přesně určit. Uprostřed se nacházel ztemnělý altán, který Kierke zvolil za hlavní shromaždiště družiny pro případ rozprašení.

Worrel Sovák dostal nejnebezpečnější úkol, a sice prozkoumat samotnou budovu university. Elf celý areál nejprve obešel, aby se v temnotě parku zveřejnil. Posléze nicméně zjistil, že se nevyškábe přes zeď, takže byl nucen použít jednoduché přemisťovací kouzlo. Stejným kouzlem se posléze dostal dovnitř budovy. Ztemnělé síně noční školy působily pochmurně. Elfovy kroky se rozléhaly ozvěnou mezi šerými stěnami a světlo jeho

pootevřené lucerny vrhalo přízračné stíny. Worrel obešel celou budovu kolem dokola, namátkou zkusil pár dveří, ale většinou bylo zamčeno. Elf proto vylezl do patra, kde se mu však do cesty postavily dveře. Zaposlouchal se tedy a zaslechl vzdálené hlasy. Svým magickým uměním pronikl dále, a na chodbě v uzamčené části spatřil dvojici elfů a dvojici kudůků na stráži. Mazaný Sovák pronikl do místností za nimi, kde objevil ztemnělou laboratoř. V ní otevřel okno a uvázal lano, čímž poskytl družině možnost vniku do budovy. Dalším kouzlem se pak přemístil zase ven a vrátil se k ostatním.

Zemikosa Worrela pochválil za příkladně provedený průzkum a poslal Jakoubka pro Vestu a družinové věci. Když se zhruba za hodinu vrátili, odebrala se družina do temného parku připravit se k útoku na Detonační učení.

Jelikož všemožné průzkumy a výroba výbušnin zabraly dost času, chýlilo se už k ránu, když Zemikosa vydal poslední rozkazy. Nejprve bylo nutné zlikvidovat hlídku v jedné věžce, aby mohli družiníci nerušeně přelézt zeď. Útok však bylo nutno provést rychle a rázně, aby ranění neztačili zburcovat ostatní. Samotný theurg se neviditelný přehoupl přes zeď. Nepříjemně ho překvapilo, že si rozřízl dlaň o ostrý střepek. Jak zjistil, vrchol zdi jimi byl v nedávné době pokryt. Pak se připravil pod věží, aby dorazil případně raněn.

Za okamžik zasvištěla salva, když Nurnští střelci z parku vypálili. Zoltar zaslechl jen tlumený vzdech a dvě žuchnutí. Hlídku byla zlikvidována. Zemikosa tedy přehodil lano, po kterém se ostatní dostali nepozorovaně přes zeď na dvůr, a následně přeběhli k lanu uvázanému pod oknem.

První se po provaze vytáhl stále neviditelný Zoltar. Ocítl se v temné místnosti, jen pod dvěma viděl prosvítat světlo lucerny. Když jeho oči trochu přivykly temnotě, pochopil, že je v alchymistické dílně. To už se oknem sápal dovnitř Bolbuch. Trpaslík skočil do místnosti a rozhlédl se. Svým zrakem přivyklým temným jeskyním zahlédl se snadno zorientoval, ale když se chtěl blíže porozhlédnout, nebyl jeho krok z nejjistějších a on strčil do stolu uprostřed místnosti. Chvilí napjatého ticha přerušil třesk skla z řítící se alchymistické soupravy.

Bolbuch nelenil a vyrazil ke dveřím, za nimiž tušil nepřítele. Prudce je otevřel a jednou ranou rozsekl kudůka, který stál za nimi a volal na

poplach. Ostatní hlídači se již hotovili k obraně. V budově nastal nepopastelný zmatek. Bolbuch se snažil probít se přes dalšího kudúka, který na ústupu před rozduřeným trpaslíkem zakopl a snažil se bránit na zemi. Bolbuch se ho chystal rozpúlit ve dvě, když do něj vrazil ze zadu neviditelný Zemikosa snažící se kolem něj prosmíknout dále do chodby k ustupujícím elfům cosi kutícím s jakýmsi zařízením. Vedle se otevřely dveře a v nich se objevili dva polorozespalí elfové.

Do laboratoře vrazil oknem Jorchen vhaduje dovnitř i Rút. Zahlédl jen záda Bolbucha, který právě vybíhal z místnosti, a slyšel povyk venku, zamířil proti za ostatními. Právě, když vyběhl na chodbu, došlo kus od něj k výbuchu, který ho odhodil zpět do místnosti. To elfové odpálili rachejtli. Nepřesný zásah však minul Dědka, ožehl kudúka krčícího se na zemi a odhodil dvojici elfů ve dveřích zpět do místnosti. Zemikosa doběhl k elfům a jednomu zarazil dýku hluboko do ramene. To se už otvíraly další dveře.

Před Jorchenem se objevil kudúk s jakousi železnou dutou tyčí. Z ní z hromovým zaduněním vyšel záblesk a hraničnicka udeřila do prsou strašlivá rána. Bolbuch vpadl do místnosti za elfy a jednoho přesekl takřka vejpúl. Druhý se dosti neobratně bránil mečem, ale přesto se mu podařilo rozseknout trpaslíkovi ucho. Kudúk na zemi vypálil z kuše do zad Zoltarových, ale vzápětí na něj dopadlo chlupaté tělo Rút a její čelisti sklapy.

Zatímco Bolbuch bojoval v malé ložnici se zbývajícím elfem, Zemikosa metl do chodby před sebou několik flakónků s jedem. Před ním stálo několik elfů s meči a za nimi dva páry kudúků. Ty kašlali, když se jim odporný plyn dostal do plic, ale nepřestali připravovat k odpalování své rachejtle. Jeden elfí student se zhroutil na zem drže se za hrdlo kašlaje krev. Po chvíli se přestal hýbat.

Oknem do laboratoře vylezl rovněž Otakáro, když tu se otevřely boční dveře a v nich se objevil postarší elf, jenž v zápětí metl po hobitovy dvě ohnivé hlíny. Výbuchy očoudily malého alchymistu a poničily vybavení laboratoře. Stoh papírů na stole začal hořet. Otakáro ovšem neváhal a proklál elfa jedovou šipkou ze své kuše. Šipka neminula cíl zabodnuvši se elfovi přímo do hrdla. Zákeřný elf se smrtelným zachroptěním skončil.

Na chodbě mezitím prolétlo několik dalších ohnivých hlín a rachejtli. Kudúci zjevně hleděli především zahnat vetřelce a nebrali ohledy na elfy, které výbuch smetl. Očouzení Zoltar a Jorchen ovšem taktéž krváceli z mnoha ran. Jednoho z kudúků dostala Rút, ale čtyři další se zavřeli na

pokoji. Zoltar zavelel k vyrazení dveří, do čehož se s Bolbuchem, který již vyřídil posledního elfa, ihned pustil. Po vykopnutí dveří je opět odhodil výbuch rachejtle. Zemikosa spatřil několik kudúků skákat oknem ven na dvůr. Byli osvětleni září ohňů, neboť laboratoř a několik dalších místností hořelo jasným plamenem.

To už byli uvnitř všichni, Worrel dokonce stačil oživit bývalého děkana jako fexta. Do boje už nicméně nezasáhli, právě naopak, jen co se dovnitř vydrápál Jakoubek, zavelel Zemikosa k rychlému vyrabování místností a k ústupu. Sám do pytle naházal několik věcí namátkou sebraných v laboratoři, ale spršky jisker a výbuchy ho odtamtud rychle vyhnaly. O kus dál byla nalezena luxusně vybavená ložnice, ale na prohledání nezbyval čas. Jakoubek dostal za úkol vše cenné nasrkat do pytle, zatímco Vesta připravoval své výbušniny, aby dokonal dílo zkázy. Ostatní zatím leželi oknem ven.

Vzuchem zasvištěla další rachejtle ze strážní věže, ale naštěstí na tu dálku neměla přesně a ohodila dobrodruhy jen úlomky omítky. Bolbuch se však leknutím pustil lana a z okna prakticky vyskočil, se zaduněním dopadnuv na dvorek. Poslední vylezl Vesta povzbuzující ostatní ke kvapnému útěku.

První dobrodruzi už se drali přes zeď. Za ní je povzbuzoval Korman z Lotě, který zůstal hlídkovat. Přelézání se ovšem značně zdrželo díky Jorchenovi, který zesláblý bojem nebyl s to se přes zeď vlastními silami dostat. Když spadl potřetí, popadl ho Zemikosa s Jakoubkem a doslova ho přes zeď přehodili.

“Pozor, teď to bouchne”, zavolal Otakáro a zalehl k zemi. O okamžik později se ozval strašlivý výbuch a kus budovy, kde byla nastražená nálož, doslova zmizel. Kolem dobrodruhů začaly dopadat kusy zdiva. Zmatený Kierke se nestačil včas krýt a těžká cihla ho zasáhla do čela. Nebohý hraničnick musel být ostatními veden.

Družina prchala parkem a za ní šlehalo k obloze plameny, občas pročišnuté sprškou jisker. Po chvíli zadunělo několik dalších výbuchů, proti nimž byl výbuch Vestových bomb jen slabým odvarem. V parku u altánku se družinici vyléčili z nejvážnějších šrámů, ale nebyl čas se zdržovat, čekali, že brzo začne pronásledování. Výbuch na universitě zjevně nemohl zůstat nepovšimnut. Druzi postupovali nočním městem a tvářili se nenápadně. Kolem se shlukovali elfové sledující působivou podívanou ozařující černou noční oblohu.

Nastalo ráno a Nurnští se ocitli na lukách za městem. Brzo narazili na pasoucí se koně. Unavení dobrodruzi, kteří nejenže od minulého rána nezamhouřili oka, ale většinu času byli na nohou, se shodli, že by se jim kůň hodil. Zamířili proto ke stádu.

Elfí majitel se nijak nebránil prodeji svých krásných koní. Dokonce nabídl velice slušnou cenu 2000 zlatých. To se však lakotným dobrodruhům zdálo příliš. V Zemikosově hlavě se však zrodil nápad.

“A co kdybychom si ty koně jen půjčili?”, navrhl elfovi. “Třeba za sto zletejch. Necháme vám je na hranici. Tak dostanete peníze a koně vám zůstanou”.

“Půjčit koně? Vidíte, to mě nenapadlo”, podivil se elf. Tu dobrou duši nenapadlo víc věcí, například, že by se ho někdo mohl pokusit podvést. Proto také s návrhem souhlasil.

Na hranici nebožáka čekal jen jeden kůň, ten Jorchena Kierkeho, který odmítl nedodržet slovo dané elfovi a svého koně skutečně vrátil. Nebránil se však nasednout si na kradeného koně Zoltara Zemikosa, aby nemusel dál pěšky. Tak družina na kradených wilfských koních vyrazila k severu. Začaly padat první vločky.

Když po pár týdnech dojela družina na ukradených koních do Liscannoru, ležela už země pod pokrývkou sněhu. Druzinici si rozdělili kořist a rozešli se do svých domovů či pokojů v hostinci U hrocha. Letní aktivita starosty Bolbucha vzala za své, takže na jeho vrata opět marmě bušili zájemci o zakoupení nebo postavení domu v Liscannoru, přestože několika bydlení osobně přislíbil. Ze stejného důvodu se nekonala ani obvyklá novoroční oslava na obecní útraty spojená s ohňostrojem. Toho si ostatně většina dobrodruhů užila ve Wilfordu.

Mílo Pelíšek po skončení výpravy docházel do Nurnu, aby se ptal cestujících obchodníků, zda něco neslyšeli o situaci v Mirellu. Informace nebyly zcela úplné, většina kupců se nezajímala o přesné dění, ale přesto se dozvěděl několik novinek. Kníže Barchta byl po smrti a správu nad Mirellem převzal gwendarronský správce. Lupiči z Šerrského lesa zmizeli, takže tu mohou znovu projíždět karavany. Vojáci proto obnovili i mýtnici na hranicích. Pokud obchodníci vědí, není už omezen ani pohyb hobitů, což Míla potěšilo, neboť by se patrně mohl vrátit domů bez obav z trestu.

Tečku za výpravou udělal o dva měsíce

později pošťák, který přivezl balíček adresovaný Nurnské družině. Za družinu ho převzal starosta Bolbuch. Po rozbalení se objevila malá truhlička s drahokamy v ceně přes 20 tisíc zlatých. Výplata od Marka Ebela. A to byl definitivní konec výpravy, která začala jako lov hobitů a skončila vypálením elfí university.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*